

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Tercer període

Sèrie P - Número 34

Dimecres, 14 de novembre de 2007

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 24, primera reunió

Í N D E X

Homenatge

en memòria de l'exdiputat Francesc Ferrer i Gironès (tram. 401-00013/08) (p. 4)

Sol·licitud de compareixença

del president de la Generalitat per a informar sobre les afectacions de la mobilitat ciutadana causades pel col·lapse del sistema ferroviari i sobre les mesures urgents indispensables per a solucionar-les (tram. 354-00095/08) (p. 6)

Compareixença

del president de la Generalitat per a informar sobre les afectacions de la mobilitat ciutadana causades pel col·lapse del sistema ferroviari i sobre les mesures urgents indispensables per a solucionar-les (tram. 350-00002/08) (p. 7)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00095/08) (p. 34)

al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00097/08) (p. 36)

al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00094/08) (p. 37)

al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics (tram. 317-00096/08) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00098/08) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics (tram. 317-00099/08) (p. 40)

al Govern sobre les mesures que el Departament de Medi Ambient i Habitatge estudia aplicar per minimitzar la salinització de les aigües del Llobregat i dels seus afluents (tram. 310-00127/08) (p. 41)

al Govern sobre l'adhesió de la Generalitat a la International Lesbian and Gay Association (tram. 310-00125/08) (p. 42)

al Govern sobre els avenços en política sanitària del càncer de mama (tram. 310-00130/08) (p. 43)

al Govern sobre la intenció i els motius del Departament d'Educació per a editar el DVD *Catalonia, terra de tots. Les Tres Bessones a la Catalunya real* (tram. 310-00126/08) (p. 44)

→

al Govern sobre l'aplicació de polítiques i actuacions que potenciïn els comportaments cívics
(tram. 310-00131/08) (p. 45)

al Govern sobre l'increment de robatoris amb violència a la província de Girona
(tram. 310-00132/08) (p. 46)

al Govern sobre el segon pla general de la formació professional (tram. 310-00129/08) (p. 48)

Projecte de llei

de finançament de les infraestructures de gestió dels residus i dels cànon sobre la disposició del rebuig dels residus (debat de totalitat) (tram. 200-00024/08) (p. 49)

Projecte de llei

de modificació de la Llei 6/1993, de 15 de juliol, reguladora dels residus (debat de totalitat)
(tram. 200-00025/08) (p. 49)

Projecte de llei

de modificació de la Llei 10/1994, de l'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, en relació amb el personal facultatiu i tècnic del Cos de Mossos d'Esquadra (debat de totalitat)
(tram. 200-00027/08) (p. 65)

Control

del Decret llei 1/2007, del 16 d'octubre, de mesures urgents en matèria urbanística
(tram. 203-00001/08) (p. 70)

Proposta de resolució

sobre la creació d'una comissió específica per a la infància (tram. 252-00003/08) (p. 86)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 24.1

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Homenatge en memòria de l'exdiputat Francesc Ferrer i Gironès (tram. 401-00013/08). Junta de Portaveus. Substanciació.

2. Sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat davant el Ple per a informar sobre les afectacions de la mobilitat ciutadana causades pel col·lapse del sistema ferroviari i sobre les mesures urgents indispensables per a solucionar-les (tram. 354-00095/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença. (Text presentat: BOPC 153).

3. Projecte de llei de finançament de les infraestructures de gestió dels residus i dels cànon sobre la disposició del rebuig dels residus (tram. 200-00024/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 123).

4. Projecte de llei de modificació de la Llei 6/1993, de 15 de juliol, reguladora dels residus (tram. 200-00025/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat. (Text presentat: BOPC 123).

5. Projecte de llei de modificació de la Llei 10/1994, de l'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, en relació amb el personal facultatiu i tècnic del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 200-00027/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat. (Text presentat: BOPC 127).

6. Control del Decret llei 1/2007, del 16 d'octubre, de mesures urgents en matèria urbanística (tram. 203-00001/08). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la convalidació o derogació del decret llei. (Text presentat: BOPC 146).

7. Proposta de resolució sobre la creació d'una comissió específica per a la infància (tram. 252-00003/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

8. Interpellació al Govern sobre la recerca, el desenvolupament i la innovació (tram. 300-00077/08). Santi Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

9. Interpellació al Govern sobre les universitats i la recerca (tram. 300-00079/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Interpellació al Govern sobre la sanitat (tram. 300-00078/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Interpellació al Govern sobre la incidència de l'atur en la població de nacionalitat extracomunitària (tram. 300-00080/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

12. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2008 (tram. 200-00028/08). Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat del Projecte. (Text presentat: BOPC 148, Esmenes presentades: BOPC 158).

13. Projecte de llei de mesures fiscals i financeres (tram. 200-00029/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC, 149, Esmenes presentades: BOPC 158).

14. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques públiques en matèria de joc (tram. 302-00060/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la inspecció de treball i la seguretat social (tram. 302-00062/08). Grup Mixt. Debat i votació.

16. Proposta de resolució sobre la gestió de l'aeroport de Barcelona (tram. 250-00351/08). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

17. Proposta de resolució sobre el nombre de carrils del nou túnel de Vielha (tram. 250-00352/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

18. Proposta de resolució sobre els gravíssims problemes que afecten els accessos ferroviaris de rodalia i regionals a Barcelona i sobre l'assumpció de responsabilitats de la ministra de Foment (tram. 250-00399/08). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

19. Proposta de resolució sobre el cessament de la ministra de Foment (tram. 250-00403/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

20. Proposta de resolució sobre els danys causats per les obres de la línia del tren d'alta velocitat, la determinació de les responsabilitats, les indemnitzacions a les persones afectades i la dimissió de la ministra de Foment (tram. 250-00404/08). Grup Mixt. Debat i votació.

21. Proposta de resolució sobre el cessament de la ministra de Foment (tram. 250-00406/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures viàries i ferroviàries de l'Estat a Catalunya (tram. 302-00061/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

23. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Homenatge en memòria de l'exdiputat Francesc Ferrer i Gironès (tram. 401-00013/08)

El primer punt de l'ordre del dia és l'homenatge en memòria del qui fou diputat d'aquest Parlament Francesc Ferrer i Gironès. Iniciem aquest punt de l'ordre del dia, l'homenatge en memòria de l'il·lustre senyor Francesc Ferrer i Gironès, que fou diputat d'aquest Parlament a la cinquena i a la sisena legislatures.

Aquesta presidència vol saludar la seva família, i els prego que acceptin el més sincer sentiment d'amistat i de condolença que els manifesta el Parlament de Catalunya.

Té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Joan Puigcercós i Boixassa)

Moltes gràcies, molt honorable president. Molt honorable president de la Generalitat, honorables consellers, senyores diputades, senyors diputats, benvolguda Montserrat i família Ferrer, Pumarola i Gironès, amics i amigues d'en Francesc, avui aquesta cambra inicia el seu Ple amb el record i el reconeixement d'un home difícil de definir: polític, activista, escriptor, historiador, promotor social, pare de família, mestre, dirigent, gestor. Totes aquestes paraules són encara insuficients per definir la persona que en la cinquena i la sisena legislatures va ocupar aquests escons i que va fer de Catalunya la seva taleia, la seva obsessió, el seu desfici.

Francesc Ferrer i Gironès, «de Girona», com li agradava dir a ell. La vida d'en Francesc la podríem sintetitzar en un instant o si es vol en una imatge. Traslladem-nos a la capital de l'Estat, a Madrid, concretament a la biblioteca del Senat, una biblioteca del segle XIX, amb poc trànsit, un o dos estudiants de dret o ciències polítiques i les bibliotecàries que sigillosament van classificant, endreçant i ordenant llibres i fitxes; un silenci podríem dir respectable, una il·luminació justeta, sense gairebé llum natural, que s'ofega amb els marrons foscos de les prestatgeries. Ben a prop de l'entrada, una taula que al costat té el bust de Don Manuel García Barzallana, ministre d'Hisenda d'Isabel II. En aquesta taula, de cara al bust de Don Manuel, hi ha un home, duu una pipa a la boca, mig apagada, mig encesa, ulls foscos, vius. Amb cura, amb molta cura, va passant pàgina, va endreçant els llibres que a poc a poc ha anat seleccionant dels prestatges, els obre amb molt de tacte, hi acosta la vista, hi fa una magarrufa, passa pàgina, s'atura i encara s'hi acosta més. Els cordons que li subjecten les ulleres topen amb el llibre. A poc a poc va fent anotacions. De la butxaca es treu més fitxes de cartolina per seguir fent anotacions, i va passant pàgina rere pàgina. Han passat gairebé quatre hores, les bibliotecàries volen plegar, són quarts de nou o de deu, l'home no té pressa. Sembla tan extasiat amb el que fa que res no el pertorba. Cap soroll, cap moviment; només el soroll de quan passa pàgina rere pàgina, quan anota damunt de la fitxa.

Quan ha sortit ha telefonat a Girona. Gairebé l'han fet fora de la biblioteca. I de l'altra banda del telèfon, després de marcar el 972, una veu dolça i viva l'espera:

«Pumi, ja he trobat qui podia ser l'autor de la Real Cédula de Aranjuez de 1768.» La Pumi, la Montserrat Pumarola, que encara avui ens recordava, quan ha arribat, quan ens hem saludat, que encara endreçant manuscrits trobava manuscrits d'en Francesc que enviava des de l'Hotel Wellington, de Madrid –al Senat–, perquè ella els repiqués i els enviés a *El Punt*, el seu diari. La Pumi ha estat dona, companya, amiga, activista, però sobretot el seny ordenador de Francesc Ferrer i Gironès.

Què feia aquest home a la biblioteca? Estava recopilant, buscant en els reglaments, en els decrets, en les lleis, en els edictes, en les normes, en les ordenances la persecució sistemàtica de la llengua i la cultura catalanes per part dels diferents règims i governs espanyols. Una feina tenaç. Buscar la documentació, a voltes gairebé intuir-la, per saber on podria fer el descobriment, i llegir i rellegir carregosos textos de dret administratiu per trobar la constatació d'allò que massa sovint se n'ha negat l'existència: la persecució política de la llengua catalana.

La Reial Cédula d'Aranjuez, que, després del Decret de Nova Planta, és l'inici de la campanya sistemàtica de la persecució de la llengua catalana i l'intent de substituir-la per la llengua de la cort castellana. De 1979 fins al 1985, en un període important de la seva estada al Senat, Ferrer i Gironès va dedicar una part del temps que li deixava la feina de senador i moltes altres coses, com veurem després, per combatre una mentida oficial.

La seva aportació a la memòria històrica marca un abans i un després. Ens ha ajudat a recuperar la confiança i l'autoestima com a catalans. No hi ha hagut decadència lingüística; hi ha hagut persecució, pensada fredament i executada implacablement i impecablement.

Gràcies, Francesc, per tot el que s'havia de demostrar, ja està fet, i ho has fet tu. Feina feta no fa destorb, com diria ell.

Va ser la llengua catalana el gran desfici d'en Francesc? M'atreiria a dir, i per sorpresa d'alguns, ni tan sols. Ni tan sols la llengua, ni tan sols Catalunya; la seva causa va ser la de la llibertat. Tal com ell sostenia de Catalunya..., deia sovint que el fil roig que explica la història de Catalunya és la recerca de la llibertat dels homes i les dones d'aquest país. Aquest neguit per la llibertat el va portar a no acceptar imposicions, a rebel·lar-se sovint i a voler dirigir el seu propi destí. Però, alerta, llibertat no implica ni desordre, ni individualisme; un home lliure i social, aquesta era la seva premissa, així es volia definir.

Ve d'aquí que fos una peça clau en molt bona part de les iniciatives civils i culturals que la Girona oficial i grisa del tardofranquisme veia amb recel. La seva ferma voluntat d'anar contra corrent la va expressar participant en la creació del primer agrupament escolta de Girona, més tard batejat com l'Agrupament Sant Narcís. Era el 1951, tenia setze anys. Pocs anys després, el 1957, es rebel·la contra la imposició que representa l'exèrcit i rebutja fer milícies i fa el servei de soldat ras a les casernes de Gardeny, a Lleida. Aquell mateix any inicia la seva primera col·laboració cultural a la revista *La Jirafa*, que dirigia Rafel Borràs i Betriu, inaugurant

una secció titulada, no podia ser d'altra manera, «Lletres catalanes».

Aquest esperit marca tota una carrera a l'activisme cultural i cívic; prova d'això en fou la seva intensa activitat en el relleu de la revista *Presència*, formant part de la seva estructura directiva i introduint-hi una major catalanització, i la posada en marxa del premi literari Prudenci Bertrana, el qual ja ha arribat als seus quaranta anys, o més endavant presidint la delegació gironina de l'Omnium Cultural recentment constituïda.

Dins de l'activisme cultural, la llengua s'enduu bona part de l'esforç i les hores dels Ferrer i Pumarola. Fou així, ja, que el 1966 participaren activament en la campanya «Català a l'escola». Congressista del Congrés de Cultura Catalana, en els darrers anys va centrar el seu esforç en el suport que des del sud de la ratlla molts catalans i catalanes donen a les escoles catalanes de la Catalunya Nord, esdevenint-ne un dels promotors més destacats.

Si als anys seixanta s'és activista de la cultura, de la llengua i es mostra una voluntat clara de treballar pel canvi social, esdevenia impossible evitar entrar en les xarxes de la política antifranquista. Ferrer i Gironès ho va fer de la mà de Jordi Pujol. El 1958 va crear el CC, que algú va traduir com Crist Catalunya, grup clandestí mitjançant el qual en Francesc va fer el seu primer acte de reivindicació política, a Montserrat, amb motiu de la vinguda del cardenal Tisserant, fou, el primer, una contramanifestació contra l'expressió oficial del règim franquista. Més tard, i també a Montserrat, assisteix a l'assemblea constituent de Convergència Democràtica; era el novembre de 1974. A partir d'aquí comença una fecunda carrera política de Francesc Ferrer i Gironès.

Fou senador en la legislatura constituent, fins a la tercera; diputat al Parlament de Catalunya del 95 fins al 2003, i, finalment, regidor i tinent d'alcalde a l'Ajuntament de la seva Girona, a partir de l'any 2003.

La seva trajectòria ha estat presidida per l'honestetat i la coherència, i en aquesta darrera paraula vull aturar-me, perquè algú podria argüir que havent estat militant de Convergència, senador independent del PSC i diputat per Esquerra i també tinent d'alcalde per Esquerra es podria interpretar tot el contrari. Curiosament, en aquest cas qui s'estava quieta era la Terra i qui es movia era el sistema. Contravenint les lleis fonamentals de l'astrofísica, en uns anys de tanta dificultat i de tants canvis i acceleracions, com foren els de la Transició, en Francesc no es va moure mai del catalanisme d'esquerra. Es va iniciar en el que s'anomenava la social-democràcia europea, i ja no la va deixar mai. Els temps van anar canviant, els partits, les persones, el discurs, les prioritats; el realisme i el pragmatisme, sovint, no sempre, eren l'excusa per assumir a voltes la realitat i de cops la renúncia, però ell no. Es mantenia coherent en la defensa de la llengua i la cultura, de més poder de decisió per al país i per a la seva gent; dur amb els que intenten reescriure la història de Catalunya, però sempre constructiu, intentant sumar i aplegar, i mai una sola expressió de rancúnia.

Al final va ser, doncs, diputat i cap de llista a la ciutat de Girona per Esquerra. Molts dels seus amics ja ho deien:

«És allà on havies d'estar, és allà on havies d'acabar: llibertat per a Catalunya i justícia social.»

La seva tasca política i d'activisme cultural no li va impedir esdevenir un dirigent social i econòmic de les comarques gironines. Molts es preguntaven segurament d'on treia el temps; el factor temps, sempre el temps. Segurament, doncs, aquest factor temps no és interpretable sense un fenomen que estava al seu costat, sense el tàndem, sense la Montserrat Pumarola. Com era possible que, a més a més de senador o diputat, a més a més d'escriure assaig, més de quinze obres, molts articles, tingués temps per bolcar-se, per exemple, en el cooperativisme, per bolcar-se en el disseny i en l'estructura econòmica de les comarques gironines?

El 1965 entra a formar part del Consell d'Administració de la immobiliària Pérez Xifra, SA, que es dedicava exclusivament a la construcció d'habitatges de protecció oficial per als treballadors de l'àrea de Girona. Pocs mesos més tard, promou la constitució de dues cooperatives a les barriades de Torre Gironella i de Torre Alfons, per tal d'organitzar la portada d'aigües. Eren anys durs, amb l'arribada de molts dels nous catalans arreu de Catalunya. De feina, n'hi havia, però les condicions de vida eren dures, eren al límit. Mancances serioses per part d'uns ajuntaments encara franquistes que no sabien o no podien o no volien millorar les condicions de vida dels treballadors, dels barris o, millor dit, com es deia en el seu moment, de les barriades que proliferaven pel raval de les ciutats i els pobles. Aquí és un podem veure el Ferrer i Gironès més social, el més compromès amb els desfavorits.

La seva formació com a professor mercantil i la seva tasca com a activista, més els seus estudis sobre l'estructura comercial i industrial de Girona l'avalaren per ser escollit president de la Cambra de Comerç de Girona el 1974. Va fer una gran tasca en tots els àmbits; podríem dir que va preparar la cambra per als nous temps, pels nous models de distribució comercial, per la importància del turisme, però sobretot la llengua, sempre la llengua. Des de la cambra va impulsar una ingent tasca de recuperació del català, de cursos de formació per a adults. Era la gran croada a favor del català després de la llarga nit de pedra.

Amic d'amics, irònic i planer, feia fàcil allò difícil. Sempre recordaré els viatges entre Girona i aquesta cambra, anada i tornada, jo callava i escoltava, de tant en tant preguntava. *Moviments socials a Girona*, una de les seves grans obres. El descobriment d'Isabel Vilà, la primera sindicalista republicana de les comarques de Girona, o sobre el futur de la indústria, o sobre la transició política espanyola.

En Ferrer, doncs, era i és un exemple d'intel·lectual i de polític que manté amb Catalunya una fidelitat insubornable. És el seu, per damunt de tot, un catalanisme sense complexos, d'home lliure, valent i decidit. El seu, també, és un catalanisme que s'expressa des de posicions socials integradores, pensant sempre en les classes populars del nostre país. El catalanisme d'en Ferrer vertebrava la recuperació de la memòria històrica, la voluntat de fer una societat més justa en el present

immediat i, alhora, un esforç indissimulat de construir una Catalunya lliure pensant en el futur.

La capacitat de treball i d'innovació de Ferrer la trobem manifestada fins a l'últim dels seus dies. La participança a l'Ajuntament de Girona, com una eina de construir una democràcia des de la base, és un dels seus penúltims llegats. Però estic segur que gràcies a les tasques de l'altra peça del tàndem prodigiós, la Montserrat Pumarola, trobarem en el llegat intel·lectual de Ferrer noves idees i noves propostes per seguir amb la feina ferreriana de construir el país.

I va ser un 17 de febrer de 2006 que en Francesc Ferrer ens va deixar. La seva passió, el seu desfici per la llibertat dels catalans i de Catalunya, es mereixen, són mereixedors, doncs, del respecte i el reconeixement unànime, avui, d'aquesta cambra. Per això li fem, doncs, aquest reconeixement.

Moltes gràcies per la vostra atenció.

(Aplaudiments perllongats.)

El president

Moltes gràcies... Moltes gràcies, honorable conseller. Els convido a guardar un minut de silenci en memòria de l'illustre senyor Francesc Ferrer i Gironès.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat per a informar sobre les afectacions de la mobilitat ciutadana causades pel col·lapse del sistema ferroviari i sobre les mesures urgents indispensables per a solucionar-les (tram. 354-00095/08)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat davant del Ple per informar sobre les afectacions de la mobilitat ciutadana causades pel col·lapse del sistema ferroviari i sobre les mesures urgents indispensables per solucionar-les. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió pot presentar la iniciativa. Té la paraula, en el seu nom, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, membres del Govern, senyores diputades i senyors diputats, bé, pertoca a Convergència i Unió justificar el perquè d'aquesta petició de compareixença. Em sembla que és ben obvi i ben evident el perquè ho fem.

Recordo, fa algunes setmanes, en aquest mateix Ple del Parlament, que en una intervenció en el torn de preguntes jo li vaig donar, en nom de Convergència i Unió, al president de la Generalitat l'ocasió —diguem-ho així— de poder comparèixer ell de manera voluntària. Ell en aquell moment, doncs, ho va refusar, ho va rebutjar. Crec que és el que s'hauria hagut de fer davant de les

incidències tremendes que hi havia i que hi ha encara en el transport ferroviari metropolità i regional, però aquell dia el president de la Generalitat, doncs, va considerar que ell no havia de demanar aquesta compareixença, i, acte seguit, Convergència i Unió la va sol·licitar formalment.

I, per tant, jo ara el que demano és que vostès la votin per poder fer una cosa ben senzilla, que és simplement poder debatre a fons què és el que està passant i què és el que ha passat, i després, també, quin tipus de solucions tindrem de cara a aquestes properes setmanes.

Dit això, per justificar el que és aquesta petició de compareixença, simplement jo els proposo un exercici ben senzill: posin-se en la pell d'un usuari, posin-se en la pell d'un usuari de la Renfe, de Rodalies o de Regionals, o en la pell d'un usuari de Ferrocarrils de la Generalitat; un usuari, per tant, de serveis de transport públic, una persona que utilitza el transport públic i que es troba amb el següent panorama, no?

Acostumat a utilitzar el transport públic, es troba en aquest moment amb tota mena d'incidències. Si aquest mateix usuari, l'any 2006, utilitzant el servei, s'hagués fixat en algun rètol que hi havia per allà al costat i en alguns papers que distribuïa la Renfe, saben quin lema hauria trobat? «Vamos al futuro. ¿Subes?» Això és el que li deien l'any 2006: «Vamos al futuro. ¿Subes?» Aquest home o aquesta dona devien pensar: «No, no, només arribant a Sants ja n'hi ha prou. No cal anar al futur.» Però és que a Sants no hi han pogut arribar. S'han hagut de quedar, doncs, penjats, per dir-ho així, i amb tota mena de dificultats personals. Aquesta és la realitat.

Això sí, van veure com en un moment determinat, quan hi havien moltes incidències des de feia quinze mesos —quinze mesos!—, incidències, algunes d'elles, molt greus, aterrava aquí el secretari d'Estat d'Infraestructures, i en aquella comissió s'hi integraven el Govern de la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona. I aquest usuari devia pensar: «Escolta'm, això ara tindrà solució, no?» —això va ser el 24 d'agost d'enguany—, «ara tindrà solució, perquè ara s'hi posen tots», que és el que haurien d'haver fet abans. I resulta que, en lloc de solució, el que es produeix és un bunyol de dimensions incommensurables. Aquesta és la realitat. I segurament aquesta és la sensibilitat que té molta gent veient tot això, no?

Evidentment, si segueix viatjant amb transport públic fins on pugui i amb totes les inclemències hagudes i per haver, a més a més, aquest mateix usuari s'hauria trobat amb unes altres pancartes, ara més recentment. Saben què deien aquesta pancartes? «Vint-i-u de desembre, arribada del TGV a l'estació de Sants.» Aquestes eren les altres pancartes: «Vint-i-u de desembre, arribada del TGV a l'estació de Sants.» Per què? Perquè aquesta era la prioritat i tot passava per sobre d'això, o per sota d'això, millor dit.

Aquesta persona que ha vist línies paralitzades, que ha patit tota mena d'incomoditats, és una persona que, a més a més, escolti'm, s'ha de llevar abans, bastant abans, té el perill i el risc d'arribar tard a la feina i, a més a més, té la incomoditat de poder dedicar menys hores a la família i menys hores al seu lleure personal.

I, davant de tot això, no hi ha ni solucions, i l'única cosa que deu veure és que des del Govern de la Generalitat l'única cosa que se sap fer és mirar pel retrovisor a veure si es pot donar alguna culpa a algú que ara ja no governi. Per tant, espectacle dantesc.

I finalment veu –suposo que bastant astorat– com el conseller d'Obres Públiques del seu Govern, del Govern de Catalunya, fa manifestacions en la línia següent: «No ens fiem, en mans del Govern central, de l'execució de les obres del TGV, per exemple, pel pas per Barcelona.» Doncs, Déu n'hi do, perquè aquesta persona segueix agafant potser el transport públic, hi va. I, quan veu això, vostès què creuen que deu pensar?

Doncs bé, crec que la justificació d'aquesta compareixença està absolutament –valgui la redundància– justificada. I jo només demano una cosa: demano que aquesta compareixença, que aquest debat serveixi per donar explicacions serioses –serioses– de com ha anat tot plegat i d'on ens trobem, per què s'ha arribat fins aquí; solucions creïbles, de les quals ens puguem fiar, i a més a més...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarro

...exigència –acabo, senyor president–, i a més a més exigència i depuració de responsabilitats polítiques allà on calgui.

Moltes gràcies.

El president

Algun grup vol fixar posició? *(Pausa.)*

Doncs, si no és així, sotmetrem seguidament a votació la sollicitud de compareixença del president de la Generalitat davant del Ple per informar sobre les afectacions de la mobilitat ciutadana causades pel col·lapse del sistema ferroviari i sobre les mesures urgents indispensables per solucionar-les.

Cridem a votació.

(Pausa.)

Doncs, procedirem a la votació de la sollicitud de compareixença del president de la Generalitat.

Comença la votació.

La compareixença ha estat aprovada per 126 vots a favor i 1 vot en contra.

(Remor de veus.)

Modificació de l'ordre del dia

Atès l'acord adoptat, per economia parlamentària i de conformitat amb l'expressat pels grups parlamentaris, els proposo d'ampliar l'ordre del dia per substanciar immediatament la compareixença... *(Persisteix la remor de veus.)* Deia, senyores diputades i senyors diputats, que fem la proposta d'ampliar l'ordre del dia d'acord

amb l'article 72.3 del Reglament. Podem fer-ho per assentiment? *(Pausa.)*

Doncs, l'ampliació de l'ordre del dia queda aprovada per assentiment.

Compareixença del president de la Generalitat per a informar sobre les afectacions de la mobilitat ciutadana causades pel col·lapse del sistema ferroviari i sobre les mesures urgents indispensables per a solucionar-les (tram. 350-00002/08)

El debat es desenvoluparà d'acord amb l'article 150.3 del Reglament del Parlament de Catalunya. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat de Catalunya.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, comparec davant la cambra d'acord amb la petició formulada per Convergència i Unió. El senyor Mas ha tingut un petit oblit: també a la mateixa sessió parlamentària a la qual ell feia referència li vaig contestar dient que si ho demanava als grups del Govern hi donarien suport. Ja ho ha vist, si no hi haguessin donat suport, aquesta compareixença no es produiria avui. *(Remor de veus.)*

Per tant, comparec davant la cambra per informar i per donar compte de les incidències produïdes el passat 20 d'octubre a les obres del tren d'alta velocitat a l'alçada de Bellvitge, a pocs quilòmetres de la seva entrada a Barcelona, com a conseqüència de les quals es va produir la suspensió dels serveis de transports d'unes línies de Renfe i d'un tram també d'una línia de Ferrocarrils de la Generalitat.

En la meua intervenció, els parlaré de les actuacions que s'han dut a terme, i s'estan duent a terme, des dels diferents nivells de l'Administració per resoldre els efectes d'aquestes incidències, per paliar les repercussions que han tingut a tots els nivells i per al restabliment del servei ferroviari amb total normalitat.

Però abans que cap altra consideració, voldria referir-me una vegada més als ciutadans i ciutadanes usuaris especialment del transport ferroviari de Rodalies i regionals de Renfe, i també dels Ferrocarrils de la Generalitat. Ells especialment són els primers que més directament pateixen els efectes d'aquests incidents; uns incidents que han suposat un daltabaix per a molts milers de treballadors i treballadores, d'estudiants, de passatgers en general. A tots ells he demanat i demano de nou disculpes en nom propi i del Govern de Catalunya. També ells han hagut de prendre mesures extraordinàries en la seva vida quotidiana.

Per això, novament des d'aquesta tribuna, a més de reiterar la petició de disculpes, vull expressar el meu reconeixement sincer; reconeixement per l'elevat grau de civisme, de comprensió i adaptació a les circum-

tàncies adverses que en tot moment han demostrat i demostren.

Entenc aquesta mostra de civisme com un signe de maduresa de la nostra societat i també com una exigència als poders públics. Crec sincerament que intentar equiparar el comportament assenyat de la ciutadania amb una mostra de resignació o d'impotència és erroni i injust. Per al Govern de Catalunya, el civisme i la maduresa democràtica condueixen, com dic, a l'exigència de responsabilitat per part de l'Administració. I és aquesta responsabilitat la que, com explicaré a continuació, hem assumit en tot moment, tot i que no gestionem encara les Rodalies ni les obres de l'AVE que han provocat els incidents.

Però quedi dit d'entrada que per a mi, com a president, i per al Govern de la Generalitat en el seu conjunt, cada dia suposa una nova lliçó de civisme i un grau més de compromís amb la societat catalana.

Senyores i senyors diputats, la suspensió decidida el dia 20 d'octubre ha provocat molèsties importants a més de 150.000 ciutadans que utilitzen quotidianament els serveis públics ferroviaris per desplaçar-se entre Barcelona i diferents municipis de la primera i segona corones metropolitanes fonamentalment. També, encara que en nombre menor, els viatges també de línies regionals i de llarg recorregut que transiten per les vies afectades.

Des del primer moment –des del mateix moment en què es va produir l'incident–, el Govern de la Generalitat va fixar clarament la necessitat de prioritzar la seguretat dels viatgers i dels treballadors de les obres, així com el restabliment diligent i fiable dels serveis de mobilitat, i es va supeditar qualsevol altra acció a l'assoliment i garantia d'aquests objectius. Jo mateix vaig fer pública aquesta ordenació de les prioritats, en declaracions fetes a Cervera el mateix dia dels fets, poques hores després de conèixer els incidents.

La primera preocupació, que com dic fou la seguretat dels viatgers i dels treballadors, era absolutament òbvia, però vaig voler deixar clar també des del primer moment que per al Govern de Catalunya era més important el restabliment del servei de Rodalies en condicions que la continuació de les obres de l'alta velocitat que havien estat les causants de l'incident.

Aquesta ha estat i segueix sent la nostra obligació més immediata. Aquesta va ser i és la prioritat marcada pel Govern de la Generalitat, i feta seva pels representants del Ministeri de Foment, de Renfe i l'Adif, orientant les decisions preses a partir del moment que es van produir els fets en el marc del Centre Coordinador de l'Operació Ferroviària de Barcelona. Aquesta ha estat també la prioritat que els alcaldes dels municipis afectats han assumit com a pròpia i que van expressar a la reunió mantinguda amb el president del Govern espanyol i jo mateix, acompanyat del conseller Nadal.

Des del primer moment, el Govern de la Generalitat va reclamar que l'Administració de l'Estat assumís la seva responsabilitat, tant pel que fa als incidents com pel que fa a les actuacions conseqüents en l'establiment de sistemes alternatius de transport, com pel que fa també a les actuacions a la zona afectada.

En ocasió de la seva visita a l'àrea afectada, realitzada el diumenge 28 d'octubre, així com en declaracions posteriors, el president del Govern espanyol va manifestar ben clarament que assumia aquesta responsabilitat. Va reconèixer els errors comesos en l'execució de les obres del tren d'alta velocitat i va fer seu l'ordre de prioritats que jo mateix, com acabo de dir, havia fixat públicament el dia dels incidents causants de la suspensió dels serveis.

Tanmateix, més enllà i per damunt de l'exigència d'assumpció de responsabilitats, el Govern de Catalunya i el seu president han considerat que s'havien de buscar solucions basades en la col·laboració i la cooperació institucional, perquè era un incident que afectava un servei públic bàsic a Catalunya, perquè comportava problemes i molèsties a desenes de milers de ciutadans i ciutadanes de Catalunya, la major part d'ells sense una possibilitat alternativa de transport públic col·lectiu. Perquè, com hem dit reiteradament, cap problema que s'esdevingui a Catalunya pot ser aliè al seu Govern. I perquè una cosa és que exigim responsabilitats a qui correspongui per unes obres i un servei que no és competència nostra, i una altra ben diferent és que el Govern de Catalunya ha d'assumir, i ho fa en tot moment, la seva responsabilitat general en tant que govern del país davant la ciutadania de Catalunya. Una cosa no és incompatible amb l'altra.

Avui, doncs, comparec en aquesta sessió parlamentària per informar el Parlament de les causes que han motivat la suspensió parcial d'unes línies de transport, bàsicament de rodalies i regionals, a l'àrea metropolitana de Barcelona, i de les conseqüències que ha tingut aquesta suspensió; dels dispositius d'atenció a la ciutadania que s'han organitzat, i de l'actuació que s'està duent a terme a la zona de les obres, per garantir, com deia, la seguretat de les obres i el restabliment del servei.

Senyores i senyors diputats, repassem molt breument els fets. El 20 d'octubre, a les 9.35 del matí, un conductor de Ferrocarrils de la Generalitat –ferrocarrils que ja estaven sobre alerta– va detectar el moviment d'una pantalla del túnel que es troba just a sota de la línia de rodalies de superfície que comunica Barcelona i Vilanova i la Geltrú, i a sobre de les obres de la futura línia de l'alta velocitat. És a dir, en un punt de la xarxa ferroviària, punt quilomètric 301-420 de l'obra de l'AVE, que es correspon, diguem-ne, amb el punt quilomètric 674 de la xarxa de rodalies, on es creuen les línies de rodalies utilitzades per Renfe, les de Ferrocarrils de la Generalitat i la de les obres de l'alta velocitat.

Atenent el risc que suposava aquest moviment, es va suspendre immediatament la circulació dels ferrocarrils pel túnel i també per les dues vies de rodalies que transcorren en superfície. Aquell mateix dia es varen paralitzar les obres de construcció de la línia d'alta velocitat en el tram afectat. Des del moment de la suspensió, el mateix dia 20, van quedar sense servei les línies C-2 sud, C-10 de rodalies, així com l'entrada de la línia Llobregat - Anoia dels Ferrocarrils de la Generalitat a Barcelona, i també es va limitar parcialment el funcionament de la línia C-7.

La suspensió del servei ha comportat molèsties notables a molts milers d'usuaris de les línies de rodalies afec-

tades, sumant els de les dues companyies operadores, Renfe i Ferrocarrils de la Generalitat, també. I amb l'objectiu de paliar aquestes molèsties es va establir i s'ha anat millorant progressivament un dispositiu d'emergència, que ha permès poder garantir la mobilitat, donar la màxima informació possible en cada moment de les alternatives de transport públic, tant directament com a través del mitjans de comunicació, i facilitar als usuaris de rodalies que puguin exercir els seus drets.

Un dispositiu d'emergència per oferir un servei alternatiu de transport a tants milers de viatgers diaris és una operació de gran complexitat que lògicament ha requerit un gran esforç humà i tècnic, a més d'una coordinació permanent entre l'Autoritat del Transport Metropolità, l'Entitat Metropolitana del Transport, el Servei Català de Trànsit, a més a més de Renfe i Ferrocarrils de la Generalitat. I si bé és cert que els primers dies va mostrar algunes deficiències, crec que com a tal dispositiu ha funcionat raonablement bé a mesura que passaven els dies.

I de la mateixa manera que els usuaris mereixen que se'ls demani excuses per les molèsties que la situació els ha originat, crec que també és de justícia expressar avui i aquí el meu reconeixement públic als centenars de professionals que fan front a la situació, a peu de carrer: des del secretari d'Estat, el senyor Morlán, fins a l'última persona de les empreses que hi treballen per resoldre els problemes. (*Remor de veus.*)

Actualment hi ha més de tres-cents autobusos que ofereixen el servei de transport alternatiu per als itineraris de Gavà, Viladecans i el Prat a plaça Espanya, de Gavà a Viladecans, i del Prat a Bellvitge, de la línia C-2 sud, i per als recorreguts de Sants i l'estació de França a l'aeroport de la línia C-10. La flota d'autobusos posada en servei ha transbordat una mitjana de 216 trens al dia, i aproximadament uns 470.000 viatgers setmanals. Això equival a dir que, aproximadament, nou de cada deu usuaris dels serveis de rodalies que s'han vist afectats per la suspensió del servei utilitzen el servei alternatiu mitjançant autobusos.

Com tots vostès saben, per incrementar l'efectivitat del servei de transport alternatiu, el Servei Català de Trànsit va habilitar carril bus especialment a la C-31. I el mateix que acabo de dir, amb relació als ajustos en el dispositiu d'autobusos a l'avinguda de Maria Cristina, crec que és d'aplicació pel que fa a l'habilitació dels carrils bus: que després dels primers dies s'ha demostrat l'efectivitat de les mesures preses pel Servei Català de Trànsit.

I de la mateixa manera que he dit que els usuaris del ferrocarril eren mereixedors del reconeixement públic per la seva comprensió, paciència i comportament cívic, també crec que mereixen el nostre reconeixement els usuaris que per diverses raons només tenen l'alternativa del transport per carretera i han hagut de patir, sense tenir-hi res a veure, els efectes addicionals de l'habilitació de carrils especials per als autobusos.

Des del dia 24 d'octubre s'ha establert la gratuïtat dels desplaçaments en les línies de rodalies afectades. Aquesta gratuïtat també inclou, evidentment, la utilització del metro per al transbordament a la ciutat de

Barcelona. I també s'han modificat i ajustat diversos horaris per optimitzar les connexions entre el tren i els autobusos a l'estació de Gavà. S'ha instal·lat una oficina especial d'informació a la plaça d'Espanya i s'han mobilitzat prop de mil persones –948, exactament– per a l'assistència i atenció als viatgers.

Hi insisteixo una vegada més: les incidències han tingut un efecte directe sobre un percentatge important de la població del Baix Llobregat, però també l'ha tingut sobre milers de ciutadans que vénen d'altres comarques més allunyades de Barcelona i sobre una part important, també, del teixit empresarial, econòmic i social de la capital i de la seva conurbació. I més enllà de l'esforç dut a terme per tècnics i professionals, no ens n'estàriem sortint si no fos per la demostració diària de maduresa cívica del conjunt de la societat catalana.

Com tothom sap, la causa que va motivar la suspensió parcial dels serveis ferroviaris metropolitans es troba en les obres del traçat del tren d'alta velocitat, concretament en el mètode i materials utilitzats per segellar el suport del túnel al PK, al punt quilomètric que abans he indicat; uns materials que no es van comportar com estava previst i que no van evitar les filtracions que, finalment, van causar un moviment de terres en el túnel dels Ferrocarrils de la Generalitat i, posteriorment, a l'andana de l'estació de Bellvitge.

L'opció per aquesta tècnica de segellat fou una alternativa que s'ha demostrat inapropiada, atenent també les característiques hidrogeològiques del delta del Llobregat.

Aquest error constructiu ha estat plenament assumit pel Govern de l'Estat, màxim responsable de l'Administrador d'Infraestructures Ferroviàries, Adif, que és qui contracta les obres. S'ha canviat l'equip de direcció de l'obra; s'ha resolt el contracte amb l'empresa encarregada del control i la supervisió tècnica de l'obra, i s'han adoptat noves mesures de correcció i control a l'empresa adjudicatària del tram on s'han produït els incidents. Totes aquestes actuacions les han dut a terme el Ministeri de Foment i Adif arran de la nostra de petició i d'acord amb els criteris expressats des del Govern de la Generalitat des del primer moment.

Concretament, per avaluar la situació i definir les actuacions que s'havien de realitzar a la zona de les obres, el mateix dia 20 –és a dir, poques hores després de l'incident– es varen fer diverses reunions entre tècnics de l'Adif, el Departament de Política Territorial i Ferrocarrils de la Generalitat, amb la participació directa del conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

Amb relació a la reparació del túnel danyat, la proposta inicial d'Adif fou la construcció d'un apuntalament provisional i l'estintolament de l'interior del túnel de Ferrocarrils de la Generalitat, amb l'objectiu de garantir-ne l'estabilitat i, per tant, la de les vies de rodalies.

No obstant això, i després d'un procés de reflexió –i a instàncies de Ferrocarrils de la Generalitat–, el ministeri va instar Adif a garantir la fiabilitat d'aquest procés a través de la realització de tasques intensives de reconeixement de l'estructura existent i el terreny que la suporta. Per aquesta raó, entre altres, fruit d'aquesta reflexió

collectiva, s'estan realitzant actuacions per auditar el terreny, reomplir els desplaçaments, impermeabilitzar l'obra i estabilitzar el túnel.

Per poder restablir el servei com més aviat millor, és a dir, per actuar sobre la seguretat, per poder actuar sobre la següent prioritat, un cop garantida la seguretat de les persones i habilitat un servei alternatiu de viatgers, el dia 29 d'octubre es van adjudicar les obres per reparar els danys causats.

S'han dut a terme les obres d'apuntament provisional del túnel a partir d'un informe elaborat per la Universitat Politècnica de Catalunya, i properament començaran les obres d'apuntament definitiu. També s'han iniciat els treballs d'auscultació detallada dels terrenys entre pantalles i dels edificis de l'avinguda Vilanova de Bellvitge. Aquesta anàlisi, més minuciosa, es fa per detectar les zones on pugui resultar necessari consolidar terrenys, si fos necessari, per garantir la compacitat geològica necessària per poder completar els treballs que s'estan duent a terme.

S'estan realitzant també sondatges, *catas*, cada dos metres i mig, en totes les direccions i fins a vint metres de profunditat. Aquestes prospeccions, molt més precises de les que es fan normalment, permetran ponderar la necessitat de fer noves injeccions de morter per aconseguir l'estabilització necessària dels terrenys, cosa que s'està fent en treballs ja finalitzats a les vies 0 i 1 i en execució encara a la via 2.

Simultàniament, com saben, s'estan efectuant obres d'anivellament de les vies i de revisió de les catenàries. Igualment, els dos últims dies s'ha procedit al negament de les vies per detectar possibles filtracions, i també s'estan efectuant les proves de circulació de trens sense passatgers, amb l'objectiu que l'obertura al trànsit de les línies de rodalies afectades es faci amb el màxim de garantia.

Totes aquestes mesures i actuacions vénen acompanyades, a més, d'una inversió addicional de manteniment per garantir la qualitat dels serveis de rodalies, un cop s'hagin restablert. Serà en aquell moment quan Ferrocarrils de la Generalitat realitzarà davant de l'empresa OHL i, subsidiàriament, davant l'Adif la reclamació de responsabilitats per danys a l'activitat, d'acord amb el còmput total de pèrdues que s'hagin generat. Això a banda de la necessitat de compensar els usuaris habituals del servei que està interromput, necessitat que el Govern de Catalunya ja ha traslladat al Ministeri de Foment.

Senyores i senyors diputats, han passat encara no quatre setmanes des del moment en què es van produir els incidents que van motivar la suspensió del servei. Com vostès es poden imaginar –perquè seria incomprensible que algú pretengués o pensés el contrari–, els màxims responsables del servei de rodalies de Renfe –i els responsables de Ferrocarrils de la Generalitat, exactament igual– només tenen un objectiu, que és restablir el servei en condicions per seguir donant resposta a les necessitats de mobilitat de les desenes de milers d'usuaris que estan patint en la pròpia pell les molèsties que ha originat la situació present.

És un objectiu que les diferents administracions implicades –la central, la de la Generalitat i la local– comparteixen i han convertit en una exigència, però aquest objectiu prioritari està absolutament limitat per una altra condició: les garanties màximes de seguretat. De la mateixa manera que com a president he dit que no estava disposat a tolerar que les presses per acabar l'AVE possessin en risc la seguretat dels ciutadans i dels treballadors, amb la mateixa rotunditat afirmo que el restabliment del servei es farà quan es tinguin les màximes garanties per a la seguretat del trànsit ferroviari en les línies afectades.

És a partir d'aquestes afirmacions que confio que els ciutadans entenguin que per una norma d'elemental prudència no vulgui entrar en el joc de les dates –el servei es reprendrà tan aviat com sigui possible–, perquè ningú no hi guanyaria absolutament res mantenint un dia més del necessari el dispositiu d'emergència. Però el servei, hi insisteixo, es reprendrà quan es pugui fer amb garanties. I desitjo i estic convençut que serà molt aviat.

Senyores i senyors diputats, tot i reconeixent que el balanç que podem fer a dia d'avui és encara provisional, voldria insistir una vegada més en alguns punts bàsics.

Des del dia 20 d'octubre, des del moment en què es produeixen les incidències, les administracions implicades hem actuat amb la prioritat de garantir la seguretat dels treballadors i viatgers. Aquest és el motiu pel qual es va prendre la decisió de tancar les línies afectades; decisió que, encara que hagi provocat molèsties molt notables –i en som perfectament conscients– a milers de ciutadans, ha evitat segurament, probablement, mals majors. I aquest és el motiu pel qual, com he dit, no es reobriran fins que no estigui garantida la seguretat de la prestació del servei.

Només després d'haver realitzat les obres per garantir la seguretat de les vies, les obres de manteniment de rodalies i el restabliment de la seva circulació, el Govern de l'Estat autoritzarà la represa de les obres en construcció del tren d'alta velocitat en el tram de l'Hospitalet a la Torraça, només en aquell moment i amb la celeritat que sigui possible, tal com va, a més a més, dir el president del Govern d'Espanya en la seva compareixença en el Congrés dels Diputats. Al més aviat possible també, per dues raons bàsiques també: perquè els veïns afectats per les obres pateixen, des de fa molts mesos –dos anys–, una alteració de l'espai públic, i en segon lloc, també, perquè l'arribada de l'alta velocitat és important també per al bon funcionament del conjunt del sistema ferroviari metropolità. Els retards en l'execució de l'obra, els problemes sobrevinguts i els errors comesos en l'execució han causat problemes i perjudicis també als veïns i comerciants que han de conviure físicament amb les obres, que porten mesos amb les obres.

Per tant, doncs, no hi ha dubte: així que es pugui fer amb garanties i a partir que tornin a funcionar regularment Rodalies i Regionals, les obres s'han d'acabar i l'alta velocitat ha d'arribar a Sants i prosseguir direcció nord fins a arribar a la frontera, completant una vella aspiració que hauríem de ser capaços de sostreure de la picabaralla política. Perquè totes les administracions, tots

els governs de tots els colors, hi tenen la seva part: la seva part de mèrit i la seva part de responsabilitat. Perquè Barcelona i tot Catalunya han esperat molt temps, massa temps, l'arribada del tren d'alta velocitat.

L'any 2002 es varen superar molts anys de conflictes i de discrepàncies sobre el traçat, quan es va arribar a un acord en què hi eren totes les forces polítiques: hi era Convergència i Unió, que governava a la Generalitat; hi era el Partit Popular, que governava a Espanya; hi era també el PSC, com els altres partits –Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Republicana– que conformen l'actual majoria de la cambra, que amb combinacions diverses governaven i governen la major part dels ajuntaments afectats per una alternativa de traçat que, malgrat les dificultats tècniques i logístiques que presentava, tothom va convenir que era estratègic per a Barcelona, per a l'economia catalana i per a l'articulació del territori.

I en aquell moment tothom fou conscient de la dificultat d'aquesta obra, tothom era conscient que s'havia optat per un traçat complex i difícil; complex i difícil per la convivència de diverses línies ferroviàries en un passadís estret, amb un subsòl que portava dificultats tècniques afegides. Una opció complexa i difícil, i més costosa, però que tothom volia perquè permetria que les obres de l'alta velocitat no separessin sinó que unissin, que propiciessin l'oportunitat de dignificar i estructurar una àmplia zona urbana que havia estat perifèrica en el passat i que avui és de plena centralitat metropolitana. Tothom coneixia la complexitat de la seva execució, especialment qui en tenia la responsabilitat directa en aquell moment; altrament no s'entendria com es va prendre la decisió. Jo estic convençut de l'altíssima capacitat dels enginyers del nostre país i també de la solvència de la majoria de les nostres empreses constructores.

Els demano, doncs, que fem un exercici de responsabilitat, perquè qualsevol Govern seriós i responsable –i aquest ho és– ha de respectar els acords i els compromisos presos per governs anteriors, i més encara si es fa amb consens, com es va fer el 2002, amb cessions per part de tothom, com sempre passa en les coses que són de consens.

Cap gran projecte, no?, pot ser ni ha de ser patrimonialitzat per una única força política en un país democràtic, i el Govern que presideixo assumirà les responsabilitats que li corresponen i acomplirà els acords passats, passats i futurs, pel que fa a les infraestructures que el país necessita. Estic segur que fent-ho també contribuïrem a afermar la credibilitat de les nostres institucions.

Senyores i senyors diputats, Catalunya viu un dels períodes de més inversió des de l'etapa de preparació dels Jocs Olímpics, i les perspectives de compliment del que estableix la disposició adicional tercera de l'Estatut no faran altra cosa que augmentar aquesta acció inversora i ens obligaran a extremer la diligència en la planificació, l'elaboració i tramitació dels projectes i a actuar amb rigor, amb eficàcia i amb visió estratègica els propers mesos.

Les nombroses actuacions que s'estan duent a terme avui a Catalunya, ja sigui per la coincidència en el

temps, ja sigui per la coincidència en un mateix indret, acaben generant més molèsties de les previstes a la ciutadania. Tanmateix, com he dit en altres ocasions, prefereixo els problemes de l'acció que la tranquil·litat de no fer res. I els ciutadans, malgrat les molèsties que les obres els ocasionen, estic segur que també ho veuen així.

És cert, però, que l'acumulació d'incidències de naturalesa i d'ordre molt divers a la xarxa ferroviària ens ha dut a parlar de crisi d'infraestructures. Aquesta sensació de crisi no és aliena, en absolut, al període de desatenció de les infraestructures físiques de Catalunya; una desatenció que hem experimentat durant molts anys i que ara s'ha posat dramàticament en evidència, malgrat –o precisament a causa de– l'acció inversora que s'està executant en aquesta legislatura; dades, aquestes, que posava també en relleu recentment fins i tot la patronal Foment del Treball.

El president del Govern espanyol ha tingut el coratge de reconèixer que el Govern de l'Estat ha comès errors en l'execució de les obres de l'alta velocitat en el delicat tram final previ a l'entrada a Barcelona per l'estació de Sants. I no només ha assumit la responsabilitat dels problemes que estan en l'origen de la sessió d'avui, sinó que ha estat també el primer president espanyol que ha tingut el valor de reconèixer que Catalunya havia patit massa anys de desatenció inversora de l'Estat; una desatenció que està en l'arrel dels problemes que patim avui i que no és responsabilitat dels governs actuals.

La setmana passada, a Madrid, vaig parlar del malestar i del risc d'una *desafecció* creixent si no es resolien, si no es resolien amb diligència, eficàcia i rigor els problemes i els reptes que té plantejats la societat catalana. Alguns han volgut veure en les meves paraules l'acceptació d'un estat de pessimisme, i, per tant, una certa contradicció respecte al que he dit en altres ocasions; contradicció que al meu parer no existeix. Perquè l'enuig per la manca d'atenció inversora és una cosa –i contra aquesta situació s'està actuant des del Govern de la Generalitat i des del Govern de l'Estat ara, com mai; el conjunt de projectes que s'estan executant i que s'executaran en els propers anys són la resposta adequada a la carència que hem patit–, i l'enuig provocat pels problemes que es produeixen en els serveis públics és una altra cosa, tot i que té relació amb l'anterior, perquè molt sovint a la falta d'inversió també s'hi ha d'afegir un manteniment deficient.

Perquè m'entenguin: una societat empenyada no és una societat pessimista; tot al contrari, és la reacció d'una societat que té ambició i que vol millorar, que té energia per superar les adversitats i que té un horitzó de futur.

I aquesta és la Catalunya en què crec, en què creu aquest Govern: la que sap reaccionar, la que és exigent –exigent amb si mateixa, amb els seus governants i amb l'Estat–, la que no es deixa temptar pel pessimisme perquè sap que això la paralitzaria, la que abandona el victimisme i lluita, la que fuig de la melangia i avança, la que no s'encomana del pessimisme i va per feina. Bé, ja saben vostès que alguns creuen que qui no plora, no mama, no?, com diu la nostra cultura popular. I d'altres diuen també que plorar no porta enlloc, no?

Però jo crec que hem de deixar de parlar de llàgrimes, obrir bé els ulls i mirar endavant, que és el que cal. I a aquesta Catalunya és a la que el nostre Govern està donant respostes.

Senyores i senyors diputats, no voldria caure en la temptació ni veure'm en l'obligació de parlar més del passat, si no és necessari (*remor de veus*), però no accepto que s'atribueixi la responsabilitat sobre els problemes que patim avui als darrers dos o tres anys. Perquè crec que l'esforç per capgirar la tendència que ha fet l'actual Govern, a Espanya i a Catalunya, és inqüestionable. I es pot considerar insuficient encara, però és molt i molt superior al dels governs anteriors. I com he dit, el compromís de compliment de la disposició addicional tercera de l'Estatut ha de ser garantia de reversió decisiva de la situació heretada.

Per tant, doncs, crec que ara és el moment de continuar desenvolupant l'important esforç que s'està realitzant i sumar-hi la inversió destinada a recuperar el retard acumulat. I això és el que estem fent, a partir d'un compromís mutu entre la Generalitat i l'Estat.

I les xifres són prou eloqüents. L'increment de les inversions ferroviàries que contempla el projecte de pressupost de la Generalitat per al 2008 és del 44,9 per cent, perquè aquestes passaran de 815 a 1.182 milions d'euros. Els pressupostos d'actuacions del Ministeri de Foment a Catalunya, durant el període 2005-2008, és a dir, computant el Projecte de Llei de pressupostos del 2008 en tramitació, han augmentat un 50 per cent en relació amb l'anterior legislatura, concretament 3.477 milions d'euros més, més de mig bilió de pessetes. La inversió executada, la inversió mitjana executada del Govern de l'Estat durant el període 2004-2006, ha augmentat un 34,45 amb relació a la inversió mitjana del període 2001-2003. I cal recordar, per als desmemoriats, que els pressupostos del 2001 al 2003 van ser aprovats pel Partit Popular i per Convergència i Unió i que els dels anys següents han estat aprovats pels partits que donen suport a aquest Govern. I des de la tardor de l'any 2006 s'ha activat el pla d'actuacions urgents, és a dir, l'anomenat «pla de xoc de Rodalies», del Ministeri de Foment. I com a conseqüència d'aquestes i altres mesures, les accions desenvolupades en el marc del pla de xoc estan aconseguint, malgrat la situació en què ara ens trobem, la reducció de les incidències, que eren motivades, entre altres coses, pel mal estat del material mòbil de Renfe i de les infraestructures d'Adif. La millora del funcionament de les altres línies de rodalies n'és una bona prova.

Bé, senyores i senyors diputats –vaig acabant–, hem compartit les prioritats, hem d'assolir ara els nostres objectius, que resumeixo en cinc fites.

Primer, és urgent restablir el servei de rodalies i posar fi al malson que des del 20 d'octubre estan vivint milers d'usuaris. El conjunt de mesures i d'actuacions que s'estan realitzant a la zona afectada per l'incident, a Bellvitge, ens ha de permetre pensar que el restabliment serà efectiu molt aviat.

Segon. Un cop restablert el servei de rodalies, cal que es completi l'arribada del tren d'alta velocitat a Sants i s'abordi amb determinació la continuació cap a Sagre-

ra, Girona i França, per completar el somni d'unir la Península amb Europa en alta velocitat.

Tercer. Catalunya necessita percebre ja els efectes del pla de xoc de la millora de rodalies. El Ministeri de Foment, l'Adif i el mateix Govern de la Generalitat hem d'avançar en la definició d'un calendari per abordar amb decisió els desdoblaments de línia previstos, la construcció de noves línies de rodalies programades, així com les solucions projectades per a la millora definitiva del transport ferroviari de mercaderies.

Quart. Cal completar els plans de millora de les estacions i la modernització de les catenàries, dels enclavaments i senyalitzacions, que ja estan en un estadi molt avançat.

Cinquè. Hem de planificar la nostra xarxa del futur i crear les condicions per garantir l'eficàcia de l'execució dels plans de millora ferroviària, atenent la separació entre la infraestructura i el servei..., i que estiguem preparats per assumir una futura competència..., que estiguin aquestes infraestructures preparades per assumir una futura competència de la Generalitat.

Aquestes qüestions figuren en els protocols –la majoria d'elles– que han subscrit el Ministeri de Foment i el Govern de la Generalitat; protocols i acords que s'han signat, per primera vegada, per formalitzar un compromís públic transparent i avaluable entre la Generalitat i l'Estat per desenvolupar les infraestructures catalanes; acords que, per una altra banda, posen en evidència el salt qualitatiu que s'està experimentant i que estan experimentant la planificació, l'execució i espero que també la gestió de les infraestructures a Catalunya.

Igualment hem començat a posar damunt de la taula la necessitat també d'una implicació més gran del Govern de la Generalitat en l'execució de les grans obres de l'Estat, mitjançant una fórmula que pot ser de caràcter consorcial o/i d'encomanda de gestió.

Aquesta és l'agenda que s'hauria d'haver posat de manifest fa deu anys –fa deu anys–, i és l'agenda que avui tenim, per omplir de compromisos els acords pressupostaris i orientar-los a les línies ferroviàries convencionals per millorar el transport de passatgers i de rodalies. I sobre aquestes bases s'ha de construir l'acord de les transferències i un nou model de serveis i competències pel que fa referència al transport ferroviari. Estic convençut que recuperarem el temps perdut i que aquest tren no passarà de llarg ni el perdrem.

I sobre aquestes bases, com deia, tenim l'oportunitat de començar a abordar un futur que no pot ser presoner dels dèficits del passat i de les seves conseqüències sobre el present. Ho hem de fer amb modèstia, amb capacitat d'arribar a nous acords que posin en relleu la nostra voluntat d'assumir les responsabilitats que ens atribueix l'Estatut. En altres moments, altres governs van tenir l'oportunitat d'assumir la gestió de rodalies i o no ho van demanar, o no els va interessar, o no se'ls va fer cas. Els asseguro que Catalunya té avui un govern que sí que vol gestionar-les, i ho farà.

Senyores i senyors diputats, he procurat explicar al llarg de la meua intervenció l'actuació de la Generalitat i de les altres administracions amb motiu de les incidències

que es van produir el 20 d'octubre a les obres de l'AVE i que van afectar greument el servei ferroviari, fonamentalment de rodalies, de Barcelona.

He volgut deixar clar que des del primer moment ha estat la Generalitat, per boca del president que els parla, qui va fixar l'ordre de prioritats en les actuacions que es duguessin a terme; un ordre de prioritats assumit pel Govern espanyol, responsable últim de l'obra del tren d'alta velocitat, en la persona del mateix president del Govern d'Espanya, Rodríguez Zapatero, però en què la Generalitat ha assumit en tot moment la responsabilitat que li corresponia davant la ciutadania de Catalunya, molt especialment en l'atenció als milers d'usuaris afectats directament o indirectament per les conseqüències de l'incident.

I estic convençut que, si de debò volem revertir l'enuig i la desafecció de la ciutadania i retornar la confiança de la societat en les seves institucions, el Govern ha de ser capaç de reconèixer els errors quan es produeixen, ha de donar explicacions clares i convincentes, ha de donar resposta ordenada i eficaç a les contingències que es presentin i ha d'orientar els seus esforços a la solució dels problemes que s'han produït. I després, només després, també s'ha d'exigir l'assumpció de responsabilitats que calgui.

Aquests fets, malgrat les seves greus conseqüències i molèsties, senyores i senyors diputats, són també una oportunitat. Són un avís important i una lliçó de què hem d'aprendre definitivament. Ara sabem, més que mai, que el volum del nostre creixement humà i econòmic reclama més previsió, planificació i anticipació; hem de treballar més a mitjà i llarg termini; si volem anar lluny, hem de mirar lluny; sabem que, si deixem de fer el que toca quan toca, podrem morir d'èxit, de creixement desbordat o senzillament de paràlisi; sabem que s'ha acabat el temps de qui dia passa anys empeny, i no és cert: hi ha dies que ens poden fer perdre anys o ens poden fer que guanyem anys, hi ha dies decisius que marquen la vida del país per molt de temps, no?

I els polítics d'avui, els que estem aquí, hem de treballar amb un compromís nacional de més perspectiva temporal que la d'una legislatura, que no podem deixar per als que vinguin després ni hipoteques, ni deixadesa. I sabem que, més enllà de les competències administratives i de les responsabilitats, Catalunya necessita un govern que actuï com l'autèntica administració central del país, amb capacitat de coordinar les actuacions, de marcar prioritats i de fer el seguiment de l'execució. Sabem que no hi haurà un horitzó d'ambició i plenitud nacional per al nostre país sense el nivell d'infraestructures de transport que reclama la nostra societat.

I sabem –i acabo– que la Catalunya rica i plena del nostre somni nacional passa també per la Catalunya puntual, ordenada i eficaç del nostre dia a dia que hem de construir.

Moltes gràcies.

El president

Els grups parlamentaris han sol·licitat de suspendre la sessió durant quinze minuts.

Reprendrem, doncs, a dos quarts de dotze –quinze minuts, per tant– en punt aquesta sessió.

La sessió se suspèn a un quart de dotze del migdia i dos minuts i es reprèn a dos quarts de dotze i nou minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

Les intervencions dels grups parlamentaris seran de major a menor. Té, en primer lloc, la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor president de la Generalitat, vostè ha fet la seva intervenció sense límit de temps; això li permet entrar en més detalls que no pas el que puc fer jo mateix, però sí que li voldria fer algunes consideracions.

La primera. Vostè ha parlat reiteradament del dia 20 d'octubre d'enguany, de l'any 2007, com si a partir del 20 d'octubre hagués començat a passar tot. I demana disculpes, un cop més, pel que ha passat a partir del dia 20 d'octubre. I aleshores jo em pregunto: abans del 20 d'octubre no havia passat res?, no hi havia hagut cap incidència? Quan vostè està pensant en aquests usuaris de la Renfe, dels regionals, de rodalies, etcètera..., resulta que abans del 20 d'octubre no havia passat absolutament res, tot era tranquil, tot era normal. Vostè no recorda que es van viure accions i situacions dramàtiques? Per què es va instal·lar aquí el senyor Morlán, secretari d'Estat d'Infraestructures, a finals d'agost, si no havia passat res abans del 20 d'octubre?

Senyor president, els problemes no van començar el 20 d'octubre. El 20 d'octubre es van agreujar d'una manera brutal. I aleshores vostè potser se'n va començar a ocupar, a partir d'aquell moment. Però abans del 20 d'octubre, de problemes, n'hi havia hagut un munt: incidències de tota mena, anormalitats de tota mena, drames de tota mena, fins i tot situacions, com li deia, pràcticament d'histerisme. Abans del 20 d'octubre! Vostès tenien temps d'haver reaccionat molt abans del 20 d'octubre.

Ens diu que tots plegats érem conscients que el traçat era complicat. Jo, en això, li dono la raó: tots érem conscients que el traçat era complicat. Ara bé, quan resulta que el traçat és tan complicat, què és el que han de fer els governs, que són els responsables? Preparar-se millor, no? O relaxar-se? Quan és molt complicada una cosa a la vida, vostè què fa? S'hi posa abans o es va adormint i va deixant passar els dies i els mesos i les setmanes? Quan un estudiant té un examen complicat, què fa? Doncs, escolti'm, s'hi posa millor i s'hi posa abans, no?

Per tant, resulta que sabíem que era molt complicat, tots hi estem d'acord, però vostès en lloc de fer la feina que havien de fer simplement es van adormir a la palla. I prova d'això és que vostè mateix aquí ens diu que els

problemes van començar a partir del 20 d'octubre. Si vostè es pensa que els problemes van començar a partir del 20 d'octubre, vol dir que no s'ha assabentat de la pel·lícula, senyor president; vol dir que estaven per altres coses, completament diferents.

Crec que això, pensant en la gent afectada, ho hem de poder dir. Efectivament, el traçat és responsabilitat de tots; ningú l'amaga aquesta responsabilitat, nosaltres tampoc. Després nosaltres podem tenir criteris de si n'hi havia algun altre de millor, com en alguna altra vegada vam defensar, però al final vam assumir aquest, tots plegats. Ara, si sabem que era complicat, els governs, el seu i el Govern espanyol, tenien l'obligació tècnica, política..., tenien l'obligació gairebé moral de fer les coses bé anticipadament. I això és el que no s'ha fet; vostè ho explicarà com vulgui, però això és el que no s'ha fet.

Diu que els governs seriosos assumeixen el que han fet els anteriors, els acords dels anteriors. Ens ho ha dit amb una gran solemnitat. Com pot dir, senyor president, una cosa així sense que li pugin els colors a la cara? Vostè ens diu això quan vostès són els responsables d'haver anul·lat la línia 12 del metro, que estava pactada per l'Autoritat del Transport Metropolità, on hi érem tots? Se l'han carregada. Amb un acord de tots. I ens diu que un govern seriós respecta els acords anteriors?

Vostès van respectar el traçat de l'eix del Llobregat, que s'estava executant? Van respectar el traçat del túnel de Bracons, que s'estava executant? No era un acord, era una obra. Van respectar l'equipament i el disseny de la ciutat judicial, que no era un acord, era una obra? Però, escolti'm, si vostès s'ho han carregat tot.

I ara vénen aquí i ens diuen que els governs seriosos i responsables el que fan és assumir els acords dels governs anteriors. Tot això, senyor president, disculpi'm, però són paraules, paraules boniques, que li deuen escriure, vostè ve aquí, les explica, les llegeix, les repeteix, potser queden bé, potser algú es pot sentir enganyat..., però la gent que coneix una mica de què va tot això no es pot sentir enganyada per aquestes paraules boniques...

Vostès no han estat, en molts sentits, un govern seriós i un govern responsable. Al revés, han utilitzat, en moltes ocasions, la irresponsabilitat com a norma d'actuació.

Ens diu una cosa que encara és pitjor. Ens diu: «A partir del 20 d'octubre va fallar una tècnica constructiva.» Caram! I com els expliquem als ciutadans de Barcelona que les tècniques constructives fallen? I com els expliquem als habitants del Baix Llobregat que les tècniques constructives fallen? I per allà on hagin de passar tota mena d'infraestructures, a partir d'ara.

Vostè no creu que la gent ha de tenir un mínim de confiança en l'execució de l'obra pública d'un país? I si el president d'aquest país, vostè, ve aquí, al Parlament del país, i diu que va fallar una tècnica constructiva, vostè què creu que pensarà la gent?, com creuen que es miraran l'obra pública d'aquest país? Perquè suposo que les tècniques constructives les deu controlar algú. O és que són tècniques constructives que van fent, com si no hi hagués absolutament cap mena de control sobre res?

Vostè creu que això és una manera d'inspirar i de transmetre la tranquil·litat i la confiança que un govern i un president han de transmetre al conjunt del país?

S'ha de controlar l'obra pública. I deixi'm que li digui una cosa: des que hi ha la fórmula tripartit a Catalunya i des que governen vostès el crèdit de confiança en l'obra pública que es fa a Catalunya és exactament igual a zero. Però és que ja no s'ho creuen ni vostès. Ja li ho he dit abans. El mateix conseller d'Obres Públiques diu que no es fia de les obres que fa el Govern espanyol, en aquest moment en mans del Partit Socialista. No s'ho creuen ni vostès. Com volen fer creure a la gent que tot això és segur, que tot això és positiu, que no passa res, si ni vostès mateixos ja es creuen aquesta seguretat i transmeten aquesta confiança?

Voldria dir-li també un parell o tres de coses més. Vostè diu, i això ho ha proclamat també amb una gran solemnitat, que vostè va fixar l'ordre de prioritats. Vostè sap que això no és veritat. No és veritat. I no li entraré a discutir el detall, li entraré a discutir el que em sembla que és principal.

Vostè durant molts mesos va tenir un ordre de prioritats que era molt clar. I el seu ordre de prioritats era: no ficar-s'hi massa, quedar tant com pogués al marge de tot això, fer veure que aquest no era un problema del Govern de la Generalitat de Catalunya i, sobretot, protegir el seu partit, que era el Partit Socialista. Aquesta ha estat la seva autèntica prioritat: protegir el Partit Socialista. Prioritat 1: protegir el Partit Socialista; prioritat 2: protegir el Partit Socialista; prioritat 3: protegir el Partit Socialista. Aquesta ha estat la seva prioritat. Perquè, si hagués pensat en altres coses, no ens hauria dit, com ens va dir en el debat de política general, que el TGV arribaria tranquil·lament a Barcelona abans de Nadal, perquè suposo que en aquell moment, amb el senyor Morlán instal·lat aquí, vostès ja devien saber que tot això era molt complicat i que hi havia tota mena d'incidències, no? I, en canvi, vostè va reafirmar la data. Per què? Perquè ja s'havien posat d'acord, en el Partit Socialista, que s'inaugurava el TGV a Barcelona el dia 21 de desembre, i després a Valladolid, i després a Màlaga. I d'aquesta manera el Partit Socialista, per motius electorals, podia anar a menjar els torrons d'aquesta manera: havent-se posat les medalles i havent tallat les cintes. Aquesta és l'autèntica prioritat. I va haver de passar el que va passar el 20 d'octubre, que una mica més s'enfonsa un túnel sencer una altra vegada i ens trobem amb un nou Carmel, que això és el que va estar a punt de passar, i vostès ho saben, i ara m'hi referiré, que va estar a punt d'haver-hi un accident una altra vegada molt important, perquè vostès en algun moment comencessin a reaccionar.

Jo li admeto una cosa, i en això seré molt clar, perquè vostès saben que nosaltres intentem actuar amb mentalitat de govern. Jo sé perfectament que vostès no són els principals responsables, com a govern de la Generalitat, de l'execució d'aquesta obra. És evident, és evidentíssim. El responsable és el Govern central, el Govern espanyol. Ara, vostès són responsables de no haver assumit el lideratge d'una operació que afectava molt directament els interessos de Catalunya i els interessos de molts catalans.

I li faré una precisió, que m'agradaria que em contestés i que em contestés a més a més amb la màxima precisió possible. Quan vostès van saber, com a govern de la Generalitat, que hi podien haver incidències en el túnel pel qual passaven els Ferrocarrils de la Generalitat? Nosaltres tenim indicis bastant certs que vostès això ho van saber abans del dia 20 d'octubre, quan es va decidir aturar el servei.

És veritat, senyor president, o no és veritat que vostès en tenien constància abans? Perquè si vostès abans del 20 d'octubre van tenir constància que hi podia haver un col·lapse important i no van dir res perquè prioritzaven la data d'inauguració del tren de gran velocitat el dia 21 de desembre, aleshores, a més a més d'exigir responsabilitats al Govern espanyol, les haurem d'exigir també al Govern de la Generalitat de Catalunya.

És molt important, senyor president, que avui vostè ens digui –si vostè no ho sap, que jo ho puc entendre, doncs, ho haurà de consultar dins del seu Govern– si abans del 20 d'octubre vostès tenien coneixement, dintre de la Generalitat, que hi havia incidències sobre el túnel que després va ser objecte d'un gairebé col·lapse, de les entrades aquelles, filtracions de formigó, i que, a més a més, van ocasionar el tall de totes les línies de ferrocarrils, de rodalies de Renfe, de regionals en últim terme, etcètera.

I dues consideracions finals, perquè saben que el meu temps és limitat. Vostè ha dit que el Govern de la Generalitat ha d'actuar com a autèntica administració central a Catalunya. Jo hi puc estar d'acord, amb això. A mi m'agradaria més que hagués dit «com a administració única», perquè això va més enllà d'«administració central», però, bé, deixem-ho estar això, no? Ara, vostès consideren que han actuat d'aquesta manera en aquest tema, en les incidències dels ferrocarrils? Però, per Déu, no facin riure! Però si es van posar a les ordres del senyor Morlán, del secretari d'Estat, des que va arribar! Si semblaven gairebé vostès..., els seus consellers semblaven els caps de gabinet del secretari d'Estat, que l'acompanyaven pertot arreu. Si era ell que feia les obres, i no em diguin que no, perquè el van transformar en un heroi! La festa de la rosa aquesta deu ser del Partit Socialista, no? Si vostès miren això, veuran el senyor Zapatero, el senyor Montilla, la senyora Chacón, el senyor Hereu, i al mig, que no és una posició poc destacada, saben qui hi ha? El senyor Morlán –el senyor Morlán–, aquí, al mig de la fotografia. Vostès van convertir el secretari d'Estat d'Infraestructures en un heroi –en un heroi!–, perquè semblava que a principis de setembre els anava a resoldre els problemes, i una mica més i enfonsa definitivament el crèdit de l'obra pública en aquest país.

Quina ha estat la prioritat de veritat?

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

I dues darreres coses, i acabo. Una, vostè ha dit en algun moment que s'havien d'assumir responsabilitats. Jo em pregunto: si després del que està passant i ha passat no

hi ha ni una sola dimissió de ningú, absolutament de ningú, a nivell polític, vostè creu que això és assumir responsabilitats?

Declarar la responsabilitat d'un govern i no assumir-la després en forma de dimissions polítiques és actuar irresponsablement. La responsabilitat no només es proclama, sinó que s'exerceix. I la gent té dret, la gent que ha patit les conseqüències de tot això té dret a saber que hi ha algun governant en el Govern espanyol que plega com a conseqüència d'haver-ho fet tan malament. Quan es fan les coses tan malament i tan permanentment malament, algú, en democràcia, ha de plegar.

Per això jo li demano que vostè doni instruccions al seu partit perquè avui aquest Parlament demani la dimissió de la ministra de Foment. Si no ho fa, vostè es quedarà sol.

I deixi'm dir-li una última cosa. Si tan bé ho estan fent tot –com vostè deia: grans inversions, grans pressupostos i no sé quantes coses–, com pot ser que precisament aquest Parlament demanarà per majoria molt àmplia, si vostès no s'hi sumen, la dimissió de la principal responsable de les obres i de les inversions a Catalunya, que és la responsable de Foment?

Facin un exercici de democràcia i de responsabilitat i sumin-se a aquesta petició de dimissió. Si vostè no la vol votar com a president, no la voti, però aquí hi ha molts diputats del Partit Socialista que la poden votar i que l'han de votar.

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

I jo espero que això vostès ho sabran fer. I desitjo que en alguna rèplica que jo li pugui fer li pugui a més a més fer una proposta de tres o quatre coses que jo crec importants, que es poden fer entre els diferents grups del Parlament i entre el Govern i l'oposició, i que espero que serveixin per transmetre una mica més de confiança al conjunt de la població catalana.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor Mas, vostè ha fet una intervenció que no està a l'alçada del que s'espera d'una persona que per dos cops consecutius ha volgut ser elegit president de la Generalitat. Parla com si acabés d'arribar aquest tema, no com qui representa el partit que ha governat Catalunya vint-i-tres anys.

Fa temps, senyor Mas, que em temo que vostè ja no és el que era. Ha abandonat el camí per esdevenir líder del país i es conforma a dirigir, de moment, el seu partit. Alguns dels que té més a la vora ja se n'han adonat, i això no s'arregla posant un logotip nou al carrer Còrsega.

Vostè avui ha perdut una altra oportunitat de fer un bon servei al país i al debat polític. Ja la perdre, una altra bona oportunitat, la setmana passada, quan va criticar de forma mesquina el president de la Generalitat quan ell alertava a Madrid de les conseqüències que podria produir una manca de respecte a Catalunya, en comptes de donar-li suport, que és el que tocava.

Vostè ha fet novament ostentació de manca de generositat, d'objectivitat i d'alçada de mires. I si la falta de mesura, d'objectivitat i de criteri és greu en un dirigent polític que aspira a presidir Catalunya, encara és més empipador venint de qui dirigeix per ara la força política que ha governat el nostre país durant tants i tants anys. És empipador perquè resulta d'una gran hipocresia. No se li recorda ni a vostè ni al seu partit un gran interès en la xarxa de rodalies de Barcelona. No van demanar la transferència del servei ni quan una sentència del Tribunal Suprem de l'any 96 els hauria permès de fer-ho. I vostès llavors, els ho recordo, eren imprescindibles a Madrid.

Vostès han estat també responsables de la manca d'inversions a rodalies de Catalunya. I no poden amagar la realitat per molt que els molesti. Vostès van votar a favor dels pressupostos del Partit Popular quan aquest partit tenia majoria absoluta a Madrid –no els calia–, els anys 2000, 2001, 2002 i 2003, que ha estat, veritablement, la legislatura negra per a les rodalies de Barcelona, amb pocs diners per a inversions, amb pocs diners per a manteniment i amb nul·la previsió de futur.

Es va decidir un traçat d'alta velocitat que superposava línies, sense preveure les conseqüències i sense dedicar-hi cap esforç addicional, en uns anys precisament que el trànsit a rodalies es va incrementar un 17 per cent. Compari xifres: Inversió en rodalies, mitjana, en el període 2000-2003, 78,4 milions d'euros; inversió mitjana en el període 2004-2006, 146,8 milions d'euros, un 87,2 per cent més. Sort d'aquest increment, sort d'això! Diran que és insuficient, però què hauríem de dir si hagués continuat el ritme de la parella de ball formada per CiU i el PP?

Hem sabut també que vostès mateixos presentaven esmenes als pressupostos del PP per reduir encara més la dotació de les inversions en rodalies de Barcelona, pretesament per afavorir altres inversions, que eren obres que no es van realitzar. Si vol veure el pas de nivell de Flaçà, encara pot trobar un moment per acostar-s'hi.

En què pensaven vostès quan governaven? On miraven? Què volien? Què pensaven que passaria en el futur? Com volien gestionar-ho? Vostès no poden ser l'acusació particular d'aquest tema perquè la seva responsabilitat, per omissió, per inhibició, és claríssima. I aquesta desatenció inversora ha deteriorat el servei de rodalies i ha estat també una, només una –li ho reconec– de les causes de les incidències que ha patit darrerament.

Però aquest no hauria de ser l'objecte del debat, perquè el ciutadà –i ho hem comprovat al llarg d'aquestes setmanes– el que pitjor entén o el que més critica és quan els partits es dediquen a intercanviar-se, a llençar-se els plats pel cap, intercanviar responsabilitats. (*Remor de veus.*) Sí, el que ha fet vostè, senyor Mas, això és el que els ciutadans no volen de cap de les maneres. Sento

que els cogui, però jo també estaria realment *escocido* si després de governar vint-i-tres anys Catalunya em trobés amb la dotació d'infraestructures que tenim. (*Persisteix la remor de veus.*)

Com és possible que es digui (*aplaudiments*), com és possible dir que el Govern de Catalunya no ha fet res, quan el Govern de Catalunya ha començat per reclamar la transferència de la gestió del servei de rodalies, mentre que vostès en vint-i-tres anys no van fer res? Com es pot dir que no s'ha fet res quan el Govern de Catalunya ha exigit i obtingut un pla de xoc de rodalies per posar remei a una desatenció inversora de tants i tants anys? (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats... Senyor Iceta, un segon.

El Sr. Iceta i Llorens

Permeti'm que els digui...

El president

Senyor Iceta, un segon, si us plau.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, president.

El president

Intentem recuperar el silenci adequat per a un debat d'aquestes característiques. És possible, senyores diputades, senyors diputats? (*Pausa.*) Gràcies.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Jo crec que el Govern de Catalunya, aquest, la va encertar no només el 20 d'octubre, que efectivament la va encertar, l'havia encertat ja abans. O és que es creuen que és per casualitat que un secretari d'Estat per primera vegada a la història es desplaça a una zona per seguir de prop unes obres? O és que es pensen que això va ser una decisió casual? O, com avui, quan la ministra de Foment ja està anunciant que les rodalies quan s'hagin restablert seran gratuïtes fins que no arribi l'alta velocitat a Barcelona? Es pensen que això no té res a veure amb les gestions del Govern de Catalunya, del seu president, i els plantejaments dels partits que li donen suport?

Per tant, siguem objectius i reconeguem les responsabilitats allà on són. Per què és veritat que aquest debat en aquesta cambra és una mica trucat? Perquè vostè ha reconegut –i això l'honora– que la responsabilitat d'aquesta obra correspon a un altre govern. I, per tant, l'exigència de responsabilitats també correspon a una altra cambra. El Govern de Catalunya ha fet el que li tocava: posar-se al costat de la gent, posar els mecanismes alternatius, exigir al govern responsable de l'obra el compliment de tots els compromisos i rescabalar els usuaris i altres perjudicats per aquest fet.

Però aquest debat no es limita només –i amb això té vostè també raó– al que ha passat des del 20 d'octubre

ençà. Perquè és veritat que ens hem trobat uns problemes abans, uns problemes molt importants, i vostè ho deia: tots érem conscients que el traçat era difícil; els primers que haurien hagut de ser conscients d'això amb més eficàcia és la mateixa empresa constructora. I també hi ha hagut una manca de diligència de l'Administració que havia de vetllar la verificació del compliment d'aquesta obra. I aquesta és la responsabilitat que ha assumit en primera persona, *in situ* i en seu parlamentària, el president del Govern d'Espanya. Per què era crític, aquest punt? Si ho sabem tots! Vam decidir entre tots que l'AVE entrés a Barcelona soterrat. Vam decidir entre tots el mínim impacte ambiental possible i, per tant, la superposició de línies. Vam decidir que entrés per un lloc on el terreny planteja problemes d'estanquitat perquè són capes freàtiques pròpies d'un terreny deltaic. Això és així.

I, per tant, quan vostè diu: «Com li explicarem a la gent les dificultats?» En primer lloc, dient això. En primer lloc acceptant que aquesta obra era molt difícil, que també era molt difícil preveure que no tindria incidències sobre les altres línies que coincidien en aquest tram. I això fa també més responsables els qui, havent aprovat aquest traçat en el seu dia, no van posar cap mesura, cap, no van incrementar la dotació inversora per atendre aquesta eventualitat, que desgraciadament s'ha produït. Error constructiu, per tant, de l'empresa; deficient supervisió de l'obra, efectivament. Però no ens podem quedar aquí.

Tots els partits que hem tingut responsabilitats de govern sabem les dificultats de la gestió i de l'execució de les obres públiques, i inclús de la decisió sobre els seus traçats. Probablement a algú li costarà molt, d'aquí a uns anys, entendre per què una estació de l'AVE se situava al terreny municipal de la Secuita; a algú li podrà costar, segurament perquè no va assistir en el moment precís a la discussió entre diverses administracions que va produir un resultat. Però segurament d'aquí a cinquanta anys ningú ho entendre.

Ens pot passar el mateix si ara entrem, entre tots, a jugar sobre el traçat en travessar Barcelona. Perquè és veritat que hi han possibles, sempre, errors en una construcció, però hi han garanties exigibles i confiança necessàries en els tècnics que dirigeixen, controlen i supervisen aquestes obres.

Jo el que demano és que en aquesta qüestió ens posem al costat del Govern en el que és l'obligació en aquests moments del Govern de Catalunya: exigir davant de qui n'és el responsable el compliment de les obres i els compromisos; assegurar una presència del Govern de Catalunya en tota l'execució d'obra pública que realment ho requereixi, sigui de la pròpia Generalitat, lògicament, o sigui de l'Estat; cosa que no s'ha plantejat mai, amb la petita excepció –quina casualitat!– dels Jocs Olímpics de Barcelona.

I per això jo voldria acabar amb un missatge d'esperança i de confiança, que també és d'exigència i d'autoexigència. És el mínim que podem fer per les persones afectades –de les quals parlem, però no sé si hi pensem prou–: reconèixer el seu civisme i la seva paciència, intentar rescabalar-los del que han patit i garantir-los

que els problemes que afrontem se solucionaran, que al final la xarxa de rodalies serà millor que la que tenim i que l'alta velocitat arribarà a Barcelona i a la frontera en un termini raonable.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula, seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, avui que precisament algun diari parla de l'*annus horribilis* d'una determinada família, recordo que aquests dies també molta altra gent, i jo diria que sense exagerar, ha qualificat d'autèntica tardor negra el que està passant a Catalunya ara mateix amb el col·lapse total de les infraestructures en general, però del transport ferroviari en particular, no?

I vull dir d'entrada –i amb això em sumo al que expressava abans el president de la Generalitat– que hem de ser molt conscients que, gràcies al comportament responsable dels milers d'usuaris, de ciutadans afectats, enutjats, gràcies, en bona part, a aquesta paciència gairebé estoica que han exhibit durant tots aquests mesos, dels qui han patit i pateixen encara ara un autèntic viacrucis per anar a la feina, per anar a estudiar, per anar allà on sigui, que tarden més de dues hores per fer un trajecte que fa poc temps tardava mitja hora, si no fos, per tant, per aquesta autèntica demostració de civisme, el desastre podria haver estat majúscul.

I, per tant, això és una constatació avui –que sembla que tots plegats ens barallem i que, per cert, transmet una imatge molt poc edificant de les institucions– que en primera instància estem obligats a fer.

I abans que res també, per ser honestos i per ser justos, és evident, també, que el relat, senyor president, no comença el 20 d'octubre del 2007. Dic això, fixi's, d'entrada per reconèixer –i no em reca haver-ho de fer en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana– que l'actual Govern espanyol va heretar, la primavera del 2004, unes infraestructures obsoletes que agonitzaven de precàries. I, a més a més, va heretar, també, com vostè ha repetit, un traçat, un traçat pactat per governs anteriors, i per tant aquí hi ha responsables que van des del felipisme fins a Aznar, passant, evidentment, pels seus respectius aliats, que sempre han tingut un mateix nom i cognoms: Convergència i Unió.

Dic això perquè, efectivament, des de l'any 1990 fins al 2004, març del 2004, les dades ens diuen que es va doblar el nombre d'usuaris i de passatgers de les línies de rodalies –van passar de 64 milions a 115 milions de persones–, però la inversió es va mantenir igual, constant. I això és una prova científica; porto els pressupostos de l'Estat d'aquests exercicis, i aquí es pot demostrar.

De la mateixa manera –un altre botó com a mostra–, cal recordar que el traçat polèmic del TGV, no només al seu pas pel Baix Llobregat, sinó també per la ciutat de Barcelona, es remunta a finals de 1990. Dic «traçat polèmic» perquè el nostre grup en el seu dia s'hi va oposar; i ho dic ara perquè em sembla que el traçat al seu pas pel Baix Llobregat és autènticament absurd, és un «sensesentit», com és entrar a Sants des de l'Hospitalet per tornar a baixar al Prat, per tornar a pujar a Barcelona... Evidentment, això és una situació absurda. Era molt més fàcil, tenia molt menys impacte pel Parc Agrari del Baix Llobregat, haver agafat la línia més recta i, en definitiva, haver utilitzat una llançadora.

Per tant, en definitiva, aquí tothom té responsabilitats. I dic això perquè al cèsar el que és del cèsar. Ens sembla una autèntica «obsenitat», si em permeten l'expressió, d'un oportunisme autènticament ciclopi i d'una autèntica impostura més pròpia d'un Òscar de Hollywood venir ara i aquí, sobretot, a sentir algunes crítiques per part d'algun grup polític que té molt plom a l'ala –que té molt plom a l'ala– i que a més a més són coresponsables de l'actual situació. Tan responsables que durant anys i panys –durant anys i panys– l'aposta estratègica de tots aquests partits i forces polítiques va ser prioritzar, en aquest cas, l'alta velocitat. Tota la inversió ferroviària des de l'any 1992, pràcticament tota, ha anat a l'alta velocitat i s'han postergat les rodalies.

Però és que, a més a més, aquesta prioritat per l'alta velocitat va suposar un abandonament de les línies regionals. De fet, encara no hi ha una malla ferroviària eficient a Catalunya, i si no, que ho preguntin als usuaris de la Barcelona - Vic - Puigcerdà, o als usuaris de la Manresa - Lleida, per cert, en un estat tan deplorable que avui encara només hi ha una freqüència de tres trens al dia, per cert, que triguen per fer escassament cent quilòmetres el mateix que l'any 69 –està demostrat–, perquè hi ha més estacions i, en definitiva, el trajecte, sent el mateix, doncs, triga exactament el mateix que gairebé quaranta anys endarrere. I, per tant, hi ha responsables d'això. Com hi ha responsables, per exemple, que avui en dia encara no existeixi un corredor mediterrani, no només per a viatgers, sinó també per a mercaderies; no ha estat mai estratègic en una zona dinàmica i competitiva com és la zona mediterrània. I també hi ha responsables que ara com ara, encara, l'ample de via europeu sigui una autèntica quimera.

Per tant, vull dir d'entrada que així les coses és evident que Zapatero i el seu Govern recullen el que han sembrat també governs anteriors.

Però, dit això, també és evident que Zapatero i el seu Govern han tingut quatre anys per redreçar aquesta situació. El diari de sessions del Congrés no enganya, i no hi vull insistir, però donen fe que en els pressupostos del 2005, del 2006 i del 2007, a pesar que insistentment alguns grups van demanar la prioritat per les rodalies, el que ha passat, l'única resposta que hem tingut és prioritat a l'alta velocitat.

Jo també vull donar alguna xifra, perquè és que resulta que el Govern espanyol, durant aquesta etapa, ha destinat 440 milions a rodalies, i en canvi n'ha destinat 2.720 a l'alta velocitat. I, evidentment, això està demostrat.

En segon lloc, ara fa un any, es va començar a gestar aquesta gota que ha acabat fent vessar el got de la paciència de molta gent. Tots recordem incidents, talls, retards... Resposta per part del Govern espanyol: l'autocomplaença, fins i tot la fatxenderia de la inefable ministra de Foment que va comparèixer al Congrés no pas voluntàriament, sinó arrossegant-se, i va tenir una resposta precisament no massa feliç, per tant, no atenent les reivindicacions que es feien des de Catalunya.

I després d'això què ha vingut? Doncs, han vingut mesos i mesos de no escoltar, de gestió inoperant, d'infravalorar les necessitats de les rodalies de Catalunya, de noves inversions i de tenir un pla calendaritzat, de cara al futur, de quines inversions per restablir la plena normalitat necessitaven les rodalies en aquest país. I, evidentment, així a ningú no li pot estranyar que després, diguem-ne, d'un estiu funest, com deia abans, hàgim arribat a una tardor autènticament negra, amb un tall de servei en un servei públic essencial com és el transport ferroviari, i amb la humiliació consegüent de milers de persones, perquè, evidentment, de tant estirar, de tant estirar la corda, evidentment, aquesta es va trencar i ara estem sumits en un autèntic desastre.

Un desastre descomunal que a més és insòlit a Europa, no hi ha precedents. Perquè, mirin, un o dos incidents poden ser estadísticament fins i tot inevitables; deu o dotze, un autèntic infortuni. Però és que estem parlant que en el que portem d'any, de 2007, hi ha hagut fins a 470 avaries, només l'any 2007. Estem parlant de la paralització d'un servei, i per tant de 160.000 persones afectades. I estem parlant del fiasco més gran d'una obra pública; per cert, l'obra pública més important mai feta per un govern espanyol, com és el traçat del TGV entre Madrid i Barcelona. I això s'explica per un cúmul de circumstàncies.

La primera: manca de rigor tècnic, sobretot imputable a una empresa pública, Adif, i, evidentment, a les empreses adjudicatàries de l'obra pública. Només fa dos dies..., jo no sóc enginyer superior –vostès ho saben–, però, escoltin, només veient les suposades proves d'inundació i veient alguns operaris amb una mànegua com si anessin a regar geranis o hortènsies, francament, no dóna massa seguretat ni massa fiabilitat. (*Remor de veus.*) Però si haguéssim de trobar un exemple que ho resumeix tot, doncs, mirin, el moviment de terres que va afectar el famós túnel dels Ferrocarrils de la Generalitat el va provocar una deficient injecció de formigó i, al seu torn, tot el problema va venir provocat per no haver detectat una desena d'esvorancs entre Bellvitge i Sants.

En segon lloc, hi ha hagut imprevisió; imprevisió perquè a més d'un traçat que el mateix president d'Adif, Miguel González, acompanyant la ministra aquest estiu en una de les seves esperpèntiques visites, va qualificar com el pitjor possible –i, per cert, no s'ha corregit–, doncs, home, és evident que no hi ha hagut estudis geològics solvents en el subsòl per detectar la nova aparició d'esvorancs, a més a més que l'accés a Barcelona per la part sud, no cal ser tampoc massa intel·ligent per veure que és una zona que no admet massa «floritures», no admet massa més perforacions; és una zona on conflu-

eix una densa xarxa de rodalies i també els Ferrocarrils de la Generalitat.

En tercer lloc, hi ha hagut una nul·la –per no dir «una nefasta»– direcció política. I el relat seria molt llarg, no tinc temps de fer-lo, però és una història d'improvissació, una història de fets consumats, com l'episodi de l'estació del Prat sense el coneixement del territori, de l'ajuntament afectat; una història d'opacitat, una història de guinyolesques visites de la ministra, menyspreant –i això és evident, no ho pot negar ningú– el mateix Govern de la Generalitat.

I, finalment, una història també d'ansies i de presses electorals. En un final de legislatura que es preveia feliç, amb una autèntica allau d'inauguracions, bé, finalment sembla que ara el Ministeri de Foment s'ho agafa amb més calma, fins i tot ens diuen que no hi haurà inauguracions, de la qual cosa ens felicitem, perquè una altra cosa seria totalment ofensiu, però, certament, durant mesos la norma ha estat la pressa i, en definitiva, l'ansia per inaugurar un TGV a quatre mesos d'unes eleccions. *(Sona el senyal que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Moral. Si això fos una faula –i acabo, senyor president–, en lloc d'un autèntic malson, després del que ha caigut, en sentit literal i en sentit figurat, doncs, la ciutadania podríem dir que està farta de promeses; reclama, com nosaltres, solucions –després en precisaré algunes, en el següent torn–, solucions en forma de rescabament als usuaris i als perjudicats, d'inversió, i sobretot solucions de cara a prioritzar –prioritzar– les rodalies per damunt del TGV. Que arribi quan hagi d'arribar; de fet, ja fa catorze anys que es va adjudicar o es va licitar aquesta obra, i no passa absolutament res perquè arribi abans a Sevilla, a Ciudad Real, a Còrdova, etcètera –per cert, molt europeu, tot això–, i en definitiva que arribi, que ho faci amb el menor impacte i amb el traçat més convenient.

I finalment, ja sabem, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, que la dimissió de la ministra de Foment molt probablement no arreglarà la situació; això ho ha dit vostè repetidament, i jo li puc donar la raó, no hi ha cap inconvenient. Però en canvi tranquil·litzaria molta gent. Li dic això perquè al darrere d'un gest exemplar o un gest que podríem qualificar d'autènticament higiènic, la gent veuria que els polítics són capaços de plegar quan fan les coses mal fetes, no una o dues vegades, sinó sobretot quan persisteixen en l'error, i a més a més quan tenen una actitud fatxenda, una actitud prepotent i una actitud de menyspreu. Per tant, no es pot malbaratar, desastre rere desastre...

El president

Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

...la confiança de la gent, la confiança de la ciutadania en les institucions. I això és molt més important que el futur d'una persona, que el futur del Partit Socialista.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, senyor president de la Generalitat, fa molts mesos que els catalans tenim problemes en la xarxa de rodalies de Renfe, no comença la nostra fatídica història el 20 d'octubre: fa ja setmanes, per no dir mesos, crec que fa ja un any, senyor Montilla, que la notícia en els mitjans de comunicació és el dia que no es produeix cap incident amb Renfe Rodalies. I, per tant, vostè no pot venir al Parlament i centrar-se en el que va passar el fatídic 20 d'octubre sense fer relació i referència a tot el que ha passat en el passat i al que també està passant en aquests moments.

Davant del caos en què el seu Govern i el Govern amic, el senyor Zapatero, ens han ficat, què és el que fa el Govern de la Generalitat? Què és el que fa aquest Govern que diu que res del que passa a Catalunya és aliè al Govern de la Generalitat? Doncs, no fa res. Vostè ve aquí i es limita –i jo li ho agraeixo, però no és la primera vegada que ho fa– a demanar disculpes als ciutadans i res més. El seu Govern, senyor Montilla, el que fa és guardar silenci, mira cap a un altre costat i, com hem estat veient aquests dies fa el que fa sempre: culpar els altres, culpar les inversions del Partit Popular, culpar l'empresa o també, com han dit aquests dies, culpar l'anterior Govern de Convergència i Unió per no sé quines esmenes que va presentar o que va deixar de presentar.

I, miri, governar, segons el diccionari, vol dir manar, guiar, dirigir amb autoritat, assumir la responsabilitat de dirigir un país o una col·lectivitat política. Ja li ho han explicat, això, senyor Montilla? Miri, vostè el que fa és fer-se fotografies amb la ministra de Foment; acompanya el senyor Zapatero a una visita d'obres a Bellvitge, un diumenge, sense avisar, per reunir-se amb els seus alcaldes... I, per cert, senyor Montilla, crec que vostè li podria haver dit al senyor Zapatero que els problemes els tenien al Gornal, a l'altra banda de la via, no a Bellvitge, on els veïns no tenen els mateixos problemes que estan patint avui i des del dia 20 d'octubre els veïns del Gornal.

Vostè ha decidit lliurement fer de primer secretari del Partit Socialista de Catalunya, nosaltres no hi tenim res a dir, però té previst en algun moment començar a fer de president de la Generalitat de Catalunya? Té previst en algun moment començar a liderar l'actuació del Govern de Catalunya? Té previst en algun moment convocar o crear un gabinet de crisi i posar-se vostè al capdavant, i no el senyor Morlán, per resoldre els problemes que estem patint els catalans?

Miri, el Govern d'Espanya, conscient que el problema que tenim és de gestió i no d'inversió, el que va fer és crear aquest Centre de Coordinació Ferroviària i va col·locar el secretari d'Estat al capdavant. El seu Govern, senyor Montilla, forma part també d'aquest organisme, i des de la seva creació les coses no han millorat, van de mal a pitjor. Cada vegada que apareix el senyor Morlán amb el senyor Nadal fan un anunci d'una promesa in-

complida: diuen que faran una cosa, diuen que passarà una cosa, i al final mai acaba de passar.

I vostè també deia avui que s'havia de parlar de responsabilitats, i ha dit també que, com el senyor Zapatero, vostè les assumeix totes. Senyor Montilla, vostè ha dit avui coses molt greus, que vostè crec que no s'ha adonat de les coses que ha dit avui. Vostè ha dit que s'han de fer més «cates», que s'han de fer estudis, que s'han de fer més informes, que s'han de fer més proves geològiques... M'està dient, està dient al poble de Catalunya que s'està fent aquesta obra sense fer les obres, les «cates», els estudis necessaris? M'està dient que tenim un altre Carmel al capdavant?

I una cosa pitjor, i una cosa pitjor, senyor Montilla, vostè té una cosa que és gravíssima, que és molt greu. Vostè ha dit que el Govern de Catalunya ja estava alertat que podíem tenir problemes, vostè ho ha dit avui, i ha dit que el Govern ja sabia que alguna cosa podia passar en aquell punt quilomètric. I vostè no va fer res, senyor Montilla, vostè no va fer res; vostè va permetre que Ferrocarrils de la Generalitat continuessin circulant sabent que hi podien haver problemes. I ha dit: «No, estaven avisats, els conductors, i un que anava per allà va dir: "Home, hi ha una pantalla aquí que es mou."» Senyor Montilla, va caure un tros de pedra sobre un ferrocarril funcionant.

Escolti, ha d'assumir la seva responsabilitat. Però, si el que vostè ha dit avui es confirma i sabem que vostè sabia que podia passar alguna cosa i va permetre que Ferrocarrils de la Generalitat continuessin funcionant per allà baix, la responsabilitat, pot ser, senyor Montilla, que deixi de ser només política. Per tant, m'agradaria, senyor Montilla, que vostè aclarís si sabien o no sabien el que passava i el que podia passar.

S'ha parlat molt de restablir el servei de rodalies. Primer van dir que trigarien set dies, després deu; ara el Cecof diu que el 30 de novembre; el conseller Nadal i vostè mateix avui diuen que és millor no avançar dates, que no saben ben bé quan això començarà a funcionar; avui parlen que el dissabte s'obrirà la línia de Vilanova... Senyor Montilla, posi-hi ordre, digui d'una vegada quan tot això funcionarà, no permeti que cadascú vagi per lliure fent declaracions contradictòries; posi-hi ordre, convoqui aquest gabinet de crisi, posi's al capdavant, lideri el Govern de Catalunya.

Vostè també ha parlat, senyor Montilla, que s'ha de restablir el servei de rodalies i que és molt important garantir la seguretat. Jo li vull fer una pregunta molt clara, molt concreta: estan allargant els terminis per restablir el servei de rodalies perquè, senyor Montilla, segueixen treballant perquè l'AVE arribi abans de les eleccions a Barcelona? És una pregunta senzilla; només ha de contestar si sí o si no. És a dir, estan prioritant Rodalies o estan prioritant l'AVE perquè pugui arribar a Barcelona abans del 9 de març?

Vostè, senyor Montilla, ha parlat del passat. Jo li he de confessar una cosa, i no tinc cap mena de por a fer-ho: és veritat, ens confessem, el Govern del Partit Popular va decidir portar l'AVE a Catalunya; aquesta és una obvietat. Vostès van decidir unes altres coses quan tenien responsabilitats de govern. Però nosaltres vam decidir

portar l'AVE a Catalunya. I si vol podem parlar d'inversions del passat; nosaltres hi estem disposats, perquè tenim les xifres reals, no les que demagògicament utilitzen vostès per desviar l'atenció.

I si vol, senyor Montilla, també podem parlar de qui va decidir el traçat. Podem parlar, senyor Montilla, si vol, de quan es va decidir el traçat quin era el paper de l'alcalde de Cornellà? Què van dir, l'alcalde de Cornellà i la resta d'alcaldes del Baix Llobregat? Recorda, senyor Montilla, que aleshores vostè era l'alcalde de Cornellà i va fer més que ningú perquè el traçat anés per on va ara, quan tothom, fins i tot el Govern d'Espanya, deia que era el traçat més perillós? I vostè va prioritzar un interès electoral per damunt de la seguretat d'aquesta gran obra d'infraestructura.

Senyor Montilla, vostè dorm bé? (*Remor de veus.*) Li ho dic perquè, home, jo no sé si vostè comparteix el fet que la senyora Álvarez digui que amb el que està passant a Catalunya amb els rodalies ella dorm molt bé i que això no li treu la son, no?, que dorm plàcidament mentre més de 160.000 catalans i catalanes han d'aixecar-se dues hores abans per culpa de la ineficàcia d'aquesta ministra.

Miri, mentre la ministra de Foment, del seu partit, dorm bé, els veïns del Gornal no dormen per la por que les esquerdes enfonsin les seves llars; mentre la companya de gabinet de la senyora Chacón –per cert, desapareguda enmig de tota aquesta crisi– dorm bé, els ciutadans que viuen a Sants no poden dormir pels sorolls que generen matí, tarda i nit aquestes obres.

Jo, senyor Montilla, li he de dir que resulta ofensiu per als catalans que la ministra tingui la barra de dir que el got està mig ple i que són els altres els que el veuen mig buit, i que vostè calli davant d'aquest tipus d'afirmacions.

La senyora Álvarez deia fa uns dies que a Barcelona li farien un monument pel que estava fent. Senyor Montilla, jo el que li demano és que faci un monument, que posi un monument als ciutadans i ciutadanes de Catalunya que de manera estoica estan aguantant la seva ineficàcia i que gràcies a la seva responsabilitat a Catalunya no tenim un problema com el que es podria produir si els ciutadans fessin el que els demana el cos.

Diu, senyor Montilla, vostè diu que no és responsable de res. Però miri, ho deia el senyor Ridao: vostè creu que és normal que s'estiguin fent les proves de drenatge com s'estan fent? Amb una manegueta tirant l'aigua... Eh que no? Vostè diu que no. Doncs digui-ho al senyor Zapatero, digui-ho a la senyora Álvarez!

Vostè creu que és normal, senyor Montilla, que la gent es quedi atrapada als vagons sense megafonia, sense que ningú digui res? O que es posin autobusos i no hi hagi ningú..., que vostè no es preocupi, que el seu Govern no es preocupi que algú acompanyi aquests conductors, que vénen d'altres indrets de Catalunya, per saber on han d'anar? Vostè a què es dedica, senyor Montilla? Per què no es dedica al que s'ha de dedicar?

I ara el seu Govern es despenja amb la proposta de crear un consorci per fer un túnel..., el túnel que vostès volen

fer passar per sota de la Sagrada Família dient que és la millor manera d'aconseguir que l'obra es faci bé. Déu n'hi do! –Déu n'hi do! Gran confiança del Govern de Catalunya amb el Govern del senyor Zapatero! Escolti, de debò creu que pot convèncer els catalans que tenint l'experiència de la gestió de la Generalitat pel que fa a la línia 9 del metro, del seu pas pel Carmel, els catalans podem refiar-nos, els barcelonins ens podem refiar que vostès fiquin la mà i el cap dintre de les obres del túnel de l'AVE al seu pas per Barcelona?

I ha parlat de les tècniques constructives. Vostè creu que és normal que el senyor Zapatero digui, per tranquil·litzar els catalans, que és conscient que el túnel no caurà al seu pas per Barcelona perquè ha parlat amb el constructor, amb el cap d'obres de l'AVE, li ha mirat als ulls i li ha dit: «Estigues tranquil, José Luis, el túnel no caurà.» De debò creu que els catalans podem refiar-nos d'aquesta manera de fer del Govern d'Espanya?

Miri, crec sincerament que, després –i acabo, senyor president– del caos en què vostès ens han ficat, ja és evident que els socialistes no serveixen per governar, que tot el que toquen o ho trenquen o espatllen, i que quan tenen problemes, senyor Montilla, vostès el que fan és fugir d'estudi.

Miri, acabo. La ministra de Foment, si la tenim, si la patim, senyor Montilla, és perquè vostè vol. Vostè ha dit que el Govern feia cas de tot el que vostè deia. Jo li demano en nom dels catalans que li demani al senyor Zapatero que cessi la ministra de Foment.

Miri, planti cara, senyor Montilla, però no planti cara a Espanya, no cal; a qui ha de plantar cara és al PSOE, és al senyor Zapatero, perquè vostè sap perfectament que el Govern socialista, i el senyor Zapatero, és el principal responsable del que està passant. Assumeixi vostè també la seva responsabilitat, i li ben asseguro que el conjunt dels catalans li ho agrairan.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'honorable senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, aquest debat, que continuarem dividint, sobre el que nosaltres considerem que ha estat una de les crisis d'infraestructures ferroviàries i de transport més greus que ha patit Catalunya des de la democràcia, sols el podem fer com un més dels centenars d'usuaris, ciutadans i ciutadanes, que utilitzen els transports públics. Perquè, senyor Mas, els diputats i diputades també som o hauríem de ser usuaris del transport públic; no hem de fer exercicis d'«imaginem-nos».

Per això era necessari aclarir què ha passat, per què ha passat, què s'està fent per arreglar-ho, per restablir i millorar els serveis i per compensar els perjudicis, com ha fet el president en la primera intervenció. I, en aquest sentit, des del nostre grup reconeixem l'esforç

que el Govern de la Generalitat està fent des del primer moment per facilitar els accessos al transport i atendre els usuaris.

Però cal també explicar quins són els antecedents i què s'ha de fer i què s'ha de canviar a l'hora de fixar prioritats en obres i serveis per tal que no torni a passar i perquè els interessos de la majoria siguin atesos amb els diners que paguen la majoria.

També cal dir d'entrada que el problema a abordar, també s'ha dit, no és sols de rodalies de Barcelona i la seva àrea, sinó que afecta tot Catalunya, les xarxes de regionals i per tant afecta les conurbacions de Tarragona - Reus, de Tortosa, de Girona, de Manresa, de Figueres, de Ripoll o Puigcerdà.

Comencem, doncs, per explicar als nostres conciutadans i conciutadanes, nosaltres ho creiem així, que molt possiblement s'hauria pogut evitar el col·lapse dels serveis de Renfe i de Ferrocarrils el passat 20 d'octubre si des del primer moment, molts mesos abans, a la vista dels problemes d'estabilitat del terreny i d'afectacions de les vies convencionals, Adif i el ministeri haguessin optat per suspendre les obres de l'AVE a la zona d'Hospitalet i a l'Estació de Sants, i s'haguessin concentrat tots els recursos tècnics, humans i econòmics a reforçar les línies de Renfe i a millorar la seguretat, i després haguessin continuat les obres de l'AVE, com ara s'ha hagut de fer.

Que ningú ens digui ara que ningú ho va avisar, això, que no es va preveure. Mirin, el diputat senyor Joan Herrera, en nom del Grup d'Izquierda Unida - Iniciativa per Catalunya al Congrés dels Diputats va anar interpel·lant la ministra de Foment i va presentar resolucions que anaven en aquest sentit i que van ser rebutjades una i altra vegada.

En la sessió del 21 de març del 2007, quan el senyor Herrera va presentar aquesta proposta, la ministra va respondre: «Lo importante del planteamiento que ha hecho su señoría en relación a la coincidencia de la llegada del AVE y el corredor de cercanías es dejar claro que había que haber hecho obras antes de iniciar las obras de llegada del AVE y que en el punto en que estaba todo en el año 2004 tuvimos que optar. Me gustaría saber» –va dir mirant a la cambra– «qué piensan los grupos políticos de esta cámara sobre esta opción: si creen que teníamos que haber retrasado la llegada del AVE y haber solucionado primero el tema de cercanías o si teníamos que haber suprimido los servicios de cercanías y haber tratado de compatibilizarlo asumiendo errores y asumiendo que iban a haber deficiencias.» Resulta evident, i lamentable, que l'opció de la ministra va ser aquesta última; potser el que no s'imaginava era la magnitud de les «deficiencias».

Un mes més tard, 18 d'abril del 2007, quan respon a una interpellació nostra, també per boca del diputat Joan Herrera, la ministra de Foment va ser molt més contundent: «Hemos tomado una decisión, señoría, a su juicio desafortunada, que ha sido acelerar las obras del AVE para después podernos meter a fondo en cercanías. ¿Por qué? Porque no podíamos simultanear las dos –no podíamos simultanear las dos–, si no tendríamos que haber optado por retrasar la llegada del AVE a Barcelona.» Ja es veu

que, de nou, l'opció de la ministra va ser no sols desentertada, sinó que en aquest cas temerària.

Per si això no fos prou, el 2004, abans de començar les obres del TGV a Barcelona, el nostre Grup d'Izquierda Unida - Iniciativa va demanar formalment al ministeri que s'actués per millorar el conjunt de serveis de Renfe a Barcelona, i li va dir en Joan Herrera: «Señora ministra, si ustedes hacen entrar el AVE sin invertir antes en cercanías, el sistema se colapsará, y quien pagará el pato serán ese 97 por ciento de los usuarios, los de cercanías y regionales, que llevan años abandonados sin inversión alguna.» La resposta de la Magdalena Álvarez va ser ironitzar una mica sobre «esta obsesión que tienen ustedes».

Però el més greu encara és que el 22 de juny del 2005 el Congrés dels Diputats va aprovar una *proposición no de ley*, presentada pel Grup d'Izquierda Unida - Iniciativa, que instava el Govern «de la nación a que en el plazo máximo de tres meses presente un plan de Renfe que incluya un plan de choque». En lloc de complir la resolució, el *ministerio* va reconvertir aquest mandat en el compromís de presentar un pla d'actuació a dos anys vista del qual no sabem res.

Senyor president i senyores diputades i diputats, entendran per què el nostre grup diem que no ens trobem davant d'un fet imponderable, sinó davant de polítiques equivocades, actuacions inexcusables de molts anys ençà. L'actual situació de manifesta insuficiència i mala qualitat del sistema ferroviari de l'àrea de Barcelona i de Catalunya no té l'origen sols en la forma d'executar les obres del TGV a Barcelona en l'últim any, sinó que és el resultat d'una manera d'entendre el país, de l'ordre de prioritats de la inversió i de la seva progressiva privatització.

No ens enganyem, entre el 1990 i el 2003, des de l'Administració central de l'Estat, amb el consentiment dels anteriors governs de la Generalitat, i des de Catalunya mateix no es va invertir el necessari ni en noves vies de tren, ni en nou material rodant, ni en general..., no es van redactar projectes que ens permetessin ara iniciar tot el seguit d'obres ferroviàries imprescindibles en què podem esmerçar amb celeritat i eficàcia els recursos que rebrem gràcies al nou Estatut d'autonomia, cosa que sí que cal reconèixer que ha fet el Govern de la Generalitat en els últims tres anys.

Senyor Mas, deu recordar vostè que CiU, en la part central del seu llarg mandat, mai va defensar Rodalies, ni aquí ni a Madrid, sinó que es va limitar, també, a reclamar «que llegue el alta velocidad cuanto antes». I les altres grans infraestructures, certament. I no és mirar pel retrovisor, és posar cada u en el seu lloc. I, senyor Mas, no hi ha quelcom pitjor que dir que no mirem pel retrovisor, que és amagar l'ou i fer veure que no s'hi era.

Des de l'any 90 fins a l'any 2006, l'increment del nombre d'usuaris de Rodalies ha estat 107 per cent a l'àrea de Barcelona; les inversions en ferrocarril convencional s'han incrementat en un 3 per cent; els diners que ha invertit en rodalies no han superat el 13 per cent del total del que imparteix el ministeri: 31 per cent de passatgers, 13 per cent d'inversió. Des del 90 al 2007, el total del pressupost destinat a ferrocarrils a Catalunya

ha estat, de cada 100 euros, 96,37 euros per al tren de gran velocitat, 3,67 euros per a les rodalies.

El greuge és encara més gran si tenim en compte que des del 91 fins al 2002 l'estoc de capital ferroviari, és a dir, la suma del conjunt d'obres i instal·lacions ferroviàries existents al territori va créixer a Catalunya a un ritme del 10 per cent anual –línia vermella–, en tant que Madrid va créixer el 10,9 per cent –línia negra– i a València, a un ritme similar. I això no es victimisme, això és el resultat d'unes opcions polítiques a l'hora d'entendre i acordar els pressupostos i les inversions entre el Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat.

Malgrat que en el present legislatura cal reconèixer que el Govern d'Espanya ha introduït correccions i millores, el cert és que fins que no s'ha produït aquesta crisi ferroviària el Ministeri de Foment ha continuat mantenint, pel que fa a les actuacions a Catalunya, un esquema de prioritats basat en autopistes, autovies, TGV, grans infraestructures portuàries i aeroportuàries, sens dubte totes elles molt necessàries, però no úniques, en tant que es posposaven les inversions en ferrocarril convencional, tant en rodalies com en regionals, i s'ignoraven absolutament les noves mesures de gestió de mobilitat. Encara ahir –ahir, dimarts– la ministra Magdalena Álvarez al Congrés dels Diputats, quan va presentar i defensar els pressupostos del seu departament del 2008, va dir: «En el conjunto de estos cuatro años se habrán inaugurado un total de 700 kilómetros de nueva línea de AVE. En cuanto a carreteras, en toda la legislatura se pondrán en servicio 2.300 nuevos kilómetros de autovía, que se sumaran a la red de 8.000 kilómetros de autovías y autopistas que existían en 2004. Y además se habrán iniciado 2.000 kilómetros más.»

Ho han sentit? Set-cents quilòmetres de vies ferroviàries, totes de gran velocitat. Ni una paraula de quants quilòmetres s'han fet en ferrocarril convencional. I enfront d'això, «4.300 kilómetros de autovías y autopistas». El que ara ha passat, doncs, senyores i senyors diputats, posa en crisi un model, una manera d'entendre les necessitats de Catalunya en matèria d'infraestructures, que va optar per posar per davant les grans inversions, alhora que no s'abordaven les mancances de mobilitat acumulades durant molts anys; mancances que s'han agreujat a Catalunya per una dispersió urbana que ha esquitxat tot el territori i ha expulsat de les àrees centrals centenars de milers de treballadors i treballadores.

Se'ns ha dit i repetit que la concentració d'inversions públiques en els últims anys en tren de gran velocitat, en el port i l'aeroport, en autopistes i autovies, s'ha fet pensant en la competitivitat i la modernització de Catalunya i de la seva capital per no quedar enrere respecte a altres grans regions i capitals econòmiques d'Europa. I és evident que això és necessari fer-ho així, però potser s'ha oblidat que la competitivitat i les bones connexions internacionals de les grans àrees urbanes a les quals ens volem semblar requereixen primer de bases sòlides en la mobilitat i accessibilitat interiors, que al darrere o al costat dels grans ports, aeroports i autopistes ha d'existir una bona xarxa de transport públic, metro, ferrocarril, regionals, rodalies, autobusos urbans i periurbans. Ser competitiu vol dir certament poder arribar amb vols directes a les principals capitals d'Europa i del

món, però també vol dir, abans, poder arribar cada dia a la feina des de qualsevol punt de l'àrea de Barcelona o d'altres punts del territori en un temps raonable, amb seguretat, amb fiabilitat i poder accedir a l'aeroport amb quelcom més que amb el cotxe o amb un tren cada mitja hora, en tant que el metro hi arribarà més tard que la tercera pista o que la segona terminal. O, en fi, que les mercaderies del port de Barcelona ampliat puguin sortir per una xarxa específica d'ample europeu i no sols en camions, com està passant ara amb el 96 per cent del tràfic.

Acabo, senyor president, senyores i senyors diputats. El que no és competitiu és que per anar de Barcelona a Lleida o de Manresa..., o a Tarragona, hi hagin tan pocs serveis al dia, o que per arribar a aquestes poblacions puguem trigar tant com a Madrid amb el pont aeri, o com a Roma o com a Londres, o que per anar a Puigcerdà triguem tant com per anar a Atenes, i que a sobre tinguem menys trens cada dia, i que per arribar a aquestes ciutats, la majoria de les grans capitals europees tinguin millor servei que el que tenen les capitals comarcals a Catalunya.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Milà i Solsona

Acabo, senyor president, senyores i senyors diputats, per parlar finalment del distanciament dels ciutadans i ciutadanes amb relació als seus governants i representats. El català empenyat. A la vista del que els acabo d'explicar nosaltres creiem que en tot cas l'empenyament i el distanciament els tenen els ciutadans amb relació a determinades polítiques, no determinats polítics. Per recuperar la confiança i fer creïble l'acció de govern i l'acció política cal canviar les polítiques i que els responsables que han estat al darrere d'aquests fracassos assumeixin les seves responsabilitats, per higiene democràtica. I que quan planifiquem i acordem prioritats d'inversió en obres i serveis, posem per davant les que són bàsiques, les que serveixen a la majoria, les de la quotidianitat, les que de veritat són les infraestructures sobre les que construïm un país modern, competitiu, de qualitat i benestar. Aquest és un model de país en què podran comptar amb nosaltres i que creiem que el Govern que donem suport està tirant endavant i per tant no podem decebre els nostres conciutadans i conciutadanes.

Molts gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i diputades, després de l'espectacle que hem vist a les intervencions anteriors i les picabaralles polítiques de grups de Govern amb grups d'oposició, després d'un cúmul de buscar culpables d'actualitat i del passat, jo crec que el

que més mereixen els ciutadans de Catalunya que ens estan veient és que comencem a parlar de solucions, que comencem a parlar de fórmules per canviar les coses. I això és el que ve a fer el nostre partit.

Abans d'això, evidentment, hem de fer una repassada a per què hem arribat a les circumstàncies que estem avui. Miri, avui, el que ha passat a Catalunya, el que tenim avui al carrer no és conseqüència, com s'ha dit, de deu dies, vint o trenta dies d'incidències a rodalies. És conseqüència d'una falta de planificació i previsió a l'hora d'executar obra pública. És culpa d'una falta de bona gestió de l'Administració pública, en aquest cas, de l'Estat i també de la Generalitat i dels ajuntaments, en allò que van acordar, un traçat. I entrant en el traçat, també és responsabilitat dels partits polítics que van traçar un traçat, valgui la redundància, polític i no tècnic.

Aquí està la gran clau del que ens estem trobant. Tenim un traçat que tothom ha vingut aquí a reconèixer, i els agraeixo la sinceritat als grups que han reconegut l'error de traçar políticament i no tècnicament, però els ciutadans es troben ara amb un problema, amb un greu problema al carrer, perquè es va fer un traçat per acontentar tothom, per intentar acontentar el ministre Cascos, per intentar acontentar el senyor Puig que era a les hores conseller a la Generalitat, per acontentar el senyor Montilla, per acontentar el senyor Clos, però no per acontentar la veritable realitat a Catalunya, que és que teníem una necessitat, i es va abordar una planificació que avui, quan ja passen i quan ja tenim conseqüències, tothom comença a dir que potser no era el millor traçat. Bé, doncs, aquesta és la veritable situació que tenim i la causa de tots els mals que tenim amb el traçat de l'AVE.

Evidentment aquí he parlat de falta de previsió. Miri, senyor Montilla, vostè parlava abans de responsabilitats i responsabilitats del Govern, la part que li tocava a la Generalitat i a les administracions de Catalunya. Jo fins i tot put estar d'acord que tothom, a qualsevol obra pot haver-hi una incidència. No entrarem a ser destructius amb aquest cas, a qualsevol li pot passar, és una cosa raonable. Ara, el més greu és la falta de previsió que pugui passar una cosa i la falta d'admetre que hi ha una crisi i gestionar-la. És a dir, la posició del nostre partit no és tant retreure-li al Govern de l'Estat o en aquest cas la responsabilitat, coresponsabilitat, de la Generalitat, sinó veure per què no s'ha previst quan eren unes circumstàncies que tots els tècnics ens deien que era molt difícil, i veure per què no s'ha gestionat aquesta crisi i per què estem en aquesta disputa de picabaralla política de buscar culpables. Per mi aquesta és la veritable situació a Catalunya.

Doncs, bé, hem de dir que amb aquest últim incident tenim evidentment una responsabilitat d'Estat i una responsabilitat també de lideratge a Catalunya, com s'ha dit. Jo puc estar d'acord amb l'afirmació que a Catalunya el Govern de la Generalitat ha d'estar pensant de tot el que té lloc a Catalunya i el que afecta els ciutadans. Ara, el que no pot ser de cap manera és que no hi hagi previsió. I previsió vol dir que un govern que sap que una obra que els propis directors de l'obra diuen que és l'obra més difícil, més complicada que han tingut en cinquanta anys de professió, després de sentir aques-

tes paraules, que un tremola quan les fa algú que està executant una obra, sentint aquestes paraules, per part de la Generalitat, per part de l'Estat en el seu dia no hi ha hagut cap mena de previsió. És a dir, només des del punt de vista tècnic, tots els tècnics, tots els informes que hi han hagut han advertit de la dificultat que hi havia. Per què no hi ha hagut una previsió de què podia succeir, en quin moment s'haurien d'aturar les obres, quines serien les conseqüències, quin pla d'emergència estaria preparat... No hi ha hagut previsió. S'ha fet tot, en aquest cas, s'ha fet en un moment preelectoral, amb unes circumstàncies pensant més en les urnes que en les solucions, i això porta conseqüències. Porta conseqüències com algunes mesures que s'han pres. Vostè ha elogiat la tasca del Servei Català de Trànsit. No sé de qui és responsabilitat, la gran idea del primer dia, després dels túnels, de col·lapsar Barcelona amb carrils de bus, no sé de qui és la gran idea, però suposo que els catalans que estaven fent cua a les carreteres, doncs, voldran saber també qui és el responsable d'aquestes grans idees d'última hora.

Si hi hagués hagut previsió, potser un mes abans, quan s'entrava l'AVE o dos mesos, o tres, abans d'entrar a Barcelona, abans d'arribar a les circumstàncies actuals, si hi hagués hagut previsió, s'haguessin buscat solucions amb antelació. No solucions d'emergència a última hora, improvisant. Aquest és el veritable retret que s'ha de fer a l'Administració pública: que no hi hagi hagut organització, previsió i planificació. No és tant, doncs, entrar a si s'enfonsa un punt concret o un altre, sinó les solucions possibles.

Torno a dir a tothom que a qualsevol administració li pot succeir, el que no pot succeir és que no es prevegi i que no hi hagin solucions a la crisi, que és el que tenim ara mateix a Catalunya.

Una altra circumstància que és important per al debat d'avui és la responsabilitat política. Nosaltres hem estat l'últim, el darrer partit, fins i tot estant a l'oposició, a demanar la responsabilitat de la ministra, perquè pensàvem que no era la solució immediata i per tant hem estat fins a l'últim moment sense demanar aquesta dimissió. Ara bé, les declaracions de la ministra, l'actitud de la pròpia ministra i, com ja s'ha dit en aquesta cambra, la necessitat que els ciutadans sàpiguen que els polítics que s'equivoquen prenen responsabilitats a nosaltres ens fa demanar aquesta dimissió. I ho torno a dir: la fa un grup parlamentari que està a l'oposició, la fa el darrer grup, perquè portava demanant-se aquesta dimissió des de feia temps. La demanen els propis grups que governen a Catalunya, i nosaltres ho fem perquè els ciutadans com a mínim han de saber, han de tornar a confiar en la classe política. Han de tornar a confiar que quan algú comet errades no ha de sortir amb actituds «xulesques», sinó que el que ha de fer és acceptar-ho, demanar disculpes, i, en tot cas, mai dir, com va dir la ministra, doncs, que hi han persones, «hi han pobres que agafen el tren que no tenen la sort d'anar amb cotxe com d'altres» o circumstàncies dient que dorm molt tranquil·la, quan tenim les circumstàncies que ja s'han citat en aquesta cambra i que no hi tornaré a entrar.

Per tant, es demana aquesta dimissió no com a retret polític, sinó com a fórmula perquè la classe política pugui

recobrar, pugui reprendre la capacitat, com a mínim, que la gent torni a confiar. Si no hi han responsabilitats polítiques després d'aquesta, no sé quan hi hauran responsabilitats.

Ja sabem que a Catalunya, també s'ha de dir, la solució que es dona, com ja hi ha hagut altres casos, és que quan s'enfonsa alguna cosa, doncs, no hi han responsables. Tenim, sense anar més lluny, consellers en aquest Govern que han estat responsables de desastres a Catalunya, com ja s'ha citat, i no hi han hagut responsabilitats. Per tant, també hem d'assumir o assumeix ja per resignació, la ciutadania, que tot i que s'enfonsi un barri o s'enfonsi, en aquest cas, una obra pública de la importància de l'AVE, aquí no hi han responsables, no? Doncs, aquesta és la visió que donarà avui el Partit Socialista si no vota a favor de prendre una mesura de responsabilitat.

Un altre punt important per a nosaltres és la seguretat, com ja s'ha dit, dels treballadors i dels usuaris, i que no es comenci..., ja ho ha dit vostè i celebro aquesta manifestació, com no pot ser d'una altra manera, tot sigui dit, que s'assumeixi que no es comencin ni repreguin les obres, en aquest cas el funcionament de rodalies, fins que hi hagi absoluta seguretat. Això està molt bé, i està molt bé que s'acabi amb l'alarma social. No serà fàcil, ho torno a dir, per les obres públiques que hi han hagut a Catalunya i els antecedents; no serà fàcil, però ho intentarem. Tindrà el suport del nostre partit per intentar acabar amb l'alarma social i intentar donar suport al Govern quan es prenguin mesures concretes i es treballi per solucionar els problemes. No per buscar culpables ni el retrovisor.

I per altra banda, també, hem de destacar les circumstàncies de l'objectiu electoral que tenia. Home, que l'objectiu que hagi fet que no es prevegin les coses amb temps, que no es treballi com s'ha de treballar, que no es faci ni s'escolti els mateixos executors de l'obra que deien les dificultats que hi haurien, per intentar arribar el 21 de desembre amb les obres fetes i amb la cinteta inaugurant aquella obra, és una irresponsabilitat política, en aquest cas, del que va ser el seu cap de gabinet quan vostè era ministre, el senyor Zapatero. Això és evident i per moltes disculpes que es facin tothom sap quins eren els cartells de 21 de desembre, com ja s'ha citat en aquesta cambra. Tothom sap que hi havia una voluntat electoral. I una obra pública com aquesta no es fa pensant en les urnes, sinó pensant en el futur de Catalunya i d'Espanya.

I miri, senyor Montilla, aquí s'ha citat abans una frase que jo li volia dir, perquè és la mateixa frase que ja va dir el president del Govern als tècnics i, encara que estigui ara mateix llegint, doncs, li demano retòricament aquesta frase: Miri'm al ulls, senyor Montilla, com a president –com a president–, i digui'm a mi, als meus votants, als seus votants, als ciutadans de Catalunya digui'ns que en el traçat fins a la Sagrera no hi haurà cap accident ni cap desgràcia. Digui-ho avui en aquesta cambra, tranquil·litzi vostè els ciutadans de Catalunya, perquè això no ha estat capaç de dir-ho fins ara cap tècnic. Els tècnics no són capaços ara mateix de subscriure un informe o un document que digui que no passarà absolutament res, absolutament res.

Per tant, el nostre partit, com que els tècnics diuen això i vostè no s'ha compromès aquí ni ho ha dit en aquesta tribuna i suposo, m'imagino, pel to habitual, que no es comprometrà aquí que no passi absolutament res, com que això no succeirà, nosaltres volem fer una proposta, en aquest cas, constructiva. Quina és la proposta que fa Ciutadans en aquesta situació? Els ciutadans ens estan veient buscant solucions, no enfrontaments polítics. Bé, llavors què hem de fer, intentar arribar a un acord? Arribem a acords, demostrem a la ciutadania que poden confiar en els polítics. Arribem a un acord amb tots els membres d'aquesta cambra i compti, ja li ho dic d'entrada, amb el nostre grup. Arribem a un acord amb el Govern d'Espanya per replantejar-se el traçat actual, les circumstàncies com es desenvolupa i els *timings* de planificació que s'estan fent.

És important que els ciutadans de Catalunya sàpiguen que en el traçat de l'AVE fins a la Sagrera, si és finalment el traçat, no succeirà res. I si no hi han garanties, replantegem-nos el traçat, rectificar és de savis, la ciutadania ho està demanat, li està demanant aquesta classe política que està en el punt més baix segurament de la seva història ara mateix, li està demanant responsabilitat.

Jo li dic, de forma constructiva, que accepti, que ens posem d'acord tots els partits d'aquesta cambra amb el Govern d'Espanya, per intentar que aquestes obres s'executin amb eficàcia, amb seguretat i sense tenir en compte el temps, sinó només la finalitat última. Aquesta és la nostra forma d'entendre de quin exemple s'ha de donar des d'aquesta cambra: exemple de complicitat, de treballar conjuntament, d'arreglar els errors, siguin del govern que siguin, perquè també és cert, com vostè ha dit, que hi han persones que han fet retrets des d'aquesta cambra que són responsables d'aquest traçat; ara mateix, a l'oposició, tant Convergència com el PP també van pactar aquest traçat.

Per tant, arribem a un acord entre tots, i li ho diu un partit que no hi ha tingut ni una sola responsabilitat, òbviament, perquè portem un any en aquesta cambra, ni hem governat. Per tant, podríem ser els més crítics, els més destructius des de l'oposició, i no ho som, fixi-s'hi, no ho som. Som el partit de l'oposició que sense haver estat governant està estenent la mà, com a vostè li agrada dir, per intentar arribar a un acord entre tots. És la nostra filosofia de fer política.

Per tant, li demano que tingui en compte això i tingui en compte que, tot i estar a l'oposició, hi han partits que volen col·laborar perquè es solucionin els problemes. Seran els ciutadans el mes de març o en el futur que decidiran a qui penalitzar, qui ho ha fet bé i qui ho ha fet malament. Però ara toca solucionar el problema. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Per tant, senyor Montilla, senyor president, prego que en prengui nota o com a mínim tingui en compte la nostra proposta d'arribar a acords, i no de barallar-nos –d'arribar a acords–, i aquesta és la filosofia amb què el nostre partit vol afrontar aquest debat.

Finalment, acabo amb una frase que hem de tenir en compte i que hauríem de tenir en compte segurament tots. Hi ha una frase, que si no m'equivoco era de Bis-

marck, que deia que «els polítics només pensen en les següents eleccions, però els estadistes pensen en les següents generacions». Comencem des d'aquesta cambra a pensar en les següents generacions, i no tant en les següents eleccions.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat de Catalunya.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vull agrair d'entrada –amb alguna excepció, no?– el to general de les intervencions que s'han sentit a l'hemicicle. I de totes elles, o de la majoria d'elles, en trec una primera conclusió: que, amb més o menys èmfasi, l'interès que mou els grups de la cambra coincideix amb el que he expressat en la meua primera intervenció respecte de quines han de ser les prioritats d'actuació del Govern –del Govern i de totes les administracions– per resoldre el problema que ens va dur el dia 20 del mes passat a la interrupció del servei de diverses línies de Rodalies i Renfe i d'una part d'una de les línies de Ferrocarrils de la Generalitat.

Aquest ordre de prioritats ha situat, en boca d'alguns dels representants de les forces polítiques que han fet ús de la paraula, la seguretat dels usuaris en primer lloc i, a continuació, la represa amb garanties al més breument possible del servei de rodalies, de manera que crec que coincidim en l'objectiu principal. I això és bo que ho remarcuem perquè els ciutadans i ciutadanes, als quals també s'ha fet al·lusió en totes les intervencions, vegin que la classe política, que el Govern, que l'oposició, comparteixen aquesta preocupació per un ràpid restabliment de la normalitat i per estalviar-los totes les molèsties que durant setmanes han patit i pateixen. Tanmateix, haig de dir que algunes de les intervencions també semblaven voler evitar, no?, que aquest objectiu principal fos realment principal i compartit.

En segon lloc, crec que hem de sentir-nos satisfets que, més enllà de les discrepàncies –a les quals em referiré de seguida–, tota la cambra consideri molt positiu també el conjunt d'inversions que s'estan fent. Ningú ha parlat en sentit contrari.

I en tercer lloc, crec que hi ha una general coincidència també a exigir el màxim rigor i la màxima qualitat en l'execució de les obres. De manera molt explícita en algunes de les intervencions –no tant en altres– s'ha fet al·lusió a aquesta necessitat d'exigir el màxim rigor i la màxima qualitat en l'execució de les obres, les que es duen a terme per millorar la xarxa de rodalies en el seu conjunt i les que s'hauran de produir al llarg dels propers anys. Aquesta millora, a més a més, en el cas de rodalies és doblement exigible, no?, de cara a l'abordament també del traspàs de la competència i del servei al Govern de la Generalitat.

En quart lloc, crec que també hi ha un sentiment generalment compartit que el Govern de la Generalitat ha

de participar també d'una manera més progressiva en els temes, no només en la planificació, sinó també en tot el que té a veure amb l'execució, també, de les infraestructures, que altres administracions, especialment l'Estat, fan a Catalunya.

Crec que és bo remarcar, com dic, aquestes coincidències, perquè uns consensos mínims són necessaris, penso, per abordar amb èxit també el disseny i l'elaboració del pacte nacional d'infraestructures.

Un cop dit això, també he observat en algunes intervencions una doble obsessió, no?, que tot i ser lògica, tot i ser respectable, evidentment, no comparteixo de cap manera.

No comparteixo, naturalment, l'acusació reiterada –reiterada perquè s'ha fet en altres ocasions, no perquè avui ho hagi fet en més d'una ocasió, però també ho ha fet– del principal grup de l'oposició i d'un altre grup de l'oposició que també ho ha fet sobre la manca de lideratge. Entre altres coses –i el senyor Iceta hi ha fet referència en la seva intervenció–, perquè no deixa de ser paradoxal que el cap de l'oposició es passés setmanes o mesos reclamant al president que alcés la veu, que representés allò que en paraules seves és «l'ànima del país» –crec que hi va fer referència en concret dient això, no?–, i que el dia que el president es dirigeix a les principals forces i institucions de l'Estat, aleshores l'únic que faci sigui reclamar-li una reunió amb la ministra de Foment. Sincerament, això em costa d'entendre-ho, no? Em costa d'entendre que després de reclamar una veu forta compartida, no partidària, a Madrid, el dia en què el president fa d'altaveu d'un sentiment àmpliament compartit no s'hagi posat al seu costat. Vostè deu saber, no?, les raons per negar-se a si mateix l'oportunitat de demostrar a la societat catalana que comparteix el que el president ha dit en nom de Catalunya, no? I espero que no sigui només per la concepció diferent que vostè i jo tenim sobre com cal entendre el lideratge, no?

Tampoc comparteixo –perquè no forma part de les meves prioritats avui ni en formarà part mentre jo tingui la responsabilitat de la presidència de Catalunya– la ingerència que suposa, a criteri meu, demanar la dimissió o el cessament d'un membre d'un govern, ni del Govern d'Espanya ni de cap altre govern. Perquè no ho considero en absolut la solució al problema que estem debatent. Perquè no hi ha cap precedent equiparable. Perquè el president del Govern espanyol ha assumit la responsabilitat política al màxim nivell dels problemes ocasionats pels incidents que estem analitzant. Per cert, dintre d'uns mesos hi ha eleccions; les responsabilitats ja les dilucidarà el poble, si és que... (*Remor de veus.*) Però, per damunt de tot, perquè jo com a president no he acceptat mai, també, ni acceptaré, una ingerència d'aquest ordre en relació amb cap dels membres del meu Govern –amb cap dels membres del meu Govern.

I dit això, i amb relació a algunes de les qüestions que han motivat les crítiques dels diversos grups, voldria assenyalar... El senyor Mas ha fet referència que els problemes no van començar el 20 d'octubre, i té tota la raó, i jo en la meua intervenció he fet al·lusió a això. Els problemes no van començar, certament... De fet, els

problemes que estem patint tenen un origen que ve de lluny, i he fet al·lusió a això, i he parlat de les inversions en rodalies i d'altres coses, i de les decisions sobre el traçat que es van prendre. Per tant, és evident que ve de lluny, no del 20 d'octubre. Ara bé, si no s'haguessin produït els fets del 20 d'octubre, segurament aquesta compareixença vostè no l'hauria demanat.

Dic això perquè aquesta és la realitat: els fets no van començar el dia..., els fets que es van produir el dia 20 d'octubre tenen el seu origen en decisions preses fa molts anys. El 2002, certament –el senyor Sirera hi ha fet referència, no?–, quan es va pactar el traçat..., un traçat que es va pactar per consens, ho recordo. El senyor Sirera m'atribueix un paper com a alcalde de Cornellà que jo..., encantat, no? (*Rialles.*) Si vaig condicionar jo el traçat al Govern d'Espanya amb majoria absoluta i al Govern de Convergència i Unió des de l'alcaldia de Cornellà, gràcies... (*Remor de veus i rialles.*) No va ser així. Jo, com a alcalde, m'havia de preocupar del meu municipi. La responsabilitat del Govern de Catalunya i del Govern d'Espanya la tenien uns altres. La visió global, per tant, eren ells els que l'havien de tenir. Per cert, el traçat a Cornellà és un bon traçat; si vostè hi va, ho veurà. Molt millor que el que s'havia planificat inicialment, que afectava entre altres coses una escola d'un barri com és el barri de la Font Santa. Per tant, l'alcalde de Cornellà va fer el que li tocava, i els altres governs van fer també el que els tocava.

I aquest va ser un acord de consens. Jo he dit que respectem els acords; els acords que són de consens, evidentment –faltaria més, no?, o només faltaria–, els acords de consens. I aquest ho va ser. Altres acords del Govern de Catalunya, quan vostè era conseller en cap, presos en etapa ja pràcticament electoral sobre traçats de ferrocarril, que evidentment ni hi havia la solvència tècnica darrere ni molt menys el finançament, i adoptats unilateralment, no necessàriament havien de formar part d'aquest consens, no hi havia consens. Això val també, òbviament, per a altres infraestructures en què a més a més, com després venien eleccions, cada formació política es va presentar amb una proposta diferent. Respecte a aquest tema, no va ser així; aquest consens existia.

Miri, certament que ha fallat una tècnica constructiva, no? I això jo crec que no s'ha d'amagar, perquè les coses que s'amaguen són precisament les que generen desconfiança. Si de cas, els que no han actuat de manera correcta són els que controlaven, els que havien de controlar aquesta obra. I per això hi ha hagut gent que ha estat cessada: de la direcció tècnica, de les empreses que tenien la facultat del control, entre altres coses. Per això hi ha altres empreses ara treballant, fent precisament aquestes feines.

Vostè també diu que..., ha dit altres coses. El senyor Sirera també ha fet al·lusió en un parell d'ocasions al fet de donar la cara, no?: «Vostè el que ha de fer és donar la cara...» Miri, a mi no m'han de portar pel ganyot, pel coll, eh?, aquí al Parlament, no? I, per tant, vostè sap que no he volgut esperar els trenta dies que segons el Reglament tenia com a màxim per respondre a la petició de compareixença. Vull recordar-ho... I podia fer-ho, però no ho he fet, no? No he volgut esperar ni un dia més, malgrat que era molt previsible que en els

propers trenta dies la situació fos molt diferent de la que ens trobem avui, no? (*Remor de veus.*) I, per tant, el mateix dia en què es demana i s'ha votat en el Parlament la petició de compareixença, no?, per assumir responsabilitats, per donar la cara, per informar, per cercar solucions, per treballar sense treva. Aquesta ha estat la meua disposició en el Parlament; en el Parlament i també –també– fora de l'hemicicle, no?

Miri, el senyor Sirera també ha fet referència, amb el seu to... habitual (*rialles*), a algunes qüestions a les quals voldria fer referència, evidentment. Miri, els incidents, certament, a la xarxa de rodalies no són del 20 d'octubre, ja ho he dit. El més greu és el del 20 d'octubre, perquè es produeix la interrupció d'un servei. Els altres són importants també, especialment per als afectats, però no van comportar el tall del servei.

Li responc a la pregunta que vostè feia, que si nosaltres sabíem que això passaria. No, no som endevins, i no ho sabíem, malgrat que tothom sabia, fins i tot els que van signar en el seu moment el traçat d'aquest tram de l'AVE a l'Hospitalet, que el punt més complex era tot just on s'ha produït l'incident. Però per a això no cal ser ni enginyer de camins, eh? Per això s'hi estava, evidentment, a sobre; per això es va detectar; per això es va interrompre el servei de Ferrocarrils de la Generalitat; per això, entre altres coses, senyor Sirera, no s'ha produït cap accident amb resultat de ferits o de víctimes, que això sí que hauria estat un desastre. Per tant, crec que responc perfectament al que vostè demanava.

Vostè també ha fet referència a si dormo o no dormo. Miri, jo sempre he dormit poc, eh?, no?, però ve de lluny, no és d'ara, eh? Però el que sí que li diria és que vostè no em treu la son. (*Rialles.*) Això, li ho puc assegurar.

Li deia al senyor Mas que –amb referència a la seva demanda– des del meu punt de vista, els governs no demanen dimissions de membres d'altres governs i que fer-ho seria un error, un acte estèril i sense precedents, perquè vostè, que ha estat membre del Govern de Catalunya durant molts anys amb diferents responsabilitats, sap que des de l'any 80 cap Govern català ha demanat la dimissió de cap ministre del Govern d'Espanya. I aquest Govern no farà una excepció, no? Vostè ha estat membre rellevant dels governs de Catalunya i mai va demanar la dimissió de cap membre del Govern d'Espanya, i va fer bé. Per tant, no demani als altres allò que vostè no va fer, en el seu moment, pel seu interès polític, personal o col·lectiu, no?

Que quedi clar, no demanaré ni ara ni en el futur la dimissió de cap membre del Govern d'Espanya, amb independència del seu color polític. De la mateixa manera que no toleraré mai –com segur que vostès també ho farien, tampoc ho tolerarien– que una institució de l'Estat demani la dimissió de qualsevol membre del meu Govern, del Govern de Catalunya.

Miri, jo no busco una suposada victòria política en aquest tema, busco solucions. I no estic disposat a jugar amb les segones per satisfacció política, per càlcul electoral o per oportunisme mediàtic. Per tant, no cal perdre la força per la boma, hem de ser forts on toca i quan toca, esperar el moment. La paciència en política

no és covardia, és intel·ligència. I el país no necessita proclames, necessita neurones. (*Remor de veus.*)

Bé, alguns han dit, no avui aquí –hi ha hagut alguna al·lusió molt de passada–, que evidentment jo no sóc capaç de demanar la dimissió d'una ministra socialista, precisament, per què?, perquè sóc socialista, no? Aquests dies, en els diaris, ho hem pogut llegir en més d'una ocasió, no?

I avui el senyor Mas ha dit en concret que la prioritat..., que és mentida que jo fixés les prioritats. Repassi i demani la meua intervenció a TV3 i a altres mitjans el dia dels fets a Cervera, i va ser: seguretat, restabliment de rodalies i, després, les obres de l'AVE, per aquest ordre. Vostè diu que la prioritat és el PSC i, per tant, ve a dir que el president té, no una doble fidelitat, que a vegades ho han dit vostès, no?, cap al país i cap al partit, i que en cas de col·lisió sempre preval el partit. Avui han estat més clars, vostès han estat més clars: «La prioritat és PSC, PSC i PSC.» Vostès saben que això no és veritat, vostè sap que això no és veritat, senyor Mas, i ho saben també els ciutadans.

I potser no em coneixen prou, encara..., ja ho aniran fent, no els faltarà temps, els ho puc assegurar... (*Rialles.*) I que no tinc més nord que els interessos dels ciutadans de Catalunya. I han de saber, també, que el compliment del deure i l'exercici de la responsabilitat democràtica és un dels principis de la meua conducta, i negar-me aquest principi, home, és insultant, no?, és insultant i és injust, i és fals, i denota un sentiment d'un cert menyspreu cap a la meua presidència. Els ho dic sincerament, amb claredat, però sense agressivitat ni exaltació, no? Però miri, senyor Mas, senyor Puig i senyor Pujol Ferrusola, els ho dic amb tota humilitat, no?, i sense cap ànim tampoc de polèmica: vostès tenen un problema, tenen un problema que es diu José Montilla. (*Fortes rialles.*) Tenen un problema que es diu Govern d'Entesa (*remor de veus*), i tenen un problema que és també el full de ruta d'aquest Govern: el Pla d'acció del Govern 2007-2010. I aquests són els seus problemes de debò. I en això, però, no puc fer-hi més, no? Ara ens toca a nosaltres dirigir l'acció de Govern i liderar el país. I no passa res, escolti, hauran d'acostumar-s'hi, no?, i els donem la mà per fer-ho junts tantes vegades com sigui possible.

Miri, jo no he vingut aquí..., he vingut aquí a donar explicacions perquè és la meua responsabilitat i se m'ha demanat, i els grups que donen suport al Govern han donat suport a aquesta compareixença –recordin la votació de primera hora del matí, no? Perquè és la meua responsabilitat.

En el darrer Ple, vaig contestar també, durant la sessió de control, que si algú tenia solucions interessants també, no dubtés, no?, a comunicar-les al Govern des de l'oposició. I com era de preveure no ha estat així. Per tant, esperava que en aquesta compareixença algun grup de l'oposició fes alguna proposta.

Bé, crec que, de veritat, no és suficient demanar sistemàticament plans extraordinaris o compareixences si no es té res a dir. Està en el seu dret, eh?, però crec sincerament que s'equivoca, ho crec.

En lloc de solucions assenyades, ens hem trobat amb invents precipitats, en alguns casos amb propostes poc reflexionades o amb coses que, de fet, ja estan en marxa. És el moment de ser responsables, no de demanar coses que no solucionarien la situació, que en alguns casos segurament contribuirien a empitjorar-la, no? Perquè, miri, la necessitat de dir alguna cosa cada dia i de fer rodes de premsa no justifica ser irresponsable en les propostes ni tampoc fer invents precipitats. I això val per a tothom.

El que Catalunya necessita en aquest moment és feina i solucions assenyades. I, per desgràcia, en això l'únic que hi està treballant és el Govern.

Vaig acabant. Vaig acabant amb una al·lusió a la intervenció del senyora Sirera, no? Perquè el senyor Sirera, al marge..., a vostè li són absolutament indiferents, no?, les explicacions –per la seva intenció, deduït de la seva intervenció, no?– o arguments que jo hagi pogut donar en la meua primera intervenció, no?

Vostè el que ha de fer és assumir les responsabilitats pels resultats nefastos que la «tacanyeria» o la gasiveria i les campanyes anticatalanes del Partit Popular han provocat al nostre país. Ho haurien de fer.

Vostè deia, o almenys així ho titulava un diari –ja sé que això és una cosa que...–, en una entrevista que «quedar-nos sense Estatut» –l'altre dia– «seria un desastre per Catalunya». I això sorprèn, no?, venint de vostè i d'aquest canvi –que no sé si és canvi. Si tan clar veu que seria un desastre, demostrí el seu coratge, la seva intel·ligència política, la seva capacitat de decidir alguna cosa per vostè mateix, i reclami la retirada del recurs del Partit Popular contra l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Això és el que ha de fer. L'Estatut que, entre altres coses, garanteix les inversions en infraestructures –també en rodalies–, que són necessàries i que el Govern del Partit Popular va negar al nostre país.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula, per a la rèplica i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Tenim cinc minuts, imagini's, doncs, el format del debat, no?, però, almenys, respectin els cinc minuts, que són molt pocs. Tres o quatre coses molt ràpidament.

Primer, li he dit abans que li faria un conjunt de propostes i les hi faré ara. La primera és recordar que tenim un pla d'infraestructures pendent d'acordar. Jo li demanaria que, si té, doncs, l'honestetat que crec que ha de tenir, reconeguéssin que, si aquest pla d'infraestructures s'està treballant entre el Govern i Convergència i Unió, és perquè Convergència i Unió li ho va demanar a vostè. Quan vostè ens va trucar, a principis de la legislatura, ens va parlar de tres pactes. No hi havia el d'infraestructures, jo li vaig proposar aquest, el d'infraestructures. Vostè em va dir que sí, encantat de la vida. Des d'aleshores vostè sap que hem vingut reclamant accelerar aquest

pacte i no ha estat possible. Suposo que el problema que vostès tenen és que entre vostès mateixos, com a Govern, no es posen d'acord; però aquest no és un problema de Convergència i Unió ni del país. Aquest és un problema seu i la responsabilitat és seva.

Per tant, primera proposta: accelerem, d'una vegada per totes, el pla o el pacte nacional d'infraestructures de Catalunya, que si vostès volen, Convergència i Unió està en disposició de signar d'aquí a final d'any. Mirin si els ho posem fàcil. Aquesta oposició tan destructiva, etcètera, mirin si els ho posa fàcil, com mai jo recordo que una oposició en aquest Parlament ho hagués posat fàcil a cap Govern de Convergència i Unió.

Segona proposta. Vostès parlen, de tant en tant, però només a nivell de titulars de premsa, d'indemnitzar la gent. Ho he escoltat al conseller Puigcercós, a altra gent, etcètera. Facin el favor de presentar una proposta d'indemnització i nosaltres els hi donarem suport, òbviament, si és una proposta que rescabala la gent que ha patit les conseqüències de tot plegat.

Oi que es va aconseguir que els qui havien patit les conseqüències de la tallada de la llum, al mes d'agost, tinguessin una compensació a la tarifa si reclamaven? Doncs, escolti'm, per què no en aquest cas? Segona proposta, aquesta. Facin-ne ús. Ara, no ens diguin que no tenim propostes, quan vostès no utilitzen la capacitat de pacte que els ofereix Convergència i Unió. Perquè si no la utilitzen, el problema no és de Convergència i Unió ni del país ni dels catalans: és seu, el problema, només seu.

Tercera proposta. Se li ha dit públicament –li ho dic avui en seu parlamentària–, facin el favor de constituir un gabinet de crisi, i faci el favor, senyor Montilla, de presidir-lo vostè com a president de la Generalitat de Catalunya. Perquè el que no pot ser és que vostès hagin deixat tota la solució d'aquesta crisi immensa en mans del secretari d'Estat, fent d'escolanets del secretari d'Estat en tot moment. Aquí, qui liderin el país han de ser vostès, perquè per això són el Govern. No el pot liderar un grup parlamentari de l'oposició, petit o gran. L'ha de liderar el Govern, aquesta és la seva responsabilitat.

Doncs, escolti'm, posi's al capdavant de tot això. No a base de declaracions, no a base de titulars més o menys modestos: a base d'acció de lideratge real. Si vostè es planta, jo li asseguro una cosa: el Govern espanyol no té nassos de prosseguir les obres d'infraestructures de Catalunya que no estiguin dirigides per part del Govern de la Generalitat. Ara, s'ha de plantar, ha de fer de president, no de delegat provincial, ha de fer de president. I fer de president vol dir posar-se... *(Aplaudiments.)* No aplaudiu, per una raó. Escolteu, hi ha molta gent empenyada amb tot això, m'enteneu? Hi ha molta gent empenyada. Jo he escoltat com aplaudien els altres grups, gairebé tots. Vosaltres, els de Convergència i Unió, no aplaudiu. *(Remor de veus.)* No aplaudiu, perquè, escolteu, per respecte a la gent –i amb les brometes de la son i tot això– que ho passa malament, comportem-nos com ens hem de comportar tots plegats.

I darrera consideració. Dues darreres coses. I disculpeu-me la vehemència, perquè no sé si us tocava. Dues

darreres coses. Vostè, senyor president –i miri que li he demanat vegades, eh?–, no ha dit si el Govern de la Generalitat de Catalunya que vostè presideix tenia constància abans del 20 d'octubre, abans dels fets més greus –que no eren els únics– que hi havia incidències que podien ser greus en el túnel dels Ferrocarrils de la Generalitat.

Li facilitaré la feina: vostès ho sabien des del dia 15 d'octubre, 15... No em digui que no, senyor Nadal, perquè ho passarà malament –no em digui que no. (*Veus de fons.*) Si és abans del 15 d'octubre, pitjor per vostès. Sí, encara pitjor. Saben per què? Perquè, si hi havien incidències detectades, que consten en actes internes de Ferrocarrils de la Generalitat, vostès com a Govern tenien l'obligació de saber-ho, d'actuar immediatament i de no posar en perill la seguretat de ningú. Perquè vostès saben que si al final això..., un maquinista va detectar que s'estava filtrant formigó i que estava caient una part del túnel i que s'inclinava el túnel..., escolti'm, si s'hagués inclinat una mica més i hagués caigut una mica més de formigó, cony, s'hauria enfonsat tot allò! I ja tenim l'experiència del Carmel! Ja tenim l'experiència del Carmel! Per tant, si és veritat que la seguretat, com vostè diu, senyor president, era la norma i la prioritat, vostès, aleshores, hauran d'assumir responsabilitats si se sap –i se sabrà– que vostès coneixien això abans del 20 d'octubre.

I la darrera cosa. Vostè diu que no pot demanar la dimissió de la ministra de Foment com a president de la Generalitat. Jo li'n dono la raó. Miri si li ho poso fàcil i miri si és constructiva l'expressió de Convergència i Unió i la meua personal. Vostè, com a president de la Generalitat, no l'ha de demanar, la dimissió de la ministra de Foment; ni d'aquesta ni de cap altra. Però el seu grup, que és el Partit dels Socialistes de Catalunya, sí que la pot demanar. I això depèn d'una instrucció seva; només seva. Si vostè ara es gira i els diu «a votar que sí» (*remor de veus*) –sí, sí; no, no us en rieu, no–, d'aquest Parlament en surt una petició unànime de dimissió de la ministra Foment, unànime.

Vostè, senyor president, avui pot ser que, si no dóna aquesta instrucció, es quedi sol; pot ser que es quedi sol. I aleshores, jo també li demano una cosa. Si vostè diu que els governs no demanen dimissions de membres d'altres governs, contesti'm només una cosa que és ben senzilla: els governs poden votar diferent i que no passi res? En una democràcia organitzada, amb un govern que vostès diuen que és seriós, responsable i no sé quantes coses més, vostès avui poden arribar a votar de manera diferent, en un tema important que afecta molta gent, per higiene democràtica i per altres raons d'eficàcia, també, i que no passi absolutament res?

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

Això no és un govern seriós ni és un govern responsable.

I disculpi'm que li ho digui amb el mateix to amable que vostè ha intentat introduir. El nostre problema, se-

nyor president, no es diu José Montilla; el nostre problema no es diu José Montilla. I el nostre problema no es diu tripartit, ni es diu Govern d'entesa ni res de tot això. A nosaltres, el problema que ens ocupa és una cosa tan important per a alguns que es diu Catalunya i que es diu els catalans. Aquest és el nostre problema, si vostè li vol dir així: Catalunya i els catalans. M'entén? I si no fos així –si no fos així–, tal com han anat les coses a la política catalana, potser algú que no tingués aquest esperit de servei, en lloc d'estar aquí defensant aquests determinats interessos de país, estaria fent altres coses.

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

Per tant, li demano en aquest sentit una mica de respecte i una mica de clarividència. Vostè que sempre demana respecte –acabo, senyor president–, tingui'l pels altres. I el respecte que vostè..., que jo li puc exigir també, com a president de Convergència i Unió i com a força política principal d'aquesta cambra, d'aquest Parlament, que alguna cosa deu tenir això a veure amb la voluntat popular també, que és la més important en democràcia, el respecte passa perquè la nostra feina vostè també la respecti en cada moment i no se'n rigui.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per fixar les propostes que el nostre grup voldria que fossin la conclusió d'aquest debat..., i, no pot ser d'altra manera, coincideixen amb les expressades pel president: és urgent restablir el servei de rodalies. Primer punt.

Segon punt, s'ha de rescabalar els afectats. I en aquesta línia, nosaltres ja diem que algun dels elements que avui mateix el Ministeri de Foment està posant sobre la taula són elements molt positius i que convé valorar-los com a tals.

Tercer, completar l'arribada de l'alta velocitat a Sants, a Sagrera i a la frontera, *sense* canviar novament un traçat que va ser en el seu dia acordat, perquè era el millor per qui ho havia de fer, i després ratificat per les noves administracions sorgides de les eleccions.

Quart, avançar en el que es pugui el calendari del pla de xoc perquè la gent percebi, efectivament, el seus efectes. I nosaltres aquí volem reconèixer el paper del Grup d'Iniciativa, però també del d'Esquerra Republicana, amb la discussió de canvis de prioritats que potser s'haurien hagut de produir en altres moments. Però ens permetem un petit matís en la intervenció del company Salvador Milà: no es poden comparar estrictament les inversions en rodalies amb les de l'AVE, perquè unes són manteniment i altres són obra nova; per

tant, no es pot establir una relació directa. Però, efectivament, aquesta reflexió, que forma part de l'acord que ha fet possible aquest Govern, presideix les actuacions d'aquest Govern i cada cop més hauria de presidir les actuacions del conjunt de les administracions.

Cinquena qüestió, preparar la xarxa del futur. Aquí hi ha hagut una proposta, que, a més, el senyor Mas en aquest sentit té tota la raó, i ell sap que no ens ha costat mai reconèixer-ho quan és així. Convergència i Unió, ell personalment, va proposar fer un pacte nacional d'infraestructures no previst. Som-hi! Nosaltres no som tan optimistes com vostè, en el sentit del termini en què el pugui establir. A més, s'ha de reconèixer que el president de la Generalitat va establir una prioritat: el primer havia de ser de l'habitatge; lamentablement no ha culminat exactament com volíem, però encara..., sempre un té l'esperança que amb l'aprovació de la llei i la seva aplicació, doncs, potser encara algú s'hi podrà afegir. I per tant, d'acord, fem-ho.

Cinquena o sisena –que n'he perdut el nombre. Efectivament, una implicació del Govern de Catalunya en l'execució de l'obra pública com no s'havia fet fins ara. Perquè jo no sóc partidari, cregui'm, de mirar pel retrovisor, però sí de fer alguns reconeixements. Hi han inversions que s'estan produint en aquests moments que no s'havien produït abans; hi ha atencions en aquests moments que no s'havien produït abans; hi ha mecanismes de participació que s'estan produint en aquests moments que no s'havien produït abans. I per tant, de la mateixa manera que exigim –i amb raó– responsabilitats als qui fan les coses malament, també hem de saber reconèixer aquelles millores, aquelles inflexions, aquells canvis per a bé que s'estan produint.

Per últim. Evidentment, senyor Mas, vostè ens posa una trampa, perquè vostè sap perfectament... –una trampa parlamentària molt legal, eh?; com que ens està escoltant tothom, en aquest sentit no és ni retret–, perquè, efectivament, si el president de la Generalitat es gira i li diu al seu grup que faci una cosa o una altra, el seu grup no tindrà altre remei. Però vull dir-li-ho: hauríem de revisar una decisió que el nostre grup ha pres.

Però el que voldria avui, perquè el debat sobre la responsabilitat el farem en el moment que es votin les propostes de resolució, i per tant al final d'aquest Ple..., que el que no es pot és intentar confondre l'opinió pública amb un tema molt concret. Avui, els tres partits que governem Catalunya ens hem posat d'acord a governar Catalunya quatre anys, amb un programa de govern, amb un projecte. Es dona una circumstància que és absolutament diferent: que hi ha un d'aquests tres partits que forma part del Govern d'Espanya i altres dos que estan a l'oposició. Per tant –i com deia vostè– passa res si es vota diferent? Jo li ho diré: «En aquest tema, no.»

Moltes gràcies, senyor, president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el president de la Generalitat ha alludit repetidament al gest que va tenir el president del Govern, Zapatero, el 4 de novembre, al Congrés, assumint tota la responsabilitat –la qual cosa, evidentment, l'honora, però seguitament tampoc va aclarir massa res, i el cert és que el desgavell ha continuat i per això avui estem aquí, no?

Però en qualsevol cas, miri, que jo sàpiga, qualsevol president de govern –no «cap de gabinet», com es deia abans, perquè això derivaria la responsabilitat cap a un lloc molt més inferior–, un cap de govern sempre és el responsable últim d'allò que fan els seus subordinats; vostè mateix, en nom del seu Govern, d'allò que fan els seus consellers, no?

Però, vaja, més enllà d'això, que és, com en dirien a Madrid, «una verdad de Perogrullo», eh?, *va de soi*, aquí l'important és que hi ha un president de govern que diu que assumeix la responsabilitat, però no posa un euro sobre la taula. I per tant no sabem ben bé això què és. No, no, aquí del que estem parlant és que, si hi ha un govern que és responsable i hi ha un senyor que se'n fa responsable en nom del seu Govern, el que ha de fer, en definitiva, no és regalar bitllets, sinó atendre els perjudicis i, per tant, des d'aquest punt de vista, atendre els perjudicats, milers de perjudicats, que ara com ara encara esperen algun tipus d'indemnització. Imaginin-se que jo anés pel carrer aquest matí amb la meua filla –que, per cert, és mol tremenda–, i trenqués un aparador. I jo digués: «No, no..., no hi ha problema, jo me'n faig responsable.» Però seguidament, doncs, no donés la cara. Això no és seriós; això no és responsable. I això és el que està passant.

I el president ens reclama que donem propostes i solucions. Com el Govern espanyol fins ara només ha parlat de tenir paciència i que té les prioritats clares, la qual cosa no deixa de ser un bagatge molt pobre, jo volia posar sobre la taula algunes solucions.

En primer lloc, insistir que cal atendre els perjudicats; perjudicats que no només són els milers d'usuaris, sinó moltes famílies que han hagut de demanar una bestreta per poder pagar cangurs. Estic parlant també d'una part important de l'economia: hi ha moltes empreses que han tingut un dany emergent i han deixat de guanyar diners. I, per tant, des d'aquest punt de vista, cal atendre això.

I qui ha de pagar la factura ja sabem que és Renfe, i que és Adif, i és el Govern espanyol. No entenem que s'hagi tingut el zel que es va tenir per reclamar a les companyies elèctriques que atenguessin els usuaris i encara a hores d'ara no s'hagin posat a disposició tots els recursos i mecanismes que té el Govern, començant per l'Agència Catalana de Consum, acabant per l'Oficina de Gestió Empresarial, per tal de canalitzar també les reclamacions de tots els perjudicats.

Per tant, primera proposta. Nosaltres hem presentat a Madrid una esmena al pressupost que reclama dotar un fons de compensació, que hauria de gestionar Catalunya, de 250 milions d'euros per a aquest capítol.

Segona proposta: més inversions; més inversions en rodalies, però també en els trens regionals. I inversions

que van més enllà dels 1.800 milions d'euros famosos del protocol signat en el seu dia per atendre el pla de xoc, el setembre del 2006. Perquè el que cal és urgir en aquests moments el Govern central. I en aquest sentit, encara no hi ha un compromís concret per complir amb el seu propi Pla estratègic d'infraestructures, fet el 2005, que disposa que són necessaris fins a 6.000 milions d'euros fins al 2020, amb un pla calendaritzat i amb un seguit d'actuacions pluriennals; el més calent és a l'aiguera.

Però igual que parlem de rodalies, també parlem de regionals. Nosaltres hem estimat també, en els pressupostos d'enguany a Madrid, en 1.000 milions d'euros els recursos necessaris per millorar ostensiblement la xarxa de regionals. Abans he parlat de la Barcelona - Vic - Puigcerdà, he parlat de la Manresa - Lleida; també vull parlar de la Barcelona - Reus - Móra d'Ebre, que urgeix, per exemple, una modernització, amb una línia plena d'estacions, que si plou et mulles, o on hi ha hagut també un descarrilament fa molt poc, a l'estació de Flix. Per tant, des d'aquest punt de vista, cal també urgir a una millora substancial.

I finalment, cal pensar no només en passatgers; cal pensar també en mercaderies. Per tant, cal una doble via, cal un ample internacional, cal relligar també el trànsit de mercaderies entre Barcelona, Tarragona, València, en el futur també fins a Algesires. Això ha de ser una prioritat.

I acabo dient que, més enllà d'això, més enllà de posar propostes i solucions immediates, el que avui estem debatent –i m'agradaria que tots plegats en fóssim conscients– és en definitiva el nostre dret a decidir en el futur sobre el nostre propi model de mobilitat i també d'infraestructures. El que està en joc també és qui decideix: si decideix Catalunya o si continua decidint Madrid. I nosaltres volem decidir de cara al futur per nosaltres mateixos.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, jo li agraeixo el reconeixement públic que ha fet avui amb relació al Govern del Partit Popular i a la nostra capacitat de diàleg i de consens per arribar a acords amb els alcaldes i també amb els governs, encara que tinguéssim majoria absoluta i no fossin, aquests governs municipals, ni de la Generalitat ni del Partit Popular. Li ho agraeixo i ja li avanço que li ho recordaré tot sovint quan vostè digui que aquest partit no és un partit dialogant, no?

Miri, tampoc és la meva tasca treure-li la son; no em paguen pas per a això, no? I diuen que és bo dormir un mínim de set, vuit hores el dia. Diuen que també és bo dormir aquestes hores fins i tot per les neurones a què vostè feia referència. I deixi'm que li digui una cosa: si vostè no dorm, és perquè no vol; però hi han molts catalans que han de dormir dues hores o tres menys

cada dia per culpa de la ineficàcia del seu Govern i del Govern del senyor Zapatero.

Miri, els catalans, crec que esperàvem avui molt més del debat que hem tingut del que vostè ha estat capaç de donar, no? Jo crec que les picabaralles que vostè ha tingut amb el senyor Mas i també les contínues allusions al Partit Popular són més pròpies de qui és secretari general del Partit dels Socialistes de Catalunya, que no de qui és president de la Generalitat. I vostè ha tornat en aquest debat a constatar que vostè prefereix, actua més còmode com a secretari general del PSC que com a president de tots els catalans.

Miri, amb tot el que ha passat, s'ha posat en perill la seguretat dels treballadors i dels usuaris. Vostè no ha donat resposta al que jo li he formulat amb relació a aquest esfondrament a sobre del túnel de rodalies i de Ferro-carrils de la Generalitat. No s'ha parlat de l'impacte econòmic sobre les famílies, sobre les empreses, que ha estat certament brutal. Ni tampoc ha parlat vostè ni una paraula del desprestigi brutal que han tingut Barcelona i Catalunya en el terreny internacional i també dintre d'Espanya com a conseqüència del caos generalitzat en què ens hem instal·lat.

Vostè ha dit coses, senyor Montilla, que no són certes. Vostè ha parlat de manca d'inversió dels governs del Partit Popular. Jo només li dic una xifra, que no és meua, és del Govern del senyor Zapatero. En el període 2000-2004, el Partit Popular va invertir 525 milions d'euros en rodalies. Vostès només hi han invertit 52 milions. Els trens a què el senyor Iceta feia referència abans que s'han incorporat són els trens que havia encarregat i contractat el Govern del Partit Popular. Vostès no han fet res de nou.

I miri, quan els socialistes, amb Esquerra Republicana i amb Iniciativa per Catalunya, van arribar al Govern, el senyor Zapatero, amb el suport d'Iniciativa i Esquerra, i van fer els primers pressupostos, van consignar per a rodalies de Barcelona un 38 per cent menys de recursos dels que hi havia consignat el Partit Popular. Per tant, senyor Montilla, diguem les coses com són.

En qualsevol cas, jo li vull fer una proposta, una proposta que fa mesos que fem sense gaire èxit. El que li proposo, senyor Montilla, és que tots plegats deixem de pensar en el 9 de març, que deixem de banda les picabaralles partidistes. El que hem de fer, senyor Montilla, és treballar en benefici dels catalans i de les catalanes, que tenim molts problemes i que patim molts problemes.

Vostè ha estat aquí parlant del traçat, ens ha acusat a nosaltres del que passa, ha culpant l'anterior de Convergència i Unió... Miri, jo li ho reconec: sempre es pot invertir més –sempre. I Catalunya necessita inversions, perquè durant molts anys va estar abandonada. Només un govern del Partit Popular va situar les inversions a Catalunya en el que avui, per cert, per llei, diu l'Estatut d'autonomia de Catalunya. I ho vam fer sense necessitat que cap llei ens hi obligués; ho vam fer per convicció i perquè creïem que era bo per a Catalunya i per als catalans invertir més.

Jo, per tant, senyor Montilla, li ofereixo un gran acord per donar resposta als problemes que avui tenim els

catalans. El que volem i el que volen els catalans són respostes, són solucions als seus problemes, i també que algú assumeixi la seva responsabilitat. Perquè no val venir a aquesta tribuna i dir: «Jo, catalans, catalanes, assumeixo totes les responsabilitats.» Alguna cosa més s'haurà de fer. En democràcia, en un règim com el nostre, les responsabilitats polítiques s'assumeixen amb dimissions. Nosaltres ho vam fer: l'any 2003, el president del GIF, Juan Carlos Barrón, va dimitir pels retards de l'AVE a la seva arribada a Lleida. Senyor Montilla, no és tan difícil. Els polítics hem d'assumir les nostres responsabilitats, i les responsabilitats s'assumeixen dimintint. Vostès no han fet això, i, per tant, jo crec que ha arribat l'hora que algú assumeixi, més enllà dels tècnics, algú polític assumeixi la seva responsabilitat.

Jo, per tant, li faig aquesta proposta, propostes que ja hem fet al llarg dels darrers mesos, però crec que és important poder crear, senyor Montilla, una comissió integrada, una comissió de seguiment de les obres de l'AVE, una comissió integrada per tots els grups parlamentaris, una comissió òbviament parlamentària que estigui integrada també pels ajuntaments afectats, pel Govern de Catalunya, pel Govern de l'Estat, pels agents socials i també per experts. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Miri, senyor president de la Generalitat, nosaltres no volem aprofitar-nos del que passa per desgastar el Govern de Catalunya. Nosaltres el que volem és resoldre els problemes reals dels catalans. I, per tant, ja li avanço que nosaltres volem ser coresponsables dels problemes i de la resolució dels problemes que la seva...

El president

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

...ineficàcia –acabo, senyor president– i la ineficàcia del Govern del senyor Zapatero han dut a Catalunya. No vull que vostè, senyor Montilla, estigui sol; vull que compti amb el suport de tots, com a mínim de tots els parlamentaris del meu grup parlamentari, perquè Catalunya pugui sortir de la crisi en què vostès solets ens han ficat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Salvador Milà, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Crec que demà, o divendres, al final d'aquesta sessió parlamentària, tindrem ocasió d'entrar en detall en les responsabilitats i en el tema de les mesures concretes pel que fa a les actuacions que s'han d'endegar a partir d'ara. Però és cert que el debat d'avui no acabaria bé si no reafirméssim algunes línies d'actuació de futur.

Nosaltres, des del nostre grup, reafirmem les propostes que s'han fet des del Govern i que s'estan fent quant a

les prioritats: seguretat, restabliment del servei de rodalies amb seguretat; millora en l'atenció als usuaris, fins a l'últim dia, en tot allò que sigui possible, i determinació de les indemnitzacions. Creiem que el Govern de la Generalitat està treballant en aquesta línia de preparar un bon dossier, documentat, sobre quins danys s'han produït, quantificar-los en els sectors econòmics, en els sectors de les famílies, i també nosaltres hi afegiríem –i crec que així ho tindrà en compte el Govern– en l'aspecte ambiental. Vostès saben quantes tones, centenars de milers de tones de CO₂ de més ha produït l'enorme consum energètic de la congestió produïda aquests dies, i com això ha incidit en el medi ambient? Creiem que, ja que hi ha una comptabilitat ambiental, també aquest aspecte s'haurà de tenir en compte.

Però després vindrà què fer l'endemà del restabliment de rodalies. Invertirem aquestes prioritats a què hem fet referència quan tornem a planificar les infraestructures? El senyor Mas s'hi ha referit: pacte nacional d'infraestructures; totalment d'acord, hi estem treballant dintre el Govern i crec que els podem donar l'alegria que sí que tindrem un bon acord i que, a més, s'hi podran afegir. Però aquest pacte nacional d'infraestructures tornarà a caure en els mateixos errors que avui estem detectant que estan en l'origen remot o proper del que ha passat? Tornarem a deixar de banda les infraestructures de proximitat, les infraestructures de base, les que fan competitiu el país?

Continuarem...? Senyor Iceta, vostè s'hi ha referit i crec que la seva intenció era bona, però l'ha traït una mica el subconscient. És que quan parlem de rodalies no podem parlar només de manteniment; aquesta és la clau. Hem de parlar d'obra nova, com vostè deia. I l'obra nova ferroviària no és només AVE, és: fem la via per l'interior del Maresme, o continuarem passant per on ens va fer passar el nostre compatriota Miquel Biada i Bunyol el 1848? Tornem a passar per allà mateix quan les ciutats del Maresme han crescut quatre vegades endintre, o trigarem tant o més a anar a Puigcerdà com es trigava a principis de segle, amb més serveis?

Aquesta és la clau: invertir les prioritats a l'hora de dir com respondrem davant del poble de Catalunya amb les noves infraestructures. Tornarem a parlar de prestigi, de nivell internacional, o també parlaré que, per aquest prestigi i aquest nivell internacional, quan arribin a un aeroport magnífic els usuaris d'Europa es trobin amb un bon tren que arriba –o un bon metro– fins aquí i que puguin anar a tot el territori? Aquesta és la clau: invertir les prioritats.

Segon aspecte: implicació de la Generalitat en totes les obres que es facin a Catalunya, tant en el final d'aquestes obres com en les futures. Tenim un model estatutari que passa..., i s'ha dit: traspàs de la gestió del servei, control i intervenció decisius –podem recuperar aquest terme, no?–, la intervenció *decisiva* de la Generalitat en la futura planificació i execució de les obres d'infraestructura ferroviària i d'altres que s'hagin de fer a Catalunya, encara que continuïn, per una etapa, en mans de l'Estat, com han demanat. Pactar, intervenir i controlar les noves infraestructures: aquest és un tema clau. I a partir d'aquí podem demanar responsabilitats, podem parlar de quines són les responsabilitats polítiques.

Jo crec que el senyor Mas, que ha tingut molt en compte el sentiment dels catalans, s'ha descuidat, en aquest exercici de generositat, de veritat, d'explicar-los: «I nosaltres també en tenim, de responsabilitats, en el que ha passat; alguna en devem tenir.» Se n'ha descuidat, d'això, eh? No cal que l'aplaudeixin, però sí que almenys hagués fet un gest d'humilitat i hagués dit: «És veritat, en algun moment dels vint-i-tres anys ens vàrem equivocar quan vam prioritzar una obra sobre l'altra, quan vam pactar una cosa sobre una altra, quan ens vam descuidar de fer la nostra pròpia planificació ferroviària, més enllà de les coses que ja estaven en marxa o dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, que està molt bé. Però res del que passa a Catalunya ens és aliè; per tant, també les altres infraestructures.» Això llavors seria més creïble, aquesta petició de responsabilitat i de sentiment, i dir: «També ens vàrem poder equivocar en aquell moment.»

Segon aspecte: no fem trampa –no fem trampa. Nosaltres també compartim –i ens ha agradat sentir-ho, però jo vull deixar-ho molt clar, com a grup– que, evidentment, els governs no han de demanar dimissions. I, quan el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa ha presentat una proposició, ha presentat una proposició *parlamentària*, perquè els parlamentaris i diputats i diputades votin. I en aquesta sala hi han algunes persones que tenen una doble condició: membres d'un govern que es reuneix a la Sala Josep Tarradellas del Palau de la Generalitat i voten com a govern, i és on haurien de votar... I aquí el senyor Saura és un *diputat* d'aquesta cambra i actuarà com a *membre* del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, no com a govern. I això ha de quedar clar. (*Remor de veus.*)

I demà explicarem els motius, evidentment, que nosaltres els considerem raonables, de poder demanar responsabilitats polítiques, per una cosa que ens ha ensenyat, encara que ja ho sabíem..., però el president sempre diu: «Res del que passa a Catalunya és aliè no només al Govern, sinó també al Parlament.» I nosaltres creiem que, precisament per la dignitat parlamentària i perquè som molt conscients del paper que ens correspon també en la governació d'Espanya, aquesta cambra legítimament pot demanar responsabilitats polítiques. I demà explicarem els motius pels quals creiem que aquestes responsabilitats es poden demanar en aquest cas concret. Avui he avançat alguns dels aspectes, però per demà en tenim més de guardats. (*Rialles.*)

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, seguidament, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, lamentablement, després de tot el debat que portem avui aquí en aquesta cambra, marxarem segurament d'aquí i molts ciutadans pensaran que no hem sigut capaços –i no serà per falta de propostes d'alguns grups parlamentaris– d'arribar a cap mena d'acord, a cap mena de

punt de coincidència ni a cap mena de compromís per part del Govern de la Generalitat. Dic «del Govern de la Generalitat» perquè, com ja ha dit algun altre portaveu, evidentment, el nostre grup ha fet una proposta –que, per cert, no hi ha hagut cap mena de comentari per part del Govern–, s'han sentit altres propostes... Ens agradaria saber si les persones que han de liderar el Govern estan d'acord a compartir, en aquest cas, les solucions als problemes, o pensem més en la calculadora i en l'àmbit electoral.

A mi m'agradaria, com a representant i portaveu de Ciutadans, que tingués en compte vostè, senyor Montilla, que això no és una alcaldia, que això és un parlament, això és una comunitat autònoma que ha de ser líder dintre d'Espanya i, per tant, necessitem que les forces polítiques que participen en aquesta cambra puguin dir el què, puguin apostar, puguin proposar coses perquè el Govern i tots plegats puguem arribar a alguna solució. A mi m'agradaria sortir avui d'aquí amb aquesta sensació i que els ciutadans que hagin vist aquest debat també la tinguin, però, lamentablement, primer, perquè no hi ha hagut cap acceptació de proposta, i segon, per la mera actitud que ha tingut vostè dalt d'aquesta tribuna, torno a dir que, lamentablement, no estarem en aquesta situació.

Perquè jo crec, sincerament, que el president del Govern de la Generalitat no pot pujar a aquesta tribuna com si això fos un *western*, amb pistoles, a intentar disparar als altres membres del Parlament. Vull dir, ha sortit aquí, doncs, a dir que vostè és un problema per a un líder de l'oposició, a intentar buscar aquesta confrontació... No és la via per solucionar els problemes, senyor Montilla. La via per solucionar els problemes és proposar coses, liderar. I per liderar, ho torno a dir, no només s'ha de tenir una etiqueta o una legitimitat amb escons –que per cert, són 37 escons de 135; cal recordar-ho–, no només això, sinó que ha de comptar amb els 135 escons, que representen el poble de Catalunya, representen tots els ciutadans.

Per tant, l'actitud de buscar culpables, l'actitud de no escoltar propostes «perquè no són meves», no és la bona. No passa res; rectificar, li he dit que era de savis. Ara –ho torno a dir, rectificar és de savis–, potser hi han persones que no volen o no saben rectificar. A mi m'agradaria veure rectificacions, presa de decisions i de responsabilitats.

En la presa de responsabilitats –ja ho hem dit abans–, nosaltres, tot i ser l'últim grup que demanem aquesta resposta per part d'aquest Parlament respecte a la ministra, creiem que per responsabilitat, precisament, s'ha de donar la cara i s'ha de dir: «Senyors, les coses no s'han fet ben fetes; que passi un altre que ho faci millor, i no passa res.» Això és i hauria de ser la vida política habitual, i no entrar en les picabaralles personals, en aquest cas, que s'han fet entre diferents grups d'aquesta cambra.

També ha parlat vostè abans del tema del traçat. Miri, nosaltres li hem proposat claríssimament un replantejament, que no vol dir ni fer-ho tal com està ni deixar de fer-ho; vol dir replantejar-s'ho, vol dir que hi han problemes. I qualsevol gestor, quan té un problema da-

vant, escolta opinions, escolta opinions tècniques, escolta opinions polítiques d'altres sensibilitats; i quan té tot allò i ho ha escoltat, pren decisions. Potser la decisió final és que seguim pel traçat actual, però és que potser no és la més bona. O potser podia haver escoltat vostè altres propostes i no les escolta. Per tant, no digui vostè que es fan plantejaments, com ha dit en aquesta cambra, sense cap ni peus o sense pensar, perquè el que li dic, el que li proposa aquest grup, és una cosa que ja es plantejava abans de pactar el traçat, que és replantejar-se si Barcelona pot rebre uns túnels per sota la ciutat fins a la Sagrera sense provocar cap problema.

Li he demanat abans que s'hi comprometés. Jo no sóc endeví, però sí que sé més o menys com es comporta en aquesta cambra; sabia que no hi hauria resposta a aquesta situació. No hi ha un compromís que no pugui succeir res, però, evidentment, els catalans que ens veuen escolten les opinions tècniques i saben que travessar pel mig de la ciutat aquest traçat pot donar molts problemes. No volem que continuï l'alarma social; no volem que cada veí, quan vegi una esquadra al seu edifici, pateixi per la seva integritat i per la integritat del seu habitatge. Per tant, posem-hi solucions. Per què hem de patir aquest calvari amb aquesta obra, quan potser hi han fórmules diferents? I, ho torno a dir, fins i tot puc acceptar que al final entre tots arribem a l'acord que la millor és l'actual, o l'única possible. Però no pot ser que vostè no escolti ni tan sols els grups de l'oposició.

I, finalment, també s'ha parlat de rescabaments. Estem d'acord des del nostre grup –i així ho proposarem divendres– que una administració moderna i responsable ha de ser responsable amb paraules i amb fets, com deia el lema de la seva companya. Per tant, fets són rescabaments als ciutadans que pateixen, als empresaris que pateixen econòmicament les conseqüències d'aquesta mala gestió, i el nostre partit estarà a favor d'aquesta responsabilitat per part de la Generalitat.

Finalment, només m'hauria agradat que no s'escoltessin reivindicacions, com s'ha aprofitat des d'algun grup, des del punt de vista, ja, identitari, no? O sigui, intentar vincular l'enfonsament d'un túnel a una suposada independència o autodeterminació em sembla una autèntica barbaritat, amb la que cau al carrer. Intentar aprofitar aquí això perquè sigui una tribuna per convocar una manifestació o per intentar mobilitzar la gent pensant en una suposada independència i no pensant a gestionar bé els impostos dels catalans, em sembla que no és digne d'aquest debat ni d'aquesta cambra. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps de la intervenció.*) Per tant, el nostre grup mai donarà suport a aixecar la gent, en aquest cas, intentant vincular la mala gestió d'un ministeri o d'un govern..., intentar vincular-ho a una suposada, en aquest cas, reivindicació nacional. Jo crec que aquesta no és la via.

Per tant, senyor Montilla, li agrairia també que, dintre del seu Govern, el seu grup i el seu Govern, doncs, es comportin com a tal i no facin aquest tipus de reivindicacions, ni els seus membres del Govern, perquè els catalans el que volen són solucions, no volen crear més problemes. Per tant, solucions als problemes actuals.

Finalment, simplement, sí que m'agradaria dir que espero que el divendres...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Rivera Díaz

...proper –sí, acabo, senyor president–, que el proper divendres, es voti el que es voti –que ja sembla que està tot molt clar, com es votarà–, es prengui bona nota d'aquest debat per part del Govern i es comencin a escoltar veus dels tècnics, veus dels gestors, veus de l'oposició. Actualment –li ho he de dir així de clar–, els gestors del Govern d'Espanya i els gestors del Govern de Catalunya, si tinguessin alguna responsabilitat en alguna empresa, ja els haurien fet fora. Per tant, en aquesta mateixa línia, si volem ser bons gestors, perquè hi ha bons ciutadans que paguen els seus impostos, siguem bons gestors i complim amb aquesta responsabilitat.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats i diputades.

El president

Acabat el debat, suspenem la sessió fins aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i sis minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Ho farem amb les preguntes al president de la Generalitat... (*remor de veus*), que, en cas que aconseguíssim el silenci adequat per poder-les formular, seria el senyor Albert Rivera que començaria a fer-ho. (*Pausa.*) Sembla que és així...

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00095/08)

Per tant, senyor Rivera, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. La nostra pregunta al Govern de la Generalitat, i en aquest cas al president Montilla,

va encaminada a què ens doni explicacions, a aquesta cambra, de les manifestacions que va fer la darrera setmana a Madrid, respecte a la desafecció de Catalunya vers Espanya, i a què és, segons la visió del president Montilla en aquestes declaracions, producte clarament de l'actitud del Govern o de la resta d'Espanya vers Catalunya.

Ens agradaria saber quina és la opinió, quina és la visió que dona, no amb unes declaracions públiques en un fòrum, sinó en aquesta cambra, perquè els catalans sàpiguen quina és la visió del president.

Gràcies.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Em demana vostè que doni explicacions sobre una conferència que vaig fer a Madrid. Amb molt de gust, si vostè no l'ha escoltat o l'ha llegit, li enviaré el text. Així tindrà tots els elements per poder opinar.

El president

Senyor Rivera, pot repreguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Amb la seva actitud habitual de diàleg en aquesta cambra i de donar explicacions al poble de Catalunya, el president Montilla es nega a explicar públicament aquí..., o una mera estratègia per intentar confondre.

Bé, jo he llegit les seves declaracions, no perquè faci un seguiment de totes les declaracions públiques que faci vostè, sinó perquè crec que com a representant d'un grup parlamentari hem de saber què diu el president de la Generalitat.

I vostè va manifestar que hi havia una responsabilitat, en aquest cas, per part de la resta d'Espanya. Va fer una menció al Govern espanyol i va culpar, sembla, en aquella seu, d'una desafecció dels catalans vers la resta d'Espanya o l'Estat d'Espanya o el Govern central.

Miri, nosaltres el que voldríem i el que ens agradaria, des dels votants que representem —els noranta mil votants que representa Ciutadans—, és que el lideratge de Catalunya del president no culpés sempre de tots els mals del que succeeix a Catalunya a la resta d'actors polítics.

Avui hem vist una demostració en aquesta cambra, que vostè ha estat incapaç d'assolir el lideratge davant de propostes d'altres partits. En aquest sentit, el que ens agradaria és que vostè, com a president del Govern de la Generalitat, assolís aquest lideratge i, sobretot, fos molt caut amb les seves declaracions.

Perquè, clar, resulta que hem tingut vint-i-tres anys de Govern de Convergència, hem vist com el victimisme es convertia en una fórmula habitual, però ara resulta que amb un Partit Socialista de Catalunya veiem la mateixa fórmula quan van malament les coses a Catalunya.

Miri, la desafecció dels ciutadans de Catalunya vers la classe política catalana és altíssima. No es pot culpar sempre a tots de la resta de coses que passen. Miri, amb un símil a l'educació diríem que aquí Catalunya sempre estem amb què ens tenen mania, i sobretot, des dels polítics, no dels catalans.

Potser és que després de molts anys pot ser que algun president ens tingui mania, que algun partit ens pugui tenir més o menys simpatia; el que no pot ser és que durant tants anys sempre que suspenen els exàmens sempre és culpa del professor, mai és culpa de l'alumne.

Potser que comencem a treballar fent cas al que deia el Cercle d'Economia i els empresaris catalans i parem de fer victimisme, senyor Montilla. Vostè volia encapçalar un govern diferent, està fent el mateix però, a més a més, amb una mala gestió i culpabilitzant la resta de tot el que passa.

El que li demana aquest grup parlamentari és que assumeixi el lideratge, com vostè diu moltes vegades, però que no acaba de fer-ho. El que volem és que el president de la Generalitat assumeixi les responsabilitats i no culpabilitzi sempre, sobretot...

El president

Senyor diputat.

El Sr. Rivera Díaz

Acabo, senyor president...els ciutadans i no tan sols els governs del seu mateix color a Madrid.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, torno a dir-li: li enviaré el discurs, perquè veig que vostè no ho ha llegit. Jo no vaig practicar un exercici de victimisme a la conferència aquesta del Foro Nueva Economía, ni de victimisme, ni de lament. És més, em vaig pronunciar en contra del victimisme, repassí el text.

El que sí que vaig dir i vaig alertar és d'una situació creixent de desafecció a Catalunya, que no és d'ara, ni d'uns mesos, sinó de tot un procés del qual venim. O vostè no recorda la campanya contra l'Estatut, que encara persisteix? Vostè no recorda, tampoc, la campanya contra determinades empreses catalanes i contra els productes catalans? Vostè no recorda o no veu l'ofensiva que en aquest moment hi ha al Tribunal Constitucional, darrere de la qual està un determinat partit, per fer fracassar, entre altres coses, la norma que va votar aquest Parlament, que van votar les Corts Generals i —el més important— el poble de Catalunya? Vostè, això, no ho veu?

Doncs, de tot això vaig fer jo una reflexió destinada al Govern, també a l'oposició, també a altres poders de l'Estat, també als empresaris madrilenys. Escolti, això és el que vaig fer. Per tant, repassí el discurs perquè no

hi trobarà ni victimisme –ni victimisme–, ni la lamentació fàcil, tot el contrari.

I sempre diem que segur que també nosaltres hi ha coses que no les fem bé, que no les hem fet i que no les fem bé, però sobre la base també de deixar molt clara l'enorme irresponsabilitat que tenen alguns en els seus atacs a Catalunya, en els seus atacs a l'Estatut, en els seus atacs a les normes de les quals ens hem volgut dotar.

Repassi el discurs, senyor Rivera.

El president

Té la paraula...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00097/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Honorable president –continuem amb el mateix tema–, la setmana passada vostè va realitzar unes importants declaracions a Madrid que en línies generals compartim. Hi ha qui s'ha referit després, tan sols, a l'advertiment de la possible desafecció de Catalunya envers Espanya, obviant l'autèntic perill que avui enterboleix la vida política catalana, l'allunyament de la política i la pèrdua de prestigi de les institucions, que es pot traduir en una abstenció a les eleccions que pot afectar tothom, totes les ideologies i totes les opcions.

Aquesta possible desafecció democràtica és un problema greu que cal combatre amb acció de Govern, però un dels aspectes a què vostè va fer referència va ser el paper del Tribunal Constitucional. Avui, des del PP, es fa una interpretació tan limitada de la Constitució que sembla que tot el que el Partit Popular no comparteix ja és inconstitucional. N'hem tingut un nou exemple amb l'esmena presentada per Izquierda Unida - Iniciativa Verds als pressupostos de l'Estat, que blindava amb forma de llei l'acord d'inversions en infraestructures derivat de l'Estatut i pactat pel Govern central i la Generalitat. Els ha faltat temps, a la presidenta de la Comunitat de Madrid, Esperanza Aguirre, i al president de La Rioja, per titllar-la d'inconstitucional. Cal no oblidar que és un esmena essencial per assegurar les inversions de l'Estat a Catalunya.

Però aquestes afirmacions es fan emparant-se en l'actitud partidista i sectària d'un sector del Tribunal Constitucional. Compartim les seves afirmacions a Madrid i compartim les del catedràtic Pérez Royo advertint d'una crisi constitucional, que s'agreujaria en cas d'una sentència contrària a l'Estatut votat pel poble de Catalunya.

Per això, i tot i que no tots els membres del tribunal tenen la mateixa responsabilitat, el meu grup es planteja

demanar la dimissió de tots els membres del Tribunal Constitucional, fet que si es produís permetria escollir, començant el procediment des de zero, un nou tribunal que recuperi el prestigi perdut.

No li demanem, però, que opini com a president sobre aquest punt concret, però sí sobre la desafecció de la política i sobre el paper del Tribunal Constitucional i els intents del Partit Popular de presentar recurs contra tots els acords que poden ser positius per a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Miri, la setmana passada a Madrid i aquest mateix matí he parlat, també, del malestar i del risc d'una desafecció creixent si no es resolien amb diligència, amb eficàcia i amb rigor els problemes, vells problemes, alguns d'actuals i altres més vells, i els reptes que té plantejats la societat catalana.

I reitero que no vull que s'interpreti de les meves paraules un estat de pessimisme, sinó de preocupació. Perquè és cert que a Catalunya hi ha pessimistes, però aquest Govern no ho és, som optimistes, realistes però optimistes. Nosaltres no permetrem que aquesta desafecció guanyi el nostre optimisme i la feina ben feta. El Govern el que busca són solucions, no crear problemes i molt menys recrear-se en ells. Però reitero el que ja he dit, una societat emprenyada no és una societat pessimista, tot el contrari, és la reacció d'una societat que té ambició, que vol millorar, que té energia per superar les adversitats i que té un horitzó de futur.

Per una altra banda, també és cert que el que vostè ha plantejat amb referència a l'altre aspecte de la desafecció. Hi ha qui no vol resoldre i atendre els problemes de la societat catalana, perquè treballa per la desafecció d'aquesta respecte a Espanya.

I aquells que més han criticat la meua intervenció a Madrid són els que interposen recursos davant el Tribunal Constitucional contra l'Estatut, els que recullen signatures per convocar, cal recordar-ho, un referèndum il·legal contra Catalunya –a mi no se m'ha oblidat–, els que promouen boicots comercials al nostre país, els sectors que, en definitiva, el que fan és generar un estat d'allunyament recíproc entre el conjunt de pobles d'Espanya.

I alguns treballen contra la desafecció, però hi ha qui treballa perquè aquesta creixi, aquesta és la veritat. I alguns han fet de l'allunyament de Catalunya una forma també de, podríem dir-ne, guanyar vots en alguns sectors socials de la resta d'Espanya de cara a les properes eleccions generals. El que puc dir és que no ho aconseguiran, n'estic convençut, per això estem treballant.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula...

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00094/08)

...l'il·lustríssim senyor Daniel Sirera, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, tenint en compte que aquest matí vostè no ha utilitzat el seu torn de rèplica per tal de donar resposta a les peticions que, tant el meu grup parlamentari com la resta de grups, li hem formulat amb propostes concretes per resoldre els problemes reals dels catalans, que en aquest cas sap vostè perfectament quins són, voldria aprofitar aquesta pregunta perquè vostè pogués explicar si està disposat a acceptar les propostes que hem formulat els grups parlamentaris i si està disposat a arribar a un acord per resoldre aquests problemes reals que tenim tots en aquests moments.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, respecte a les propostes que s'han formulat, ja he donat la meva opinió en el debat d'aquest matí, senyor Sirera. Si vostè té noves propostes o altres propostes, amb molt de gust donaré la meva opinió.

El president

Senyor Sirera, té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, crec que potser vostè no ha escoltat la rèplica que han fet tots els grups, tots –no estic parlant del meu grup parlamentari. Des d'Esquerra Republicana, des d'Iniciativa, des de Convergència i Unió i des del Partit Popular, també des del Grup de Ciutadans, s'han fet propostes concretes per resoldre els problemes que, en aquests moments, tenim en les infraestructures. I vostè, òbviament, no ha respost aquestes propostes.

Nosaltres n'hem fet una que és molt clara i que ara li reitero. Nosaltres creiem que ja que vostè no ha estat capaç de fer un comitè de crisi, de liderar un comitè dintre de..., o una comissió dintre del mateix Govern per afrontar amb eficàcia la crisi en què el seu Govern i el Govern del senyor Zapatero ens han ficat, crec que fóra bo que el seu grup parlamentari donés suport a la creació d'una comissió de seguiment en seu parlamentària; una comissió que estigui integrada per membres del Govern, per membres de tots els grups parlamentaris, per la societat civil, que té molt a dir, pels empresaris, pels agents socials, pels sindicats, pels tècnics, per les empreses.

Senyor Montilla, no pot ser que vostè no escolti totes aquestes persones que tenen molt a dir, no pot ser que

vostè no vulgui crear aquesta comissió per tal de fer un seguiment, no només sobre com s'estan duent a terme les obres... Avui hem tingut coneixement d'alguns problemes de seguretat que segurament vostè també podrà en algun moment explicar. Hi han moltes pèrdues econòmiques, no només per als ciutadans, sinó també per a les empreses, i sembla que el seu Govern mira cap a un altre costat. Nosaltres creiem, senyor Montilla, que vostè no pot continuar mirant cap a un altre costat.

Tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra li han fet propostes que vostè no ha volgut escoltar, que vostè no vol assumir. I vostè no se'n pot sortir, de tot el que estem ficats, tot sol. Vostè està en aquest moment sol, ni els seus socis parlamentaris li donen suport per tirar endavant i per resoldre els problemes de les infraestructures. I per tant, senyor Montilla, faci el que fa qualsevol governant que té problemes: busqui l'acord amb la resta de forces polítiques. Nosaltres estem disposats a donar-li suport, no el...

El president

Senyor Sirera, acabi...

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, simplement li dic, senyor Montilla, que si ens busca ens trobarà.

(Remor de veus i rialles.)

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies; no sé si és un oferiment o una amenaça. *(Rialles.)* En qualsevol cas, miri, si totes les propostes que té a fer el Partit Popular després d'aquest debat són constituir una comissió de seguiment amb tothom, francament, han treballat vostès poc el tema. Perquè no exclusivament de seguiment, sinó de participació i d'implicació, hi ha determinats fòrums amb la participació dels governs locals, de la Generalitat de Catalunya i de l'Administració central.

Evidentment que això no obsta que aquest tema es pugui debatre en altres fòrums, com ho estem fent aquí al Parlament de Catalunya, o s'ha fet al Parlament també de Madrid, al Parlament espanyol. Ara bé, he de dir que no és una proposta ni innovadora ni crec que realment, a aquestes alçades de la qüestió, això sigui una aportació rellevant.

Per tant, escolti, en el que estem treballant és en les prioritats que jo he dit aquest matí: garantir la seguretat, restablir el servei de rodalies, continuar les obres de l'AVE, treballant en comú les administracions i els governs que hi tenen responsabilitats. Aquesta és la manera de fer-ho, aquí i a qualsevol lloc, senyor Sirera.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics (tram. 317-00096/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Previsiblement demà mateix aprovarem uns nous pressupostos de la Generalitat, que són uns pressupostos que creixen, per cert, un 8 per cent amb relació a l'exercici anterior i que, a més a més, es caracteritzen per un notable esforç inversor, un 18 per cent més també que l'any passat, i al mateix temps també perquè es manté el compromís amb la despesa social, que ocupa més del 50 per cent dels comptes de la Generalitat i en algun capítol, com per exemple l'habitatge, creix més d'un 30 per cent, es destinen més de 850 milions a les persones en situació de dependència i, alhora, també es fa una aposta decidida per la competitivitat de l'economia, perquè s'hi destinen, per a la recerca i el desenvolupament, doncs, molt recursos; de fet, un 33 per cent més que l'any anterior.

Però tots sabem que aquests són uns comptes marcats, evidentment, per una gran ambició, però també que són possibles gràcies al sanejament de les finances de la Generalitat i perquè s'actua també amb un gran rigor en l'execució pressupostària. Però, no ens enganyem, aquests són uns comptes també que estan condicionats per un cicle econòmic, un cicle econòmic en què està prevista una desacceleració d'algun sector econòmic, i això té traducció en un marge de maniobra financer més reduït, perquè això té afectació en la recaptació d'alguns tributs. Però també és condicionat perquè l'Estat, el Govern espanyol, incompleix sovint el principi de lleialtat institucional, imposant-nos algunes obligacions de despesa, com per exemple la Llei de dependència o aquesta autèntica subhasta social que ha engegat el senyor Zapatero. I, per tant, això no ho podem assumir si no hi ha, de cara al futur, un nou model de finançament.

Precisament d'això li volia parlar, perquè el model de finançament està esgotat. Aquesta mateixa setmana, el president de la principal patronal i també el Cercle d'Economia han sortit públicament, per primera vegada –i benvinguts al club–, a reconèixer que hi ha un dèficit fiscal descomunal. I, per tant, queda molt clar ja que el rei no va nu. I, per tant, ja sé, senyor president, que la millor manera d'evitar una guerra, com deia MacArthur, és no anar-hi.

I per tant, des d'aquest punt de vista, ja sé que tenim molts fronts oberts amb el Govern espanyol, però l'agost de l'any vinent hem de tenir aquest nou model de finançament, i el més calent és a l'aigüera. I jo li volia demanar al senyor president si vostè, ara i aquí, es vol comprometre que la negociació del nou model de finançament sigui el tema prioritari en l'agenda política d'aquest país de cara als pròxims mesos.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, és cert que el Govern presenta demà els pressupostos davant el Parlament de Catalunya, i, tal com vostè ha dit, són uns pressupostos per sentir-se'n orgullós. Crec, sincerament, que si els haguéssim de definir amb tres paraules serien: ambició, rigor i responsabilitat. Però vostè em plantejava una pregunta molt directament relacionada amb la necessitat d'un nou sistema de finançament, el nou sistema de finançament recollit a l'Estatut d'autonomia de Catalunya i el capteniment del Govern respecte a això, no?

Miri, crec que hem de fer una mica memòria tots plegats, no?, per entendre com afrontar amb garanties aquest repte. Que Catalunya necessitava i necessita un nou sistema de finançament, era i és una evidència. I que amb l'esforç de tots plegats ho aconseguirem; n'estic absolutament convençut.

Aconseguit el més important, que eren les bases d'un nou model recollit a l'Estatut, el Govern ha complert tots i cadascun dels extrems que regulen el nou model a l'Estatut, amb la constitució de la comissió mixta, que haurà de negociar el nou sistema; amb la negociació de la quantitat d'inversions fixada a la disposició addicional tercera, que, si em permet, és un gran èxit per al país, o amb la creació de l'Agència Tributària, mitjançant la llei que recentment va aprovar aquest Parlament. I ho continuarem fent; ho continuarem fent i continuarem complint l'Estatut en aquesta matèria de forma escrupolosa. Catalunya necessita aquest nou finançament, i l'enganyaria si li digués que serà a partir d'ara, no?, que marcarem com a prioritat aquesta negociació, perquè ja ho ha estat des del primer dia, una prioritat, és una prioritat.

El que sí que és cert –i amb això vaig acabant– és que ha arribat l'hora de la veritat, i aquest Govern serà responsable i negociarà un bon finançament per al país, però per al present i, sobretot, per al futur de Catalunya. I per això puc dir avui i aquí que la prioritat del Govern per al 2008 serà el nou sistema de finançament per a Catalunya, i el desplaçament de l'Estatut, òbviament.

Estic convençut que no és només una de les prioritats del Govern, sinó de molts de vostès, de pràcticament, diria, la immensa majoria d'aquesta cambra. I per això espero també la màxima, la seva i la màxima col·laboració respecte a això.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00098/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, lamento repetir tema, a banda de repetir corbata, amb el diputat que m'ha precedit (*rialles*), però jo també li vull preguntar pels pressupostos de l'any 2008.

Demà en aquesta cambra se celebrarà, com sabem, el debat de totalitat de la Llei de pressupostos per al 2008; seran ja els cinquens pressupostos de la majoria d'esquerres i catalanista que governa a la Generalitat des de l'any 2003. En els quatre pressupostos previs, el Govern de la Generalitat ha fet un gir molt considerable –jo m'atreveria a dir, fins i tot, que és un gir copernicà– pel que fa a aquelles qüestions que afecten més directament el benestar dels nostres ciutadans. Particularment, tres qüestions: en primer lloc, la gestió del dèficit pressupostari; en segon lloc, la inversió, i en tercer lloc, la despesa social.

En els quatre pressupostos precedents, com dic, els que van de l'any 2004 a l'any 2007, en cadascun d'aquests eixos la majoria que governa a la Generalitat ha assolit uns resultats que no diré que siguin immillorables, perquè la perfecció no existeix, i menys en política pressupostària, però sí que podríem dir que es tracta d'uns resultats excel·lents, i per tant podríem dir que són uns resultats envejables; uns resultats possibles gràcies a una gestió intel·ligent i rigorosa i exigent dels pressupostos, amb unes prioritats clares, any rere any.

I permetin-me que faci una certa autocrítica: crec que són uns resultats que probablement els grups de la majoria no hem sabut explicar i difondre entre l'opinió pública catalana tant com mereixerien, eh? És a dir, són uns resultats, els dels pressupostos que fem des de fa quatre anys, que certament haurien de ser més coneguts pels nostres ciutadans, per tal que ells sàpiguen fins a quin punt aquest Govern, aquesta majoria nacional i de progrés, està fent bé la seva feina.

Com sabem, els pressupostos són la base en la qual es recolzen totes les polítiques públiques, i és gràcies als pressupostos que podem fer les polítiques socials que estem fent, les polítiques d'infraestructures que estem fent, de suport a la competitivitat, etcètera.

Per exemple, sabem que el dèficit de la Generalitat era de 1.264 milions l'any 2003 i que l'any 2007 ja s'havia reduït a 254 milions. Sabem que al llarg d'aquests anys la despesa social ha augmentat molt notablement: un 16 per cent l'any 2005, un 29 l'any 2006. O sabem també que la inversió s'ha doblat entre l'any 2003 i l'any 2006: de 365 euros per habitant l'any 2003 ha passat a 691 euros l'any 2006.

Vistos aquests precedents, li vull preguntar, molt honorable president, quines són les característiques dels pressupostos de la Generalitat per a l'any que ve i les seves prioritats.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, tot i que el conseller d'Economia presentarà demà de forma extensa i més detallada els pressupostos per al 2008, sí que m'agradaria avançar que el pressupost segueix inspirant-se en dues línies, no?: per una banda, ambició, ambició per impulsar les polítiques socials i les polítiques de transformació de la nostra economia i del nostre model de competitivitat; per una altra, rigor i responsabilitat. El pressupost té quatre grans trets.

El primer és el rigor pressupostari i l'adaptació al nou context. Vostè hi ha fet referència: l'adaptació a una nova realitat, caracteritzada en part per aquesta moderació del creixement i, sobretot, per la reducció, molt important, d'alguns dels tributs. I, per una altra banda, uns pressupostos que culminen al Pla de sanejament 2005-2008 i que assoleixen l'objectiu d'equilibri financer previst, d'acord amb la Llei d'estabilitat pressupostària.

El segon és la millora de l'esforç inversor, amb una acció inversora que experimentarà un creixement del 17 per cent i que ens permetrà arribar als 715 euros per habitant, l'any que ve, enfront dels 365 del 2003.

Tercer, més polítiques socials, competitivitat i modernització de la nostra economia. Uns pressupostos que, coherents amb els objectius estratègics del Govern, entre d'altres, incrementen un 32 per cent les partides destinades a habitatge; un 23 per cent les destinades a transports, i un 10 per cent les destinades a les polítiques socials i a accions concretes, com la posada en marxa del pla d'impuls de la llengua estrangera a 486 centres i la formació de 5.800 mestres, diguem-ne... Augmentar també un 15 per cent els alumnes que finalitzin amb el graduat l'ensenyament secundari obligatori o redoblar l'aposta per la recerca, el desenvolupament, la innovació, tal com ho demostra el fet que les partides assignades per a aquests programes de recerca passin de 279 milions d'euros el 2007 a 373 el 2008, la qual cosa representa un important creixement.

En quart lloc, el creixement dels ingressos; creixement dels ingressos sense incrementar la pressió fiscal. Aquest pressupost no augmenta la pressió fiscal, al contrari, elimina algunes taxes i fa front als compromisos d'aquest Govern en matèria d'associacions i donacions.

En definitiva, uns pressupostos dels quals ens podem sentir orgullosos...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i que faran caminar Catalunya amb pas ferm cap al benestar i la justícia social que tots desitgem.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics (tram. 317-00099/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Sí, gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, hi ha una pregunta que jo li he reiterat de manera permanent i continuada aquest matí, en nom de Convergència i Unió, que vostè aquest matí no ha contestat. Jo crec que ara té l'oportunitat de fer-ho. Recordi que la pregunta era molt clara: tenim constància que abans del 20 d'octubre, quan hi va haver els problemes que hi va haver en el túnel de Ferrocarrils, vostès coneixien que hi havia incidències en aquell túnel; si això era d'aquesta manera, doncs, crec que vostè ha d'explicar davant del Parlament de Catalunya i davant del poble de Catalunya quines mesures es van prendre, quines coses es van fer, en coneixement de què es va posar, perquè, evidentment, allà hi podia haver conseqüències de seguretat per a la gent.

Vostè ha dit que la primera prioritat era seguretat. Doncs bé, si era així, jo crec que ara, amb un cert detall, si vostè m'ho permet, ens hauria d'explicar què va passar exactament durant aquells dies que vostès tenien coneixement d'aquestes incidències.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, vostè que ha estat conseller en cap i conseller de Política Territorial i Obres Públiques, i per tant entenc que té coneixement del funcionament dels Ferrocarrils de Catalunya, vostè sap que, d'informes d'incidències, n'hi ha pràcticament cada dia. Vostè es pot imaginar, a més a més, que aquest Govern era conscient que el punt més complicat de les obres de l'AVE –aquest Govern i vostès quan van signar l'acord del traçat– és tot just quan es dona la coincidència, diguem-ne, del túnel dels Ferrocarrils de la Generalitat, l'alta velocitat, a sota, i les rodalies, a sobre.

Per tant, òbviament que s'hi estava a sobre. Vostè sap que Ferrocarrils disposa d'equips precisament per fer aquestes tasques de vigilància i de control. Per tant, es van prendre les mesures adequades quan es va considerar que hi havia perill; així es va fer, perquè prima la seguretat. Per tant, no intenti llençar sospites ni ficar por a la gent, perquè això no és un acte precisament de responsabilitat, senyor Mas.

El president

El senyor Mas té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Escolti'm, senyor president, jo li he escoltat aquest matí, si no ho recordo malament, dir que s'ha de dir

la veritat, no? O no ho ha dit, això? (*Veus de fons.*) I si s'ha de dir la veritat... –permeti'm, que el diàleg és amb el president, no amb vostè, senyora Figueras–, si s'ha de dir la veritat, doncs, aleshores diguin-la tota. Jo li he fet unes preguntes molt concretes; vostè no les ha contestades, i les hi he tornat a reiterar: des de quin dia, senyor president –fixi's si és concret, això, vostè que presumeix tant de gestió ho deu poder contestar això, no?–, des de quin dia exacte vostès van tenir coneixement que hi havia aquestes incidències? El dia que van tenir coneixement d'aquestes incidències, què van fer? Amb qui es van posar amb contacte?

I, a més a més, perdoni'm una cosa, si cada dia hi havia incidències..., vostès recorden que al final aquell tren de Ferrocarrils no va passar per un túnel perquè el maquinista va veure com estava caient el formigó? No ho recorden, això? O això no és veritat, tampoc? I el tren va haver de fer marxa enrere, cap a l'estació d'origen! Però se'n va adonar el maquinista, d'això! Això no és crear cap mena de psicosis de por, eh? És explicar la veritat.

Jo crec que el Govern del nostre país ha d'explicar davant de la gent què va fer, i no només en aquest cas el Govern espanyol, que és el responsable de les obres en general; el Govern de la Generalitat tenia constància de tot això, i vostès han de donar la cara! Perquè si s'arribés a detectar que aquí, conscients que hi podia haver un problema de seguretat, vostès aquells dies encara van primar que s'inaugurés tot plegat el dia 21 de desembre, són absolutament coresponsables de totes les obres. Jo aquesta afirmació no la faig amb rotunditat, que quedi clar. Ara, sí que els demano que abans de fer-la o no fer-la, vostès donin informació precisa. I si se'n deriven responsabilitats, també les haurem d'exigir.

El president

Senyor president, pot respondre.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor Mas, miri, s'ha de dir la veritat, vostè té raó, tota la veritat. Dir la veritat és no és fer insinuacions. Jo he dit que d'incidències a la xarxa de Ferrocarrils de la Generalitat, i vostè ho hauria de saber, cada dia n'hi ha. Cada dia no es pren la decisió de tallar el servei. Quan es pren la decisió de tallar el servei és precisament quan hi ha raons de seguretat. I precisament Ferrocarrils de la Generalitat, que té molt bons professionals –té molt bons professionals–, havia establert les mesures de vigilància pertinents. I no és casualitat que el maquinista..., sap vostè a quina velocitat anava? A una velocitat que era de trenta quilòmetres/hora, precisament perquè s'estaven fent obres a sobre, i perquè hi havia un seguiment i una vigilància respecte a això. I, per això, quan es va constatar que hi havia perill, no ho va decidir el maquinista, sinó que des de la central se li va dir que tornés.

El túnel no s'ha enfonsat, eh?, el túnel no s'ha enfonsat, i segurament el tren hauria pogut passar, però precisament per garantir la seguretat es fa fer això...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Acabo, senyor president. Miri, es va fer quan hi havia perill...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...insinuar el contrari el desacredita a vostè, senyor Mas. (*Forta remor de veus.*) A vostè l'han tornat a enredar els seus...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

A vostè li han aixecat la camisa, i, per un titular, no tot s'hi val!

El president

Passem a les preguntes al Govern.

— Pregunta al Govern sobre les mesures que el Departament de Medi Ambient i Habitatge estudia aplicar per minimitzar la salinització de les aigües del Llobregat i dels seus afluents (tram. 310-00127/08)

La primera la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Laura Vilagrà.

La Sra. Vilagrà i Pons

Bé; gràcies, president. En diverses ocasions en aquesta cambra, s'ha parlat de la problemàtica dels municipis de Sallent i Súria i, de retruc, de la comarca del Bages, amb relació a la salinització de les aigües dels rius Llobregat i Cardener i afluents provocades per l'explotació minera de potassa. Per tant, tots els diputats i diputades, i de forma evident el Govern, són conscients de la complexitat d'aquesta problemàtica.

En els darrers anys hi ha hagut un agreujament significatiu de la situació, fins a l'extrem que en els darrers informes de l'ACA els límits de salinització arriben a uns nivells de sal més alts que el mar; així, a diversos punts con el torrent de Soldevila o alguns punts de la riba del Llobregat al seu pas per Sallent, el riu d'Or a Santpedor, a la capçalera del torrent de Conangle a Balsareny, entre altres indrets. Així, les muntanyes dels runams salins són autèntiques muntanyes artificials desnaturalitzades del paisatge i que produeixen unes enormes conseqüències al medi natural i a l'economia de la comarca, perquè han afectat el consum d'aigua de boca en diversos municipis i activitats econòmiques.

En primera instància, l'empresa que explota la mineria té la responsabilitat de mantenir la producció, però, en paral·lel, invertint en la minimització de l'impacte sobre

el territori del runam salí, tal com la mateixa empresa està fent en altres països.

El nostre grup és coneixedor que el Departament de Medi Ambient, a través de la Direcció General de Qualitat Ambiental, està fent un treball rigorós per tal que l'empresa compleixi amb la legislació ambiental, que es posin els mitjans per interceptar les surgències que salinitzen els torrents, així com determinar la circulació de les aigües per sota terra i les mesures a prendre.

És per aquest motiu que des de la comarca es viu amb preocupació l'ampliació dels runams existents sense posar els fonaments per tal de plantejar la restauració dels residus salins existents al Cogulló, la Botjosa i Vilafrauns. Alhora som coneixedors que recentment s'ha dut a terme, des de la UPC de Manresa, un estudi esperançador sobre un ús més respectuós amb el medi de la gestió dels residus salins en què es plantegen solucions, com ara el retorn del runam dins la mina, que podrien ser una bona via per produir potassa, però amb un menor impacte sobre les aigües del Llobregat i afluents.

És per això que voldríem demanar al conseller de Medi Ambient, l'honorable senyor Baltasar, quines mesures està estudiant aplicar el Departament de Medi Ambient per tal de minimitzar la incidència de la salinització de les aigües del Llobregat i afluents, produïda pels runams salins provinents de l'explotació minera, especialment al municipi de Sallent, tenint presents els recents estudis de la UPC i tenint en compte les darreres comunicacions de la possible ampliació del runam del Cogulló i la creació d'un nou runam a la zona del riu d'Or.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Per donar resposta en nom del Govern a la pregunta formulada, té la paraula el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, és evident que quan parlem de runams salins parlem de dues coses: una, d'un problema històric, i d'un problema de país; d'unes explotacions que tenen ja més de cinquanta anys, que les primeres llicències, òbviament, eren llicències donades per l'Administració central de mines i de les quals foren explotadores empreses públiques estatals.

Aquest és, a la vegada, un problema territorial i de país, perquè implica qüestions laborals, qüestions empresarials, qüestions energètiques, qüestions sanitàries i qüestions mediambientals.

Això vol dir que les solucions, per tant, s'han de contemplar amb la interacció de tots i amb el consens territorial. Des de Medi Ambient estem portant a terme dos tipus d'actuacions. La primera, les llicències ambientals; la segona, l'anàlisi i les mesures per a la qualitat de les aigües de la conca i les condicions en què es pot dir a terme l'explotació sense contaminació.

Pel que fa a les accions que porta en aquests moments l'Agència Catalana de l'Aigua, deixi'm explicar-li les següents. En primer lloc, avui s'ha aprovat ja l'adjudicació de l'obra per a la reducció en aquest cas de

l'impacte ambiental del runam inactiu de Vilafraus, a Balsareny, una obra adjudicada per 7 milions i mig d'euros i que té un termini d'execució d'un any.

En segon lloc, l'eliminació física del runam inactiu de la Botjosa, en el terme municipal de Sallent. L'objecte de l'actuació és eliminar físicament aquest runam inactiu de la Botjosa i reubicar-lo en els nous terrenys d'ampliació del runam inactiu del Cogulló, amb la coparticipació de l'empresa minera explotadora Iberpotash. Alhora s'ha demanat i es gestionarà l'aportació de 5 milions d'euros en els pressupostos generals de l'Estat 2008, quan entenem que aquesta actuació costarà de l'ordre de 12 milions d'euros.

En aquests moments, després d'un llarg període de negociacions, estic en condicions d'anunciar que serà possible l'arribada d'un acord entre l'empresa i l'Agència Catalana de l'Aigua per a la minimització i recollida de surgències salinitzadores, que tindrà lloc el proper mes de desembre d'aquest mateix any.

Dir-los també que en aquests moments estem treballant la problemàtica dels residus inactius i nous de Cardona, i en aquests moments estan adjudicades i en plena realització les obres del col·lector de salmorres Sant Joan - Abrera i, a partir del nou projecte, és possible adjudicar el primer trimestre de l'any vinent el tram Abrera - Sallent, amb la qual cosa garantirem òbviament que no es produeixin més fenòmens de salinització de les aigües, que és un tema que, com és obvi..., la salinització de les aigües, la contaminació existent és un problema, hi insisteixo, no solament de preocupació del Bages, sinó de tot Catalunya, i en aquest sentit nosaltres hi treballarem per fer-ne possible la solució.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller.

Pregunta al Govern sobre l'adhesió de la Generalitat a la International Lesbian and Gay Association (tram. 310-00125/08)

La següent pregunta la formularà, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Olano.

La Sra. Olano i García

Sí; gràcies, senyor president. El passat 24 d'octubre, el Departament d'Acció Social i Ciutadania va emetre una nota oficial per la qual la Generalitat de Catalunya, en concret el Govern de Catalunya, passava a formar part com a membre associat de l'Associació Internacional de Gais i Lesbianes, i atès que aquesta associació és una associació de caràcter privat, que és la primera vegada que el Govern de Catalunya, doncs, forma part d'una associació d'aquest caràcter, el nostre grup parlamentari voldria saber quins són els criteris pels quals el Govern de Catalunya ha pres aquesta adhesió en aquesta associació i, per tant, quines conseqüències tindrà com a govern de Catalunya l'adhesió aquesta.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. Per donar resposta a la pregunta, té la paraula l'honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Gràcies, senyor president. Senyora Maria Àngels Olano, miri, el Govern de la Generalitat hem estat capdavanters quant al reconeixement dels drets de les persones lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals, i hem pres, entre altres mesures l'adhesió a l'ILGA, formant-hi part com a suport institucional.

L'ILGA és una associació d'àmbit internacional que organitza més de sis-cents associacions i administracions diverses de noranta països amb la voluntat de sumar esforços per aconseguir el respecte als drets humans, en el seu sentit més ampli, de les persones lesbianes, gais, bisexuals i transsexuals.

El treball internacional de l'associació afavoreix actuacions com poden ser aportar informacions de manera directa a fòrums com l'Ecosoc, Consell Econòmic i Social de les Nacions Unides, així com també esdevenir una eina que possibilita el treball de cooperació al desenvolupament en la línia de respecte als drets humans.

També voldria dir-li que en aquest Parlament de Catalunya s'han aprovat dues resolucions: una de l'any 91, sobre la no-discriminació de les persones per raons d'opció sexual, i, la segona, de l'11 d'octubre del 2000, en la qual s'explicita el fet de propiciar el treball conjunt entre les organitzacions socials i totes les administracions per tal de promoure els valors de respecte i d'igualtat.

Miri, l'adhesió a l'ILGA es pot fer com a associació de ple dret o es pot fer com a suport institucional, i aquest és el cas del Govern de la Generalitat.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. Per repreguntar té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, si realment el Govern de Catalunya volia ser pioner en alguna cosa, doncs, podia haver buscat un altre tipus de qüestió, sobretot perquè vostè ens ha pretès confondre. I, miri, no em trobarà en el que ha pretès vostè; realment no té res a veure formar part d'aquesta associació amb defensar amb tota energia i vetllar perquè ningú sigui minvat dels seus drets com a persona i com a ciutadà. Aquí hi trobarà el nostre grup parlamentari.

Però què vol dir vostè, que tots els països que no en formen part, perquè el nostre Govern és l'únic que en forma part, no vetllen realment pels drets dels homosexuals? És que realment vostè considera que no hi ha altres formes polítiques per recolzar determinades polítiques que ha de generalitzar aquestes? El nostre grup parlamentari considera que no. I, a més, nosaltres co-nexim molt bé i respectem, doncs, l'associació privada

que vulgui fer cadascú, però vostè ha de pensar que vostè el que està fent amb aquesta presa de decisió és desnaturalitzar realment el caràcter oficial del Govern de Catalunya, perquè està representant tots els catalans, i vostè sap que el fet de pretendre que el Govern de Catalunya formi part d'aquest col·lectiu el que fa és fer una translació de part de la ciutadania que no està d'acord i que no comparteix aquesta ideologia.

A més, vostè sap que l'ILGA és un grup de pressió internacional que respon a una ideologia política concreta, que el que pretén és basar totes les polítiques d'una manera transversal, basades exclusivament amb la diferenciació sexual. Això és el que pretén l'ILGA i així ho propugna en la seva pròpia pàgina web.

És més, vostè sap que està domiciliada a Bèlgica i que ni tan sols els països i els estats que formen part d'aquesta formen part d'aquesta associació.

Nosaltres li demanàriem, al Govern, des del Partit Popular, que realment fessin una consideració, realment si aquesta política d'associació i de recolzament a associacions privades té alguna pretensió d'ampliar-se...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Olano i García

...o si realment exclusivament el que fa és reflectir...

El president

Senyora diputada!

La Sra. Olano i García

...determinats interessos partidistes.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Miri, senyora diputada, jo li ho reïtero, nosaltres ens hi hem adherit per aquest suport institucional. El Govern de la Generalitat volem estar presents en tots els fòrums, també els que són de caire nacional, com en els d'internacional, per tal d'aportar com a país el que estem generant.

Les polítiques que s'han fet en els darrers anys a Catalunya han servit de precedent a altres països europeus com Holanda o com el Piemont italià, ja que compten a hores d'ara amb plans interdepartamentals com el que va iniciar el Govern de la Generalitat el 2004.

Cal recordar també, senyora diputada, que el nostre país té un model social que no ha propiciat, fins a la data, gaires registres positius...

El president

Senyora consellera, ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre els avenços en política sanitària del càncer de mama (tram. 310-00130/08)

Té la paraula, per formular la següent pregunta, la senyora Núria Segú, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Segú Ferré

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, avui a Catalunya el càncer és la primera causa de mort entre els homes i la segona entre les dones. Un de cada quatre catalans patirà un càncer al llarg de la seva vida, però també sabem que la meitat d'aquests sobreviuran la malaltia. Es tracta, doncs, de les malalties oncològiques, un dels principals problemes de salut a Catalunya, i per tant totes les mesures i actuacions són poques.

El Govern va aprovar el passat 18 de juliol el Pla director d'oncologia de Catalunya, però avui, senyora consellera, volia interpel·lar-la sobre el que és la primera causa de càncer entre les dones i el que representa el 29 per cent de tots els casos de càncer aquí a Catalunya: el càncer de mama. Per tant, no és una qüestió menor, al contrari: l'any 2006 van ser diagnosticats 4.500 nous casos de càncer de mama a Catalunya, i una de cada nou dones catalanes es veurà afectada per càncer de mama al llarg de la seva vida.

Paral·lelament també, el passat 15 d'octubre el Parlament va acollir una jornada organitzada per l'Associació Espanyola contra el Càncer de Catalunya, on es va posar en valor la tasca desenvolupada de suport i acompanyament per aquesta associació, d'afectades i de familiars. I també es van posar damunt la taula els avenços en polítiques sanitàries sobre el càncer de mama, tant pel que fa referència a la investigació, però també de manera molt especial al diagnòstic precoç i també a la implementació de dues mesures, el cribratge i el diagnòstic ràpid, potser la mesura més recent implementada pel seu Govern.

Alhora, també vam conèixer de primera mà les últimes dades. Per una banda, que aquesta és una malaltia on sí que és cert que es produeix un increment de nombre de casos, fruit, en aquest cas, de l'increment de la població i de la millora de l'esperança de vida. Però, per altra banda, també vam conèixer que l'índex de supervivència està per sobre de la mitjana d'Europa i que la tendència de la mortalitat de càncer de mama a Catalunya mostra un descens d'un 1,5 per cent anual des de l'any 1985.

Per tant, senyora consellera, amb aquestes dades a la mà, volem preguntar-li sobre la implementació d'aquestes mesures que he esmentat, el seu desenvolupament i la valoració que en fa.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable consellera de Salut té la paraula.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, la valoració que fem és positiva, tot i que per descomptat cal continuar avançant. Com diu vostè, la primera causa..., el primer càncer entre les dones de Catalunya és el càncer de mama, que té un increment interanual del 2,3, però des de l'any 90 continua baixant la mortalitat un 1,5 per cent. L'any 2004 es varen morir a Catalunya 963 dones de càncer de mama. Però tenim una supervivència als cinc anys del 82,8 per cent, de les més altes del món. Això és així gràcies, des de fa bastants anys, que es va avançant fonamentalment en tres grans blocs; hi afegim, per descomptat, el que està passant a Catalunya amb la recerca.

El progrés del diagnòstic precoç. Aquest és un projecte que va començar a Catalunya el 2006 que intentava fer en un mes el diagnòstic ràpid del càncer de mama. La primera avaluació és molt clara. Primer confiem en els metges de capçalera i en les dones perquè es detecten un «bulto», un tumor a la mama, i d'aquestes el 50 per cent van acabar sent un càncer de mama, més de tres mil. Per tant, estem fent en aquesta primera avaluació allò que és imprescindible: fer un diagnòstic igual que fem amb l'*screening* de càncer de mama, que és dels mes alts també d'Europa. Poble a poble, necessitem l'ajuda de tothom, des del bus que recorre els pobles de la Catalunya rural fins, per descomptat, la xarxa d'associacions de veïns, els alcaldes, d'associacions de tot tipus de dones i associacions..., també la Lliga contra el Càncer i altres associacions.

Per tant, diagnòstic precoç, *screening* del càncer de mama i un altre element importantíssim: homogeneïtzar les «oncoguies» del tractament del càncer, que a qualsevol lloc de Catalunya tingui la gent el dret al mateix tractament. I això està canviant. I voldria només, per acabar..., una última dada importantíssima.

Forma part del nostre projecte de país ideològic disminuir les diferències entre les classes socials. L'any 94 la diferència de l'*screening* de càncer de mama d'una dona de pocs recursos econòmics, una dona de classe mitjana o alta, era de quinze punts de diferència; l'any 2006 és exactament igual. I aquest és un altre element, per nosaltres, molt important. I a partir d'ara cal continuar...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

...cal continuar –gràcies, senyor president– i fer de la recerca, com estem fent també, un element de grans potencialitats a casa nostra.

Gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al Govern sobre la intenció i els motius del Departament d'Educació per a editar el DVD *Catalonia, terra de tots. Les Tres Bessones a la Catalunya real* (tram. 310-00126/08)

...la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

¿Con qué intención y por qué el Departamento de Educación y el Departamento de Acción Social y Ciudadanía ha editado un vídeo: *Catalonia, terra de tots. Les Tres Bessones a la Catalunya real*?

El president

L'honorable conseller d'Educació, senyor Ernest Maragall, té la paraula.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Sí, senyor president, gràcies. Aquest és un producte elaborat, efectivament, conjuntament amb el Departament d'Acció Social i l'Institut Català d'Indústries Culturals, per cert, i el Departament d'Educació. I li haig de dir que me'n sento particularment orgullós, de la col·laboració i del resultat de la col·laboració, dels dos departaments, dels tres departaments i del resultat tecnològic, que és fruit de l'aportació també d'una de les empreses punteres en el terreny de la indústria audiovisual catalana, en base a uns personatges, com vostè sap perfectament, prou coneguts, internacionalment famosos, d'altra banda.

I és un producte al servei d'una política d'acollida que té bons resultats i que aquest producte ajudarà a incrementar. I és una política d'acollida que ha de ser compartida per tot el Govern, per aquests departaments i altres també i que s'està desenvolupant amb èxit en el nostre sistema educatiu.

I ho farem i ho seguirem fent amb aquest producte i amb altres. Ja li ho ben asseguro.

El president

El senyor Robles, per repreguntar?

El Sr. Robles Almeida

Sí, señor *conseller*, no dudo que este vídeo puede resultar interesante para mostrarles una Cataluña real a nuestros invitados, a los emigrantes, a los niños que vienen de fuera. De todas maneras, le quisiera hacer tres reflexiones.

¿Se acuerda usted cuando en otro tiempo nos quejábamos todos de que se identificara al Real Madrid con España y que se instrumentalizara un club para hacer nacionalismo? Este vídeo, que es una obra de ingeniería en este sentido, que tiene sus fallos en este sentido, creo, señor *conseller*, que deberían rectificarlo. No se puede utilizar un club, en este caso, para vender una nación que en el fondo están construyendo. No se puede utilizar, no deben utilizar a los niños para hacer este

tipo de cuestiones. A los niños se les instruye, se les educa, pero no se les amaestra, como en este caso está ocurriendo en este vídeo. Mire, Cataluña «és més que un club»: existe el Espanyol y otros muchos deportes y otros muchos clubs en Cataluña que representan a Cataluña, y no solo uno de ellos.

Solo le he puesto este dato, que es suficientemente significativo y lo entendemos todos, para ver cómo este vídeo..., analizándolo un poquito, se da cuenta en seguida que lo que hay detrás de este vídeo no solo es la educación de unos niños, sino la construcción, utilizar a esos niños que vienen, que no conocen esta comunidad autónoma que es Cataluña, para utilizarlos para esa construcción nacional que algunos, como el señor presidente nos ha dicho esta mañana, sueñan. Nosotros creemos que no debemos soñar con una Cataluña de ese tipo, sino con una Cataluña real.

Y para empezar a hacer esa Cataluña real lo primero que tendríamos que hacer es intentar huir de toda tentación de hacer ingeniería social con los más indefensos de la sociedad, que son los niños. Ellos —la *consellera* de Acción Social y Ciudadanía lo ha dicho—, ellos, los niños de cinco a ocho años, son los más indefensos de todos; no les podemos vender propaganda de este tipo. Ya bastante nos la dieron en otro tiempo.

Gracias, señor *conseller*.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Educació

De les seves paraules, senyor diputat, dedueixo que o no ha vist, potser, o no ha interpretat en absolut correctament les característiques del producte. És un magnífic producte des del punt de vista tecnològic i és un encara millor producte des del punt de vista pedagògic, perquè el que fa és utilitzar les tècniques d'animació combinades amb les imatges reals de la Catalunya real, per acostar amb millor i amb més potència el que és el coneixement del país al qual arriben o en què viuen, perquè és un producte de doble qualitat manifesta: per als nouvinguts i per als autòctons, que estan en millors condicions d'exercir la seva funció d'acollida precisament gràcies a aquest producte.

I aquí, com en tots els productes d'aquesta mena, pedagògics, acompanyats d'una guia didàctica..., perquè aquesta és la intenció, que l'actualitzin..., això no són còpies que s'entreguen als nens; això són materials que estaran a la disposició dels mestres. Hi haurà una direcció pedagògica explícita en els centres de recursos i a les aules, a les aules ordinàries i a les aules d'acollida, i a les entitats socials, i als plans d'entorn, de manera que l'ús està més que garantit.

Hi havia una simplificació excessiva en un terreny concret? En tots els terrenys, en un producte d'aquesta naturalesa..., també en l'esportiu. Ja vam dir-ho d'entrada, el primer dia: hi haurà un ajust per fer cas d'aquesta sensibilitat esportiva manifesta d'entitats, de diversos esports, etcètera. Quan tinguem això, efectivament...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...repartirem i col·locarem a les nostres webs aquest producte. Però immediatament després m'adreçaré a totes les entitats esportives també...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...per demanar-los que col·laborin activament en les polítiques d'acollida a casa nostra, en el terreny lingüístic...

El president

Conseller...

El conseller d'Educació

...en el terreny identitari i en el terreny cultural. I això és el que...

El president

Honorable conseller, ha acabat el temps.

El conseller d'Educació

Gràcies.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Govern sobre l'aplicació de polítiques i actuacions que potenciïn els comportaments cívics (tram. 310-00131/08)

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Anna Figueras per formular la següent pregunta.

La Sra. Figueras i Ibàñez

Honorable conseller, els passats 6 i 7 de novembre, la ciutat de Barcelona va patir un episodi més d'actuacions incíviques. Una bona part dels vint mil seguidors del Glasgow Rangers va envair el centre de Barcelona consumint begudes alcohòliques en espais públics, fent les seves necessitats allà on els atrapaven aquestes necessitats, sense respectar ni veïns, ni persones, ni carrers, ni places, ni els símbols del nostre país, portant a terme baralles i condicionant la seguretat de molts ciutadans, els quals han de complir, com no podria ser d'una altra manera, les ordenances de civisme que no van ser aplicades als anomenats *hooligans* escocesos.

Davant d'aquest tipus d'actuacions incíviques, els preguntem quin és el capteniment del Govern de la Generalitat per tal d'evitar comportaments incívics en grans

concentracions arreu del territori català i, en concret, a la ciutat de Barcelona?

Gràcies.

El president

L'honorable conseller de Governació i Administracions Públiques, Joan Puigcercós, té la paraula.

El conseller de Governació i d'Administracions Públiques

Senyor president... Senyora diputada, jo crec que vostè, quan fa la pregunta, s'equivoca i delata quin concepte pot arribar a tenir del civisme. Això és un problema d'ordre públic, no de civisme. És a dir, el comportament incívic d'una sèrie de persones, més quan no són els subjectes de les campanyes que puguem fer ni des de la Generalitat ni des de l'Ajuntament de Barcelona –perquè comprendrà que no anirem a Escòcia a fer campanyes–, no és fruit del nostre objectiu del civisme. Aquí hi ha un problema d'ordre públic.

Però deixi'm dir-li una cosa: tot i així, no es va trencar ni un aparador. L'espectacle va ser-hi; vostè ho ha dit, ho ha explicat molt bé. Però va ser un dia –un dia–, posi-hi un dia i mig, si vol vostè. No es va trencar ni un aparador, no es van registrar incidents, es van situar més de tres-cents mossos d'esquadra a l'entorn del Camp Nou i dos-cents mossos d'esquadra de reforç a les zones centrals de Barcelona. Jo crec que el desplegament hi va ser, d'acord amb els protocols que té la FIFA i d'acord amb la policia anglesa, en aquest cas britànica.

Per tant, em sembla, no confonguem civisme amb el que és ordre públic. Aquí era una qüestió d'ordre públic, i es va preservar.

El president

Senyora diputada, pot repreguntar.

La Sra. Figueras i Ibàñez

Sí, gràcies, conseller. Lamento dir-li que un cop mes respon les preguntes al Govern defugint la responsabilitat del mateix Govern. Honorable conseller, avui mateix, el molt honorable president expressava que res del que passa a Catalunya no és aliè al Govern de la Generalitat. Així doncs, la sensació de vulneració de seguretat que es va viure fa pocs dies a la ciutat de Barcelona, amb milers de persones actuant impunement, i la imatge, senyor conseller, que s'ha donat del nostre país, on es permet aquesta impunitat, no haurien de ser tampoc alienes al Govern de la Generalitat.

Conseller, amb la seva resposta, un cop més, doncs, es demostra que la manca de previsió, la manca de programació, la descoordinació del Govern, han permès que es produïssin conductes com les que es van portar a terme la setmana passada. Vostès sabien que venien vint mil seguidors a Barcelona des de feia molt de temps i que molts d'ells a més a més eren conflictius; vostès mateixos ho van anunciar en els mitjans de comunicació. Per què no van preveure com afrontar aquesta arribada massiva, o per què no van dissenyar o van posar en pràctica

alguns dispositius adequats per tal que no es produïssin els lamentables fets i actuacions que van passar a les Rambles o a la plaça Catalunya?

Escolti'm, conseller, els ciutadans i ciutadanes de Catalunya i, sobretot, els ciutadans i ciutadanes de Barcelona l'únic que van veure no van ser l'actuació o els plans de govern per fomentar el civisme. El que van veure van ser grans brots d'incivisme, molt de caos i absoluta impunitat, amb què actuaven els seguidors escocesos.

Moltes gràcies.

El president

Honorable conseller, pot respondre.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.)...inseguretat és el que ha passat a Itàlia. Això sí que és inseguretat.

Amb vint mil persones vingudes, escoceses –perquè no totes eren *hooligans*–, l'actuació de la policia de Catalunya, d'acord amb la policia de l'Ajuntament de Barcelona, i els serveis que es van prestar, van servir perquè no hi hagués cap incident remarcable. Perdoni, cap vidre es va trencar –si li serveix d'indicador, em sembla que és un indicador real.

És evident que molestaven –i molesten, eh?– determinades actuacions. Però a mi em sembla que quan parlem de campanyes com «Civisme arreu», no les fem a Glasgow, senyora diputada –no les fem a Glasgow–, les fem a Catalunya, i es tracta de fet per als ciutadans de Catalunya.

Estem parlant d'un fet puntual que la policia de Catalunya va fer el desplegament que havia de fer. I va ser durant..., sense incidents. Jo crec que..., miri el que li diré: m'agradaria que totes les vingudes d'equips que poden portar *supporters* d'aquestes característiques, tinguessin els mateixos resultats. Li ho asseguro. Perquè, fixi's que el resultat va ser zero, i, si no, llegeixi premsa esportiva –que pel que veig vostè no en llegeix gaire– i veurà el que són incidents, incidents reals.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Govern sobre l'increment de robatoris amb violència a la província de Girona (tram. 310-00132/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies. Ara traslladem la pregunta al responsable d'Interior. Uns quants flaixos, el mateix, el que acabem de parlar: encara haurem de donar les gràcies que vinguessin i –perdoneu-me l'expressió una mica vulgar– que

ens reguessin orgànicament els carrers de Barcelona del que potser van prendre mostra per regar les vies del tren. Encara haurem de fer-ne promoció.

És veritat, «zero incidents»; vol dir «zero detinguts». Regidors de l'Ajuntament de Barcelona, «no hem fet res», «ja ens coordinarem millor demà»; vol dir que aquesta vegada malament.

Anem al territori. Més flaixos d'ordre públic. Les carreteres de Girona. També un *show* de mal ambient, no d'ambient, de mal ambient: plenes de prostitució en les rectes i en les corbes; a tot arreu. El seu responsable d'Interior, senyor Boada: «Lamentem molt la situació i no podem fer res.»

Anem a les cases i als xalets. Robatoris silenciosos, violents, avis apallissats, propietaris amb problemes, por. No li llegiré a totes les cases que han arribat a entrar. Resposta policial zero o gairebé zero, per no parlar de menys, amb negatiu. El mateix responsable: «Fets aïllats, però tenim unes línies d'investigació potentíssimes.»

I una promoció de la ciutat de Barcelona que dóna glòria. Eh, que no hi pensa, senyor conseller?

El president

Honorable conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Senyora Ribera, vostè parla de Catalunya. No ha parlat de tot. Jo li contestaré la pregunta.

La pregunta què vostè fa és quina resposta donem a l'increment dels robatoris violents a la regió policial de Girona. La resposta és: no hi ha increment de robatoris violents a la regió policial de Girona, no hi ha cap mena d'increment. Li puc contestar..., si vostè pregunta més.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies. Veig que ens mantenim en la mateixa línia política podríem dir del *happy flowers* o de la ciència de la felicitat.

Quan hi ha algun problema a Catalunya, i en concret a Girona, resposta del Govern: «Les estadístiques diuen que tot va bé, o les enquestes, que les fem al cas, si és el cas.»

Número dos: «Si això no complau, perquè hi han queixes, el Consell d'Alcaldes ens obliga a la plana major a reunir-nos», número dos, «aplicarem algun dispositiu.» Ara ens inventem el nòrdic, que per aquestes referències terminològiques vol dir que traiem llençols d'algun altre lloc; que també en saben molt de llençols al seu departament.

Número tres: «Per si un cas amb això no n'hi ha prou, aplicarem l'arma secreta: la percepció de seguretat»,

que vol dir: silenci a tot arreu, silenci a l'oposició, silenci als mitjans de comunicació, perquè les enquestes ens diuen que anem bé.

Nosaltres li reclamem solucions per la manca d'efectius, número u. Número dos: dispositius i operatius els menys possibles, perquè vol dir que ens han robat. Número tres: digui'ns on estan els efectius que havien de treure de les tasques administratives i posar-los al carrer. I, per cert, de les comarques gironines se li està estenent al Priorat, però les seves enquestes diuen que tot va bé.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Elena, a part de dir demagògia, no ha donat una sola xifra. La pregunta és: en què basa vostè l'increment? Quin increment? D'on treu les dades? Ni una. I això no és un teatre, això és un parlament, que si es fan acusacions, s'han de demostrar.

Miri vostè, del mes..., la comparació d'aquest any amb l'any anterior ens diu que a la regió policial de Girona han disminuït els delictes i les faltes en un 1,52. Amb relació als robatoris violents a dintre de cases, he de dir-li que s'ha passat de vint-i-quatre a quinze a tota la regió policial de Girona. S'han disminuït, pràcticament, un 30 per cent. I s'han disminuït, sap per què? Pels dispositius, pel dispositiu Nansa, que fa un any que funciona, que ha volgut dir 2.042 dotacions, 4.700 agents, de mitjana diària 15 agents més i 6 dotacions.

O vostè pensa que la disminució dels robatoris silenciosos, que s'ha produït innegablement... Recordi què passava l'any passat el mes de maig, juny i juliol? Com s'ha produït la disminució? Per fer acudits graciosos, senyora Elena Ribera? No. Perquè hi han hagut dispositius.

Què és el que ha passat? Que hem passat de vint-i-quatre a quinze, s'ha disminuït i molt, amb un problema: que d'aquests quinze, set s'han concentrat a l'Alt Empordà, mentre que l'any passat n'hi havien quatre.

I, per tant, si vostè em diu «què pensa fer vostè davant de la concentració d'aquest tipus de delictes en l'Alt Empordà?», li respondré. Però no hi ha increment ni en la regió policial de Girona ni a l'àrea bàsica de l'Alt Empordà.

I, des d'aquest punt de vista, vostè sap –perquè ho hem explicat– que hem posat un altre dispositiu específic a l'Alt Empordà, per fer investigació i per aconseguir detenir les persones que han fet això. I, com vostè comprendrà, no li explicaré en què consisteix.

El president

Té la paraula...

Pregunta al Govern sobre el segon pla general de la formació professional (tram. 310-00129/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, fa pocs dies, la Permanent del Consell Català de la Formació Professional donava llum verda al que serà el segon pla general de l'FP a Catalunya i que ha d'arribar d'enguany, des del 2007 fins l'any 2010.

Aquest segon pla no és o entenem que no ha de ser només la continuació del que ha estat el primer, sinó que ha d'incorporar el resultat i el reflex de l'avaluació del primer pla i també, alhora, d'un nou context, que, per una banda, han construït els agents socials, però també la mateixa Administració, i alhora la concreció per l'aposta decidida, que aquest Govern ja ha iniciat en diferents anys enrere, per la formació professional.

Tot plegat ha de garantir que, quan parlem de l'FP a casa nostra, en podem parlar amb els mateixos nivells i estàndards que altres països del nostre entorn a nivell europeu, a nivell internacional.

La formació professional, per tant, com a peça clau d'un sistema laboral de qualitat, d'ocupació amb valor afegit, d'ocupació segura, d'ocupació que desterra la precarietat i, sobretot, d'ocupació que permet i assegura la formació al llarg de la vida.

Vostè mateix ho deia l'altre dia en la seva compareixença a la Comissió d'Educació, «ara és l'hora de la formació professional», i aquesta ha estat també l'afirmació que han tingut els diferents agents socials més implicats, des de la patronal Foment, Pimec i Fepime o els sindicats com la UGT i Comissions Obreres. «Ara és l'hora de la formació professional», ens diuen també.

Per això han estat capaços d'arribar a formular propostes concretes i conjuntes, per primera vegada, com no havia passat a casa nostra, vencent alguns recels inicials i adreçant –si m'ho permeten els senyors diputats i diputades– al Govern, en aquest cas, al Departament d'Educació i al Departament de Treball les seves propostes i concrecions.

Tot això ha d'estar recollit en el segon pla general per la formació professional, que ha de convertir aquestes voluntats, aquest context engegat, aquestes voluntats polítiques –com deia– del seu departament i també del de Treball, en concrecions. En el finançament necessari que ha d'anar al darrere de les propostes, per exemple, en la línia del treball conjunt del seu departament i el Departament de Treball per arribar a la gestió única dels diferents sistemes de formació professional, ocupacional i contínua i en matèria de qualificacions, o per desplegar els centres integrats com a peça clau d'aquest sistema.

El dia 23, el seu Govern presenta aquest pla i en volem...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Camats i Luis

...la seva valoració.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller d'Educació, senyor Ernest Maragall.

El conseller d'Educació

Sí, gràcies, president. Senyora diputada, aquesta qüestió que vostè em planteja i que ara podem debatre, en fi, comentant en aquest Ple del Parlament amb serenitat i amb solvència –com s'acaba de fer–..., en fi, es refereix a una de les qüestions cabdals del nostre país. No és pas una qüestió de tràmit, ni aquest segon pla de formació professional ve a omplir un determinat compromís formal d'ara toca fer-lo, eh?, ni tan sols és un resultat –ho és, però és molt més que això– natural d'una determinada col·laboració entre la missió pública i els agents socials. És una de les peces que ha de fer front..., segurament l'assignatura pendent que tenim més explícitament plantejada a casa nostra pel que fa a l'educació: el baix nivell de població en condicions i en situació de prosseguir els seus estudis més enllà dels obligatoris. Tenim –com tots sabem– un percentatge per sota de l'exigible, de població, amb la suma de batxillerat i formació professional.

I és obvi que la formació professional en aquest escenari és la peça, segurament, més feble. Per això hi estem dedicant tots els recursos que hi estem dedicant, de creixement d'oferta, però per això també és imprescindible que en aquest moment articulem polítiques molt més ambiciosos, de canvi d'escala i d'actuació conjunta entre els departaments de l'Administració implicats i entre aquests departaments i el conjunt d'agents socials. Dues línies, en aquest sentit.

Estem desterrant absolutament el tòpic que deia que els departaments d'Educació i Treball eren incapaços de treballar conjuntament al servei d'un sol objectiu en aquesta qüestió. Ja estem..., jo diria que ja hem demostrat que això ha deixat de ser cert i, per tant, que el que caracteritza és exactament el contrari: la unitat d'acció, de concepte i d'estratègia. I aquesta estratègia la posarem, efectivament, al servei dels conceptes que vostè deia i que s'expressen en el segon pla: integració de subsistemes –reglada, ocupacional i contínua–, connexió real i immediata amb el territori i amb el món productiu, amb els agents socials. Avui per avui, els empresaris i els sindicats, en les taules de l'Acord estratègic d'economia i en les taules del Consell de la Formació Professional estan plantejant amb exigència i amb urgència aquests objectius. Els compartim, els tirarem endavant. Aquest, efectivament, serà el mandat de la formació professional a Catalunya. Jo li ho ben asseguro...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Educació

...i ho podem comprovar plegats.

Gràcies, senyora Camats.

El president

Gràcies. Acabat el torn de preguntes, passàrem al següent punt de l'ordre del dia, concretament al tercer i quart, atès que els portaveus dels grups parlamentaris han convingut de substanciar-los conjuntament.

Projectes de llei de finançament de les infraestructures de gestió dels residus i dels cànons sobre la disposició del rebuig dels residus (debat de totalitat) (tram. 200-00024/08) i de modificació de la Llei 6/1993, de 15 de juliol, reguladora dels residus (debat de totalitat) (tram. 200-00025/08)

El tercer punt és el debat i votació del Projecte de llei de les infraestructures de gestió dels residus i dels cànons sobre la disposició del rebuig del residu, i el quart és el debat de totalitat del Projecte de llei de modificació de la Llei 6/93, de 15 de juliol, reguladora dels residus. D'acord amb l'article 105.2, per presentar les iniciatives té la paraula l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, els projectes de llei que presento avui volen incidir d'una manera directa en l'optimització de la gestió dels residus municipals aplicant un nou model més sostenible on el residu es transformi en recurs i adquireixi, per tant, la màxima rellevància.

Pensar en recursos en lloc de pensar en residus esdevé un canvi cultural de primera magnitud que comporta, d'una banda, transformar la manera com els humans ens relacionem amb els béns naturals i, d'altra banda, exigeix implantar instruments nous per mesurar el desenvolupament econòmic dels països i els seus sectors productius que no estiguin basats merament en el consum a gran escala.

Ens hem trobat amb l'esgotament de la vida útil de dos dels grans evocadors de Catalunya: el del Garraf, desactivat a finals del 2006, i el de Vacarisses, que està proper al seu esgotament. Aquest fet comporta, per tant, la necessitat de cercar vies alternatives de gestió per a 1,7 milions de tones de residus.

Els nivells de valorització de residus municipals estaven molt per sota de l'objectiu establert al Programa de gestió de residus municipals 2001-2006.

Aquestes circumstàncies coincidien alhora amb l'entrada en vigor de l'obligació imposada a tots els estats membres de la Unió Europea de reduir progressivament el nombre de tones de residus municipals biodegradables, destinats a dipòsit controlat.

Les propostes legislatives que presentem avui s'adeqüen als principis jeràrquics de la política europea de residus. Són propostes que no únicament fan plantejaments sobre la recollida selectiva i el cicle de tractament dels residus fins a la seva disposició final, sinó que contempnen les previsions de la jerarquia europea en residus. És a dir, per al Govern, l'ordre de prelación en matèria de residus, té en la prevenció tant la generació com la perillositat de residus el seu primer camp d'actuació. El segueixen la reutilització, la recollida selectiva i la valoració material, i abans de la disposició final, cal considerar també aquelles vies de valorització energètica.

Davant d'aquest repte, el Govern va dissenyar un pla de xoc, el Pla d'acció per la gestió dels residus municipals, per al període 2005-2012. El pla d'acció preveu diverses mesures que, de manera conjunta, constitueixen les eines de treball que han de permetre implantar una nova política en la gestió dels residus municipals. Així, el pla d'acció preveu quatre blocs de mesures. Primer, la revisió de dues de les normes cabdals del marc jurídic que regulen la gestió, i que és el que ens ocupa avui; l'elaboració del pla territorial sectorial d'infraestructures de residus municipals; tercer, la formulació d'un nou programa de gestió de residus municipals; quart, l'establiment d'un programa economicofinançer.

Aquestes propostes han de permetre desplegar els instruments necessaris per invertir la tendència actual, caracteritzada per un pes excessiu dels sistemes finalistes: abocador i incinerador.

Val a dir que, paral·lelament al treball legislatiu que ara presento, hi ha hagut un intens treball de consens amb els ens locals per anar desplegant les actuacions en matèria de residus. Hem acordat més de trenta convenis amb els ens locals responsables de la gestió dels residus de Catalunya. Hem incrementat notablement les ajudes per al desplegament de la recollida selectiva, i en especial de l'orgànica; s'han atorgat més de 20 milions d'euros anuals. També és de destacar els primers resultats que notem en el nou model de gestió; en els dos darrers anys s'ha aconseguit mantenir estable la generació de residus municipals *per capita*: 1,60 quilos/habitant/dia.

La proposta legislativa inclou dues coses. Primer, la modificació de l'actual Llei marc en matèria de residus, la 6/1993, reguladora dels residus, que consta d'una exposició de motius, d'un total de vint-i-nou articles, una addicional, una transitòria, dues derogatòries i dues finals. I també inclou la nova proposta de la Llei 16/2003, de finançament de les infraestructures, que consta d'una exposició de motius, tres capítols, amb un total de vint-i-cinc articles, dues disposicions addicionals, una derogatòria, dues transitòries i dues finals.

Aquestes propostes legislatives que els presento han tingut un procés ampli d'informació i participació que ha permès, per tant, un ampli consens en aquests textos.

Dir que en aquest procés han participat més de vint-i-sis entitats i organismes, que han presentat observacions i suggeriments, i que pràcticament un 50 per cent d'aquestes han sigut assumides.

M'agradaria destacar especialment el paper de consens amb el món municipal, representat per la Federació de

Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis, amb el seu vot favorable a la Comissió de Govern Local, i també l'important treball i les aportacions fetes pel Consell de Treball, Econòmic i Social, del qual hem recollit aportacions.

Passo a exposar-los, doncs, cadascun dels projectes legislatius, començant pel Projecte de modificació de la Llei 6/1993, reguladora dels residus, en tant que aquesta és una proposta marc del nostre règim jurídic, i posteriorment exposaré el Projecte de llei de finançament i dels cànons.

Respecte a la modificació de la Llei 6/1993, podríem destacar els trets bàsics següents.

Primer, incentivar al màxim la recollida selectiva dels residus municipals. Pel que fa a la implantació del nou model de gestió dels residus, en aquest projecte de llei es proposa la modificació de diferents preceptes amb l'objectiu d'implantar la recollida selectiva dels residus municipals a tot el territori català, d'acord amb allò previst pel Programa de gestió de residus municipals, i d'aquesta forma afavorir al màxim la recuperació de residus. D'aquesta forma es reforça el model de gestió dels residus municipals, que té com un dels seus pilars fonamentals la recollida selectiva de les diverses fraccions de residus.

En el cas que els municipis de menys de cinc mil habitants de dret no puguin prestar el servei de recollida selectiva per si mateixos o en col·laboració amb altres municipis, la recollida selectiva pot ser assumida pel consell comarcal o per ens consorciats corresponents, d'acord amb la legislació de règim local aplicable.

Es preveu també la creació de línies d'ajut específiques per tal d'establir i consolidar el servei de recollida selectiva, inclosa la fracció orgànica. Així es crea una nova línia d'ajut per a aquells municipis de menys de cinc mil habitants, on la distància, la dispersió geogràfica, la quantitat de residus produïts condicionin econòmicament la prestació d'aquest servei.

Pel que fa a la recollida selectiva de la fracció orgànica es disposa ara que s'ha de realitzar d'acord amb el corresponent pla de desplegament de la recollida selectiva de la fracció orgànica, que ha d'elaborar cada ens local i que ha d'aprovar l'Agència de Residus.

En tercer lloc, la garantia de finançament de la recollida selectiva per part dels ens locals. Aquí es disposa de forma expressa que els ens locals han de consignar els crèdits necessaris en els seus pressupostos per tal de garantir el finançament del servei de recollida selectiva.

En quart lloc, garanties per als ens locals que acullin plantes de residus. Atès que la col·laboració amb els ens locals per tal d'assumir una òptima gestió dels residus de Catalunya és una prioritat del Govern de la Generalitat, es modifiquen diversos preceptes de la llei per tal de garantir aquesta col·laboració dels ens locals que acullin plantes de residus. Així, d'una banda, es modifica la regulació del fons econòmic ampliant-ne l'àmbit d'actuació i, en segon lloc, la nova redacció disposa que són beneficiaris del fons econòmic els ens locals en els territoris en els quals s'ubiquin.

En cinquè lloc, previsió de línies d'ajut i suport tècnic i administratiu als ens locals. Amb el mateix objectiu de reforçar el compromís del Govern amb els ens locals, es preveu la dotació de diferents ajuts als ens locals en la gestió dels residus. A tall d'exemple, cal fer menció novament a la línia d'ajut a què he fet referència per establir i consolidar la recollida selectiva de les diferents fraccions de residus. També es preveu una nova línia d'ajuts destinada al foment de la recuperació i valorització material del conjunt de fraccions que componen els residus i que són objecte del servei de recollida municipal. Finalment, i per reforçar la col·laboració entre el Govern i els ens locals en la gestió dels residus municipals, es preveu la prestació d'ajuda tècnica i econòmica en la redacció d'estudis.

En sisè lloc, l'optimització de la planificació de la gestió dels residus. També amb l'objectiu d'optimitzar la planificació i la gestió, es regula la figura del Pla territorial sectorial d'infraestructures de gestió de residus municipal. Aquest nou pla territorial sectorial, del qual ja disposem d'un document inicial, possibilita que es fixin uns criteris de localització precisos per a les instal·lacions de gestió de residus, d'acord amb les exigències de la normativa europea, i contribueix, alhora, a dotar de coherència la planificació territorial de la gestió dels residus, alhora amb la planificació urbanística. D'acord amb la norma reguladora del finançament de les infraestructures de residus municipals que els he exposat abans, la Generalitat assumeix el finançament d'aquestes instal·lacions.

Setè punt, respecte a l'autonomia local. Aquesta tasca planificadora es realitza amb ple respecte al principi d'autonomia local i dels seus interessos i competències, que tenen en l'urbanisme una de les seves manifestacions més importants. És per això que les accions previstes en matèria urbanística s'emmarquen en el règim ja establert per l'actualment vigent i aprovada per aquest Parlament.

Vuitè, els plans i programes s'aprovaran per decret del Govern de la Generalitat de Catalunya. Pel que fa al procediment per a l'elaboració i aprovació dels plans i programes i per tal de garantir l'eficàcia de les previsions que s'hi estableixen, ara es preveu que s'aprovaran mitjançant decret del Govern de la Generalitat. Aquest procediment s'adequa també a les noves disposicions comunitàries, que preveuen l'elaboració d'una avaluació ambiental i les disposicions del conveni d'Aarhus, possibilitant l'accés a la informació sobre les mesures previstes, com també la consulta i la participació del públic, dels ciutadans, per tal de garantir la seva contribució en la planificació de la gestió dels residus a Catalunya.

Nou, prioritització del principi de la valorització en material de residus. D'altra banda, i per tal de garantir una aplicació efectiva de l'ordre de prelació en les operacions de gestió de residus, es modifiquen diversos articles per incloure nous mecanismes, amb la finalitat d'optimitzar tant la planificació que el Govern de la Generalitat realitza vers la gestió dels residus, com les accions de reducció, recollida selectiva i formació i conscienciació prevista a la llei. Així, respecte als principis d'actuació recollits a la llei, i atesa la jurisprudència del Tribunal

de Justícia de la Unió Europea amb relació a l'aplicació dels principis de proximitat, s'ha considerat necessari introduir expressament el principi de la prioritització de la valorització material dels residus.

Desè, adequació de la prestació de servei públic i de tractament de residus especials per part de la Generalitat. D'altra banda, i pel que fa a la prestació del servei públic de tractament de certs residus, es modifica la llei per tal d'adequar-la a l'actual realitat, a la necessitat del servei públic de disposició del rebuig dels residus especials; es limita a les operacions de dipòsit controlat i incineració de residus especials.

Sobre la qualitat del sòl. Pel que fa a la gestió de la qualitat del sòl, s'ha realitzat també una modificació per tal d'adaptar la normativa catalana a les noves exigències normatives estatals i per preveure mecanismes de coordinació entre l'activitat urbanitzadora i la protecció de sòls. Així es preveu la possibilitat de suspensió de drets d'edificació fins que les mesures de recuperació d'un sòl s'hagin executat.

Dotze, modificacions estructurals. La llei preveu una reorganització de l'Agència de Residus de Catalunya en la mateixa línia dels canvis soferts per altres..., portats a terme en altres entitats de dret públic en l'àmbit del medi ambient els quals s'han revelat com una experiència positiva que es considera avui oportú reproduir. En aquest sentit, la figura de gerent passa a ser director o directora. Així mateix, es modifica la composició del Consell de Direcció de l'Agència de Residus, per incrementar encara una major participació social.

Això és l'apartat tretze: més participació social en matèria de decisions de residus mitjançant la creació, també, del Consell per a la Prevenció i la Gestió de Residus com una addicional d'un nou article, el 60 bis. Aquest òrgan es constitueix com un espai de participació ciutadana que col·labora en la presa de decisions de l'Agència de Residus de Catalunya, assessorant-ne el Consell de Direcció.

Amb relació al Projecte de finançament de les infraestructures i dels canons sobre la disposició del rebuig dels residus, el següent. El projecte de llei parteix del model creat amb la Llei 16/2003 i n'amplia l'abast. És la resposta del compromís de finançament de la Generalitat d'acord amb el principi de cooperació amb els ens locals. El Govern garanteix el finançament de les infraestructures de gestió de residus municipals, com les plantes de transferència, les plantes de triatge i tractament, i instal·lacions de disposició del rebuig dels residus municipals, incloent tant la implantació de noves infraestructures, com la millora de les existents.

Aquest nou pla territorial sectorial, del qual ja disposem un document inicial, possibilita que es fixin uns criteris de localització precisos per a les instal·lacions de gestió de residus, d'acord amb les exigències de la normativa europea, i donin coherència a la planificació territorial de residus municipals, així com a la planificació urbanística. I això cal indicar que ja és una realitat.

El 2006 es va aprovar el contracte programa de l'Agència de Residus de Catalunya amb el Govern, que permet abordar amb garanties econòmiques el finançament

d'aquestes infraestructures. Estem parlant de més de 1.100 milions d'euros. El projecte significa un avenç quant a establir noves fórmules de fiscalitat de caràcter ecològic sobre els residus, ajustats a les darreres tendències polítiques de fiscalitat ambiental en l'àmbit europeu, les quals s'han mostrat com un instrument eficaç per al foment de polítiques positives de prevenció i valorització de residus.

Així, es creen dos nous canons: un que grava la incineració de residus municipals i un altre que grava la deposició controlada de residus de la construcció. Aquests nous canons, igual que l'actual sobre els residus municipals destinats a dipòsit controlat, tenen per objectiu el foment de bones pràctiques de gestió dels residus i no estan destinats a la inversió.

Pel que fa als canons que graven els residus municipals, es creen tipus diferenciats per a aquells municipis que no realitzen recollida selectiva de la fracció orgànica. Així, amb relació als residus municipals, la nova regulació preveu quatre tipus de gravamen per a les operacions de deposició controlada i incineració dels residus municipals. Es manté el tipus de gravamen de deu euros per tona de residu municipal que es destina a dipòsit controlat. A més a més, es fixa un tipus de gravamen de vint euros per tona de rebuig de residus municipals destinats a dipòsit controlat per als residus municipals procedents d'aquells ens locals els quals, transcorregut un any des de l'entrada en vigor de la llei que avui presentem, no hagin iniciat el desenvolupament de la recollida selectiva de la fracció orgànica.

Pel que fa a la incineració de residus municipals, es fixa un tipus de gravamen de cinc euros per tona de rebuig de residu municipal incinerat. Finalment, es fixa un tipus de gravamen de quinze euros per tona de rebuig de residus municipals que s'incinera procedents d'aquells ens locals els quals, transcorregut un any des de l'entrada en vigor d'aquest projecte de llei, quan esdevingui, no hagin iniciat el desenvolupament de la recollida selectiva de la fracció orgànica. Tant en un cas com en l'altre, els gravàmens lligats al desplegament de la fracció orgànica hi entraran, com deia abans, un any després de la vigència d'aquesta llei quan hagi entrat en vigor.

Pel que fa al canon sobre la deposició controlada dels residus de la construcció, es fixa el tipus de gravamen general en la quantitat de tres euros per tona de residus de la construcció destinats a la deposició controlada. Aquest nou canon ha de contribuir a invertir la dinàmica existent en la gestió d'aquests residus. Actualment la principal via de gestió dels residus de la construcció és la seva eliminació mitjançant deposició controlada. Cal fomentar, per tant, bones pràctiques en origen, prevenció i separació selectiva dels diferents residus recuperables, així com la valorització d'aquests residus, per tal d'aprofitar la utilitat que tenen com a recurs.

Volem destacar les exclusions d'aplicació d'aquest canon, que serien: queden excloses les terres o materials procedents de l'excavació que hagin de ser reutilitzats com a rebliment per a una altra obra que tingui autorització. I alhora, així també, tots aquells residus destinats a la deposició controlada gestionats com el que confor-

ma l'article 7 del Decret 21/2006, del 14 de febrer, pel qual es regula l'adopció de criteris ambientals i d'ecoeficiència en els edificis, que és el fet de disposar d'un pla de gestió dels residus que fomenti la separació i la valorització de residus de la construcció en el marc del projecte executiu de l'obra.

La finalitat d'aquesta excepció és fomentar un compliment efectiu que vagi més enllà del compliment formal d'aquesta obligació de planificar una gestió sostenible de residus de la construcció, implantant ja en la mateixa obra mesures per a la seva prevenció i reutilització.

Els nous canons que preveu el projecte de llei s'ajusten a les previsions establertes als programes de gestió de residus. En tots ells s'estableix la necessitat d'utilitzar determinades figures tributàries com a via per a la consecució dels objectius de la Llei 6/1993, del 15 de juliol. Constitueixen el que es coneix com a mesures fiscals d'incentiu ambiental. Són mesures tributàries que no s'utilitzen amb la finalitat tradicional recaptatòria d'obtenció d'ingressos per a la seva aplicació a despeses públiques. El seu objectiu és un altre; el seu principal objectiu és modificar les conductes d'aquells que tenen com a principal via de gestió dels residus la seva eliminació mitjançant dipòsit controlat. Per tant, el ple assoliment del seu objectiu seria assolir recaptació zero, perquè les bones pràctiques fessin que no s'haguessin d'utilitzar.

Per tal de gestionar la destinació d'aquests fons a polítiques incentivadores de la recuperació, els ingressos obtinguts s'afecten al fons de gestió de residus. El fons es destina a finançar les operacions de gestió dels residus en el marc dels programes específics de gestió. El fons s'adscriu a l'Agència de Residus de Catalunya i s'integra de forma diferenciada en el seu pressupost. Per tal de facilitar l'administració del fons, es creen dues juntes de govern diferenciades: una per als residus municipals i una altra per als residus de la construcció.

La junta de govern per als residus municipals està integrada per un president o presidenta, que té vot qualificat i és designat pel president o presidenta de l'Agència de Residus de Catalunya; dos vocals designats per l'agència, i tres vocals en representació dels ens locals, designats un per l'Associació Catalana de Municipis, un per la Federació de Municipis de Catalunya i un per l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus.

La junta de govern per als residus de la construcció està composta per un president o presidenta, que té vot qualificat i és designat pel president o presidenta de l'Agència de Residus de Catalunya, tres vocals més designats per l'Agència de Residus i quatre vocals designats per la Confederació Catalana de la Construcció.

En el projecte de llei s'estableixen també certs paràmetres als quals s'han d'ajustar els criteris de distribució dels recursos. Pel que fa als recursos municipals, la llei –el projecte que avui presentem– estableix: dels recursos obtinguts, el 50 per cent com a mínim s'ha aplicar als tractaments de la fracció orgànica, recollida selectivament, incloent-hi els tractaments que en redueixin la quantitat o millorin la qualitat del rebuig dels residus destinats a la deposició del rebuig, en especial pel que

fa a la reducció de la fracció orgànica continguda en la fracció resta. I la resta dels recursos s'ha d'aplicar a la recollida selectiva en origen i al reciclatge de les diferents formes. Pel que fa a la distribució dels fons procedents del canón sobre la deposició controlada dels residus de la construcció, es destinarà a les actuacions de prevenció i operacions de valorització i optimització de la gestió de residus de la construcció.

En l'àmbit d'altres categories de residus, són beneficiàries dels fons de gestió de residus les persones físiques o jurídiques que executen les accions de prevenció i les operacions de valorització material de residus en el marc dels corresponents programes de gestió.

Acabo. Aquests dos projectes de llei seran un bon instrument per a la planificació d'instal·lacions, com a garantia en el suport de l'acció municipal i també per garantir i potenciar les bones pràctiques i el consens, així com fomentar la participació social.

Tot plegat haurà de contribuir a l'estratègia marcada pel Govern i que pretenem coliderar amb els municipis i els sectors socials més amplis per fer el nostre país més modern i sostenible.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula seguidament per defensar l'esmena a la totalitat i posicionar-se respecte als projectes de llei, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., honorable conseller, certament en matèria ambiental en general i de residus en particular, doncs, jo crec que podem compartir una afirmació, que és que aquest país té un bon marc legal, i en particular en l'àmbit de residus tenim una Llei 6/93, que, per bé que hi hem fet reformes, la darrera –la vam fer l'any 2003, instada pel Govern de la Generalitat, i també m'hi referiré breument, aleshores governat per Convergència i Unió– i aquesta no n'alteren l'estructura bàsica, el que seria l'esquelet fonamental d'aquella llei.

Per tant, vol dir que partim d'un bon marc legal. I em sembla que això es deu, entre d'altres, com a mínim a tres raons, que en el fons són una mica les que impulsen..., o les que ens marquen el nord, en part, del nostre posicionament respecte d'aquests textos que ara se'ns porten a consideració.

En primer lloc –i això rares vegades és objecte de discussió en aquesta cambra per raons òbvies–, perquè estan basades en normatives comunitàries. Això és una dada objectiva. Les nostres lleis són europees; en aquest sentit, responen a mandats de directives. Per tant, això és una raó que els dona estabilitat considerable.

En segon lloc, jo crec, perquè fins ara a la legislació ambiental, amb alguna excepció, però particularment en l'àmbit de residus –també m'hi referiré–, hi ha un consens bastant generalitzat. I això és bo que sigui així; això, és bo que hi hagi un consens raonablement ampli,

que no unanimitats; rares vegades hi ha hagut unanimitats, però sí consensos prou amplis en la cambra, no?

I, en tercer lloc, permetin-me, una tercera raó per la qual jo crec que tenim un bon marc legal també en l'àmbit de residus és perquè intentem afrontar els temes des del realisme i des del sentit comú, que, doncs, pels temps que corren, no està gens malament que fem aquest esforç.

Conscients d'això, nosaltres ens mirem aquests textos que se'ns han portat a consideració aquí, a la cambra, i que avui en començarem la tramitació parlamentària, doncs, evidentment, des d'aquest prisma. Ja els ho avenço: acceptació total –després m'hi referiré molt telegràficament– d'aquells aspectes que emanen, que deriven de directives comunitàries. Zero discussió; ben vinguda sigui la transposició cap a la nostra legislació catalana. Voluntat de consens amb el tripartit fins allà on sigui possible. Nosaltres tenim uns límits coneguts, transparents, marcats en el nostre programa electoral. Hi han alguns aspectes, doncs, que són el nostre compromís amb la ciutadania i, per tant, aquests seran les nostres ratlles vermelles, els nostres límits. I evidentment aplicació al màxim, doncs, del sentit comú a l'hora d'intentar resoldre un dels problemes que tenim com a societats avançades, que és aquesta generació de residus *per capita* que, si bé s'ha estancat, encara segueix sent massa alta i requereix, doncs, tractament.

Avui, en qualsevol cas, el Govern ens aporta dos textos de reformes –de fet, un és un text nou però seria una reforma d'una llei que ja vàrem aprovar aquí el 2003–, sobre els quals, com és conegut dels membres de la cambra, el Grup de Convergència i Unió hi ha presentat, en un cas, en el cas del cànon, una esmena a la totalitat, una esmena de retorn. I no és el cas, doncs, de l'altra, per bé que avançaré ja quins són els nostres posicionaments respecte a aquesta: tampoc compartim la totalitat, ni molt menys, del text que se'ns posa.

Però abans d'entrar pròpiament en matèria i de justificar el perquè d'aquesta esmena a la totalitat a la llei dels cànon i de les infraestructures, sí que voldria fer una prèvia metodològica que ens sembla important, perquè no és per nosaltres un tema menor i en volem deixar constància en acta. El conseller acabava amb unes paraules molt explícites d'aquesta voluntat, doncs, de participació, i en totes les lleis que tramita el Govern tripartit se'n fa ostentació: «Som un govern transparent, que fem els temes amb participació.» Home, voldríem deixar constància de la diferent metodologia que s'ha utilitzat ara o la que es va utilitzar el 2003.

El 2003 –i n'era conseller el senyor Felip Puig, aquí present– el primer que va fer abans de modificar la Llei de residus va ser crear un grup de treball amb tots, sense excepció, els grups parlamentaris d'aquesta cambra; un grup de treball que va fer un treball intens i ben fet al llarg de gairebé tres anys. I servidor, com a conseller, va entomar aquesta feina, i vam arribar un dia aquí, al Ple, respectant les discrepàncies de cadascú però havent sembrat, i molt, havent participat, i molt, tots els grups de la cambra. Aquesta és una diferència substancial.

Hem vist amb una certa perplexitat com en el procés informatiu –que, a més a més, vostès ens ho expliquen, ens ho adjunten amb la llei– l'únic grup parlamentari

que hi ha fet aportacions abans que aquesta llei entrés a la cambra fos el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. O sigui, vostè, la participació prèvia pel que fa a grups parlamentaris, només l'ha donat al seu grup parlamentari. Una cosa que ens sorprèn i val a dir..., no, i ara vostè em pot respondre: «No, és que ja els la vam explicar, la llei.» Sí, ens la van explicar vint-i-dos dies després que hagués estat publicada al *Butlletí Oficial del Parlament*. Ens va venir molt amablement el responsable de l'Agència de Residus, ens va dir: «Farem aquesta llei.» I ja ho havíem vist; ho havíem vist perquè havia entrat el text al Parlament. Per tant, d'aquesta prèvia sí que en volem deixar constància perquè és un fet, un punt inaudit, doncs, que es doni participació no en el tràmit parlamentari, sinó en el previ, a determinats grups parlamentaris; els uns sí i els altres no, i sorprenentment només a aquells que donen suport més explícit a la seva conselleria.

Dit això, sí que voldríem, doncs, passar al perquè d'aquesta esmena a la totalitat a la llei, en aquest cas a les propostes de creació de nous cànon. Podríem esmerçar-ne moltes, de raons. I la primera que li diré ara ja ho justifica, des de la nostra perspectiva, absolutament tot; no ens mouríem si no hi fossin, les altres raons; presentariem l'esmena a la totalitat a la creació de nous cànon.

En primer lloc, perquè Convergència i Unió –i aquest és un compromís que hem contret amb els nostres electors en el marc del nostre programa electoral– no estem per l'increment de la fiscalitat, no estem per la creació de nous impostos, no estem per la creació de nous cànon que gravin, doncs, qualsevol activitat. Per tant, aquesta seria, a parer nostre, una raó suficient, per bé que n'hi han d'altres, que ara les expressaré, que ens diferencien. És una distància. Jo deia que teníem uns límits, teníem unes ratlles vermelles, teníem un posicionament nítid. I en aquest cas ens sorprèn que tantes vegades hem sentit des d'aquesta mateixa tribuna el conseller d'Economia del Govern de la Generalitat que diu: «Escolti, nosaltres no incrementem la fiscalitat, no creem nous tributs.» Mira, aquí en vénen dos. I potser demà, en el debat de pressupostos, se'ns dirà: «No, és que no incrementem la fiscalitat.» Mirin, dos cànon nous, un en la construcció, l'altre en la incineració –valorització energètica, per ser políticament correcte– de residus, a través d'una altra llei.

Però hi han d'altres raons que ens semblen prou substantives. En segon lloc, perquè creiem que aquest nou cànon, particularment el de la incineració de residus, no està en absolut justificat. I no és una cosa que diguem nosaltres ara aquí, doncs, per portar senzillament la contrària. Si hom va a la memòria justificativa de la llei, aquesta expressió –que no trobem justificat ni eficient aquest cànon– la podem posar en boca d'altres unitats del mateix Govern de la Generalitat.

En llegiré un parell de paràgrafs. Departament d'Economia i Finances, en la memòria de la llei i pronunciant-se respecte de la creació de nous cànon, literalment: «S'hauria de valorar la idoneïtat de les mesures.» És a dir, posen en qüestió la idoneïtat de les mesures per aconseguir els objectius que ara mateix ens deia el conseller.

O bé, Departament de la Presidència, Gabinet Jurídic Central; encara és molt més explícit i fem nostre, doncs, aquest mateix plantejament, el compartim. El diem en boca del Gabinet Jurídic Central del seu Govern, perquè ens sembla que ho expressa amb millor literalitat del que ho podríem fer nosaltres. Diu: «Tanmateix es podria plantejar algun dubte amb relació a la idoneïtat del cànon; no sembla que aquest sigui ni l'únic mitjà per aconseguir la finalitat perseguida...» Poc més endavant diu: «S'atén als pronunciaments del Tribunal Constitucional» –evidentment que s'hi atén–, «encara que sembla que d'alguna manera se'n podria discutir la idoneïtat i la necessitat.» Per tant, aquesta seria una segona raó sobre la qual nosaltres sustentem aquesta esmena a la totalitat.

I encara hi ha una tercera raó. La incineració de residus –i aprofito per donar-los la benvinguda a l'acceptació d'aquesta tècnica, i després també en parlarem una mica–, a diferència de la disposició controlada, requereix una tecnologia que fa que aquest tractament sigui més car que els altres. Aleshores, per què hem d'anar a penalitzar, a més a més, amb un cànon una tecnologia que exigeix molta més inversió si la volem fer ben feta, com diuen vostès –i fan bé de dir-ho– en el text legal que s'ha de fer.

Aleshores, quin sentit té que un tractament correcte, europeu, el mateix que fa Viena, el mateix que fa París, el mateix que fa Berlín..., totes aquelles ciutats que vostè em citava que redueixen la contaminació i que fan mesures com els vuitanta, totes aquestes ciutats, que vostè posava com a exemple, incineren els residus. Miri's la llista que m'ha donat: totes fan el mateix. Ho fan ben fet. I nosaltres ho hem de fer i ho hem de fer ben fet. Però, home, no penalitzem, doncs, aquesta incineració.

Per tant, per aquestes tres raons, perquè té aquest cost superior, nosaltres mantenim aquesta esmena a la totalitat i la sotmetem a consideració d'aquesta cambra.

Malgrat tot, li deia, nosaltres sí que els donem la benvinguda. És la primera vegada que en un text legal, explícitament, de la mà d'algú d'Iniciativa per Catalunya, se'ns accepta que la incineració de residus és un tractament útil, que és un tractament adequat, que és un tractament possible i que és un tractament, jo m'atreveria a dir, recomanable. Aquest és un canvi substancial, aquest és un canvi substantiu i el felicitem. Fins a l'extrem que ens ha fet dubtar si posàvem o no l'esmena a la totalitat; fins aquest extrem.

És un canvi radical respecte al que havíem sentit manta vegades en aquesta cambra. Per primera vegada, en la Llei 6/93 es diu, primer, la reducció en origen –absolutament d'acord, senyor conseller–; segon, la reutilització –també hi estem d'acord–; també, el tercer punt, la recollida selectiva; el reciclatge; la valorització energètica –benvinguts al club–, en qualsevol cas, vostès diuen «amb un alt nivell d'eficiència energètica» –faltaria més– «i d'acord amb les millors tècniques disponibles» –faltaria més, hi estem absolutament d'acord–, i sisè, per darrere de la incineració de residus, la disposició controlada del rebuig.

En qualsevol cas, benvinguts. I deixem constància, perquè aquest ens sembla un moment històricament important, d'aquest canvi d'actitud, que celebrem. Per demostrar-ho, els llegiré el que es va pronunciar en aquesta mateixa tribuna ara fa quatre anys, quan discutíem, l'any 2003, les lleis de residus, i quina va ser l'actitud aleshores portada en aquesta tribuna pel portaveu del seu grup. Deia: «Ens sap molt greu, per ser suau; s'ha obert la porta perquè a Catalunya s'incineri més quantitat de residus» –referint-se a les lleis que vàrem fer aleshores–, «en comptes de descartar aquest sistema tan poc ecològic com és la incineració de residus, i aquí ja no m'hi estendré.» I continuava dient el ponent d'Iniciativa per Catalunya: «Vostès saben el poc ecològic, el contaminant, l'altament contaminant que és la incineració de residus. I en aquests moments hem perdut altra vegada l'oportunitat de reduir dràsticament el sistema.» Benvinguts al canvi! Aquestes eren paraules del senyor Joan Boada, pronunciades des d'aquesta tribuna amb la solemnitat que vostès recordaran que el caracteritzava.

D'aquí fins a la realitat de presentar-nos un text legal en el qual, ni que sigui per posar-li un impost a sobre –ni que sigui per posar-li un impost a sobre–, beneeixen o accepten com a útil el tractament de la incineració hi ha un canvi important. Qui els ha vist i qui els veu!

Què deu haver passat? Tenim algunes idees respecte a això. Ha passat que vostès n'ha fet gala aquí, i el felicitem. «Hem tancat l'abocador del Garraf.» Sí, l'han tancat perquè servidors, quan governàvem, malgrat les seves protestes en vam obrir d'altres, d'abocadors, en vam ampliar d'altres, sempre, doncs, amb una oposició prou radical. Així va passar als Hostalets de Pierola, així va passar a Tivissa, així va passar a Vacamorta, i si vol amb molt de gust després li donaré els reculls de premsa i les dades, doncs, del que vostès ens deien dia sí, dia també, no? Per tant, em sembla, doncs, interessant aquest canvi de posició.

I què més ha passat? Doncs, ha passat que quan un mira les dades de gestió dels residus a l'entorn metropolità de Barcelona s'adona, dades de l'Ecoparc Mediterrani que vàrem tenir el plaer de poder visitar diputats de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra la setmana passada..., recepció, 260.000 tones l'any; resultat final que va a valorització energètica, altrament dita «incineració», doncs, un total de 141.000 tones, és a dir, el 54 per cent. És a dir, més de la meitat del que entra a l'Ecoparc ha d'acabar en un procés d'incineració. Ben feta, hi insisteixo, però acaba en un procés d'incineració.

I això és el que ha passat. Per tant, conseller, vostè hauria de matisar o corregir o desdir-se d'una de les afirmacions que acaba de fer des d'aquesta tribuna. Diu: «L'objectiu d'aquest tribut és que acabi sent recaptació zero.» És impossible que acabi sent recaptació zero; l'única manera que sigui recaptació zero és que no hi hagin residus. El que sí que serà és la recaptació, com a mínim, del 54 per cent dels residus. Aquest és el tema, senyor conseller.

Però, en qualsevol cas, hi insisteixo, ens interessa més, ens valora més, ens plau més aquesta rectificació substantiva sobre la política, perquè així això sí que dona respostes i solucions de futur.

I una altra dada, doncs, prou interessant del que ha estat passant des d'aquelles paraules del senyor Boada, que blasmava la incineració des d'aquesta tribuna, fins ara que un conseller ens ve a beneir aquesta tecnologia. Ha passat que, havent tancat l'abocador del Garraf i sense que això hi tingui una relació en principi directa, resulta que vostès, que parlen tant de la territorialitat..., per primera vegada a la història els residus de Barcelona s'han anat a tractar a Múrcia. No ja a la primera, a la segona, a la tercera o la quarta corona de l'entorn metropolità: a Múrcia. És la primera vegada que s'han vist obligats –i benvinguts, hi insisteixo, a la valorització energètica, perquè això sí que hi donarà resposta– a portar tots aquests residus a Múrcia, a un territori tan distant.

No li lleigeix el que deien en una interessantíssima notícia a *La Vanguardia*, perquè el gerent de l'àrea metropolitana deia que estava cercant informació, l'Agència de Residus deia que no era responsabilitat seva, la pilota d'allí cap allà, d'allà cap aquí, i era una intervenció tan brillant com la seva resposta parlamentària, que no ens va aclarir absolutament res respecte a això, quan li vam demanar si era cert o no que aquests residus anaven cap allà. Per tant, respecte a l'esmena a la totalitat, entenem que està plenament justificada per les raons que he dit del cànon.

I, respecte als altres aspectes de la Llei 6/93 –i aprofito per avançar quin serà el nostre posicionament en el temps de fer les esmenes–, en primer lloc, cap objecció, com li he dit abans, respecte als temes que deriven de les directives comunitàries i que les transposen. Per tant, cap objecció a incorporar l'avaluació ambiental estratègica als plans i programes de gestió de residus, per exemple, o d'altres aspectes que en derivin; aquí tindrà el nostre ple suport.

Cap objecció, tampoc, a ajustar el Consell de Direcció de l'Agència de Residus de Catalunya, a definir bé..., a homologar-la amb la resta d'agències, a definir el paper del gerent, del director... Cap problema, tot el nostre suport per poder fer, doncs, aquests aspectes d'homologació.

Avancem que sí que hi ha alguns desacords que són bastant –bastant– radicals. I probablement el més radical, el més important –i és una altra dèria de les seves, d'Iniciativa per Catalunya–, el tenim en l'article 15.3. Els el llegiré literalment perquè és interessantíssim, aquest article; això és marca de la casa d'Iniciativa per Catalunya. Es refereix als sòls contaminats. Diu així: «La declaració d'un sòl contaminat porta implícita la declaració d'utilitat pública als efectes de l'expropiació forçosa d'un terreny.» S'imagina si apliquem això als sòls contaminats per purins de la comarca de l'Alt Empordà o d'altres indrets? O si ho apliquem al port de Badalona, que tenia en el subsòl un problema, o si ho apliquem en tantes i tantes comarques que tenen problemes, doncs, de purins, o si ho apliquem a la ciutat de Flix? És que no tenen ni capacitat, no tenen ni capacitat operativa per poder fer front a aquesta mena de mandat legal.

Per tant, nosaltres ja li avancem que aquí tenim un desacord absolutament radical, nosaltres no estem per l'expropiació a tort i a dret, com sí que indica que

qualsevol declaració de sòl contaminat, doncs, vinga, au!, expropiem-lo; entre altres coses, perquè no tindrien la capacitat econòmica, malauradament, de poder complir amb el que, doncs, es pretenen exigir a vostès mateixos.

De manera que nosaltres manifestem les nostres reserves sobre l'obligació d'adequar els planejaments locals al Pla territorial sectorial de residus. Hi manifestem les nostres reserves, hem entès quina és la negociació amb l'ACM i amb el món local, hem vist quina és la seva posició, la respectem, però sí que deixem constància –i en el tràmit parlamentari ho expressarem amb més nitidesa– que tenim reserves molt i molt importants.

En síntesi –i se'm va acabant el temps i intentaré, fins i tot, si puc, no exhaurir-lo tot–, nosaltres, conseller, estem on estàvem. Qui s'ha mogut són vostès, i ho celebrem. Nosaltres estem per fer una gestió responsable dels residus. «Responsable» vol dir utilitzar totes aquelles tècniques que estiguin a l'abast, aquelles millors tècniques i aquells procediments que garanteixin respecte al medi ambient un tracte correcte dels residus. I això vol dir reduir, vol dir reciclar, vol dir recollir selectivament, i també vol dir –i benvinguts, hi insisteixo– valorització energètica o incineració, que pel cas és el mateix, i definitivament, quan no quedi més remei, portar a l'abocador.

Nosaltres estem on estàvem en matèria de fiscalitat, senyor conseller. Nosaltres varem dir, diem i continuarem dient que aquest país no pot suportar més increments de fiscalitat; per tant, estarem en contra dels cànon. I nosaltres estem on estàvem exercint responsablement el nostre paper. Abans ho varem fer des del Govern, aguantant el tipus i obrint abocadors malgrat que vostès van ser, per dir-ho amb una expressió suau, doncs, poc col·laboradors, i ara, com a oposició, ens trobarà exercint amb responsabilitat en decisions que no són precisament amables ni simpàtiques, i vostè ho sap. I, si emprenem aquest camí, ens tindrà al seu costat, perquè creiem que això és bo per al país.

I, per contra, vostès, que tant parlen i tant han parlat i tant s'omplen la boca en aquesta mateixa tribuna, ara mateix, amb la participació, resulta que, per ara, parlamentàriament només s'han escoltat els seus companys d'Iniciativa per Catalunya; als altres no ens han deixat ni opinar. Vostès, que s'omplen tant la boca amb el principi de proximitat i de suficiència, són els primers a la història de Catalunya que han portat a tractar els residus de Barcelona a Múrcia, senyor conseller. I vostès, que s'omplen tant la boca amb el principi de subsidiarietat, ens diuen ara que s'han d'adequar els planejaments urbanístics locals al Pla territorial sectorial d'equipaments en matèria de residus. O vostès, que han blasmat tant i tant la incineració, resulta que ara, ni que sigui per posar-li un tribut, la beneeixen. I vostès, que ens van donar tantes lliçons a Tivissa, o tantes lliçons a Vacamorta, o tantes lliçons a l'hora de l'ampliació dels Hostalets, o tantes lliçons a Grefacs, que era una planta en aquest cas privada, però recordo el to i les amenaces –perquè eren amenaces pronunciades des d'aquesta tribuna– que feien els seus portaveus, ens demanen ara responsabilitat.

I, malgrat tot, nosaltres ho serem, de responsables; nosaltres ho serem, de responsables, perquè sabem el que costa gestionar els residus d'aquest país i el que costa prendre decisions difícils. Les varem prendre quan governàvem, i ara ens tindran al seu costat si aquestes decisions són correctes i van en la bona direcció. I nosaltres posarem per davant l'interès del país, malgrat que vostès, quan eren oposició, el que hi van posar eren els interessos exclusivament partidistes. I no em faci treure alguns retalls de premsa del web, que encara està penjat al web d'Iniciativa per Catalunya, amb relació a algunes decisions ambientals importants que es varen prendre i que, per cert, totes, sense excepció –totes, sense excepció–, tots aquests equipaments segueixen en funcionament avui dia. És a dir, tot allò que van proclamar i amenaçar en alguns casos segueix funcionant; i li he citat uns quants abocats i unes quantes plantes.

Per tant, aquest és el nostre posicionament: una esmena a la totalitat, perquè no compartim en absolut aquest increment de la fiscalitat, i un suport a tots aquells temes que vagin en una direcció correcta. I benvinguts, en qualsevol cas, al sentit comú a aplicar la incineració dels residus, perquè o ho fem així o no ens en sortirem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per fer un torn en contra, el senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la veritat és que estic una mica perplex, perquè tinc la sensació que, més que debatre uns textos legals, hi ha algú que presenta una esmena a la totalitat perquè està molt enfadat amb un dels grups que defensa aquests projectes de llei, i seria un molt mal senyal.

Jo penso que sí que és cert que el Parlament, entre les seves funcions, doncs, evidentment, té el control de l'acció de govern, però que el punt de l'ordre del dia, si no estic equivocat –i si estic equivocat, que m'ho diguin, si us plau–, és el debat del text de dos projectes de llei. Per tant, jo, bàsicament, em cenyiré al que diuen aquests projectes de llei.

De totes formes, tot i que estem en una cambra en la qual també hi ha l'acció de control del Govern, jo també aprofitaré per explicar alguna de les coses que en aquests moments s'estan fent, que s'estan fent i que abans no es feien, i alguna de les coses que en aquests moments s'estan fent i s'estan fent de manera diferent de com es feien abans.

Però, en tot cas, no marxem del que és l'eix del que discutim: la llei, una llei amb uns objectius clars, que en la intervenció de l'honorable conseller han quedat, han sigut exposats. Avançar en una visió que respongui d'una manera inequívoca als principis jeràrquics de la política europea de residus. Primer, prevenció; segon, reutilització; tercer, recollida selectiva i valorització material, i quart –després, al final–, tractament finalista, amb preferència per la valoració energètica per damunt

de l'abocador. I aquí tots hem tirat de les mateixes fonts. Jo també tinc el debat que va haver-hi aquí l'any 2003, i vostè, senyor Espadaler, sumava, en aquell moment sumava recollida selectiva i incineració, perquè deia que era el mateix; avui no ho ha dit. Veig que aquí vostè també s'ha mogut.

D'altra banda, busquem contribuir a superar el concepte de residu com una cosa inevitable i que cal eliminar. Ni és inevitable –i d'aquí vénen les polítiques de prevenció que estan en els programes que es tiren endavant des de l'agència–, ni cal eliminar. I per això l'objectiu és, claríssimament, que cap residu sense selecció o tractament previ vagi a cap tractament finalista. Tampoc a la incineració –tampoc a la incineració. I aquí no ens hem mogut ni un centímetre.

Jo, si haig de simplificar, els diré que els objectius bàsics que la llei planteja són: afavorir la recollida selectiva, disposant d'uns senyals econòmics inequívocs que afavoreixin el que ho fa bé, el que recull selectivament, i que penalitzin a qui no ho fa, o encara quan és més greu, a qui no ho vol fer; disposar de les instal·lacions de tractament per a l'adequada gestió dels residus generats; facilitar la tasca de les administracions en la matèria, dels ens locals mitjançant les línies d'ajut i el suport tècnic i administratiu, i de la Generalitat mitjançant la definició del sistema d'aprovació dels seus plans i programes, i afavorir la participació dels ens implicats –dels professionals, de les entitats de defensa ambiental, de les administracions, etcètera– en el disseny i la governança del sistema de gestió de residus.

Crec que podem dir que coincidim en aquests objectius –vostè també ho ha dit; almenys de la seva intervenció així ho he tret–, i la qüestió seria, per mi la qüestió és si l'aplicació dels texts que se'ns proposen han de permetre el compliment d'aquests objectius o no. I aquí és on ja centraré la meua intervenció.

Afavorir la recollida selectiva. Estem d'acord que la recollida selectiva és una eina de primera magnitud si el que volem és reduir la quantitat de residu que va a abocador o a incineració. El Projecte de llei de mesures de finançament i de canons estableix una nova estructuració dels canons ja existents a Catalunya. El cànon del 2003 ha estat útil per millorar les dades de recollida selectiva a Catalunya? Mirem quina ha estat l'evolució en recollida selectiva des de la seva implantació, parlant de residus municipals?

L'any 2003 estàvem al 18,83 per cent –per cert, les dades del Progremic d'aquell any deien que havíem d'estar al 36; el 2004, al 25,42; el 2005, al 29,08; el 2006, al 31,94. En els quatre primers anys de l'aplicació del cànon, la recollida selectiva en aquest país ha passat del 18 per cent al 32 per cent, i això ha permès que aquest any sigui el primer de la història de Catalunya en què la quantitat de residus municipals destinada a abocador ja ha estat per sota del 50 per cent. Que encara és massa, segur que encara és massa, però no hi havia estat mai i marca una línia correcta en la seva evolució.

Aquestes dades són una casualitat, o hi ha tingut alguna cosa a veure el cànon? El que ha passat és que, amb els canons, els ajuntaments han tingut per primera vegada un estímul econòmic per desenvolupar la recollida

selectiva, més enllà que era una qüestió políticament correcta; que els ajuntaments que tenien un bon sistema rebien recursos –i fa una estona hi havia aquí la tribuna un ajuntament..., dos ajuntaments, concretament, dos alcaldes de poblacions que s'han vist molt beneficiades pel cànon, eh? D'aquesta manera, abaratia els seus costos fiscals. I, per altra banda, qui no ho feia bé era qui pagava. Tan simple com això.

Però és que, miri, jo, per defensar l'oportunitat del cànon, a partir d'aquest moment llegiré literalment uns paraules que ja s'han dit en aquest mateix faristol: «La creació del cànon persegueix, per un costat, que aquells municipis que no facin l'esforç d'avançar en aquesta recollida selectiva, que pagaran aquesta quantitat –que ho sotmetem a consideració de la cambra, i que són deu euros per tona–; pagaran aquest plus en benefici –i això es gestionarà a través d'uns organismes que es creen a través d'aquest fons i amb participació, evidentment, dels ens locals–, permetran, doncs, derivar aquests recursos cap a aquells municipis que sí que han fet l'esforç. En definitiva, estem fent allò que ens demana la Unió Europea, allò que ens demana la Unió Europea des de sempre: utilitzar les eines de mercat també per corregir aquestes disfuncions. Per tant, no serà un cànon que se'n beneficiï el Govern de la Generalitat, no serà un cànon que se'n beneficiï, en definitiva, per fer infraestructures; les infraestructures es financen a través d'altres aportacions. No és, per tant, i perdonin que em surti l'expressió en castellà, «de huevo como de fuera», és crear el concepte; la xifra no té una transcendència, no la té, estem parlant de deu euros per tona. Aquesta és la proposta que posem a consideració de la cambra, estem parlant d'una qüestió de concepte –de concepte. I això és molt important deixar-ho clar en aquesta cambra: els beneficis de la recaptació d'aquest cànon revertiran al cent per cent en l'àmbit local i en benefici, en aquest cas, dels ajuntaments que implementin polítiques per tal d'avançar en el que és aquesta valorització, aquesta recollida selectiva.» Això ho va dir vostè mateix.

Per tant, em sembla que si es defensaven els cànon en el moment en què es van implantar, en aquest moment en què s'adeqüen, en aquest moment en què a una eina que ha donat bons resultats li volem donar major potencialitat al nostre país, em sorprèn que el que quan vostè ho proposava era bo, ara resulta que és dolent.

Hi insistim una última vegada. No es pot parlar d'un cànon que tingui finalitat recaptatòria; és un instrument de política ambiental que té com a finalitat penalitzar o premiar els agents econòmics pel seu comportament. I això no és cap increment de fiscalitat. No s'amaguin darrere d'aquesta excusa. Això és una finalitat redistributiva per primar comportaments ambientals. Perquè ens entenguem, si un ens local paga és perquè un altre ens local que ho sabut fer millor o que assumeix una major quota de solidaritat cobra. Però d'aquell cànon que es va posar en marxa el 2003 va quedar un tractament finalista exclòs, un tractament finalista que és una realitat, que era una realitat en aquell moment, i que vam defensar en aquell moment, sense èxit, que també tingués la seva penalització quan era utilitzat sense selecció prèvia.

Els residus que anaven a incineració no van ser gravats pel cànon de l'any 2003, i aquí la llei que presentem marca la primera modificació: introduir un cànon que gravi el residu que té com a tractament finalista la incineració; amb un tipus certament més reduït, d'acord amb la jerarquia de prioritats, però en tot cas corregint l'anomalia del cànon del 2003. Qualsevol ens local que porti residus a un tractament finalista haurà d'aportar recursos. Si tenim en compte que aquests mateixos ens locals es beneficiaran, es beneficien ja ara del retorn del cànon, la proposta sembla justificada.

Un altre aspecte que s'hi introdueix. Existeixen alguns municipis, afortunadament molt pocs, però *haberlos, haylos*, eh?, i no hauria de fer cap esforç de memòria massa gran per posar algun exemple damunt de la taula, que a pesar de l'obligatorietat legal de disposar de recollida selectiva de matèria orgànica encara no ho han fet.

Al mateix temps, aquesta matèria orgànica, que és una part important de la brossa, aquesta matèria orgànica que tenim una directiva europea que ens obliga a reduir el nombre de tones de residus municipals biodegradables que destinem a dipòsit controlat, el 2006 l'havíem de reduir un 25 per cent, ho vam complir; el 2009 s'ha de complir el 50 per cent, espero que ho puguem complir; el 2016, el 65 per cent. I aquests ajuntaments no volen. Escolti, vol dir que no és raonable donar-los una última oportunitat, que encara els la donem –pugin vostès al carro–, però creem una figura en el cànon que penalitza aquells que deliberadament no volen fer allò que és un bé per a tota la col·lectivitat? És raonable que qui no fa les coses tingui el mateix tractament que aquell que sí que les fa?

Jo entenc que els imports proposats per a aquests dos supòsits, que són la gran modificació en matèria de cànon, no justificarien una esmena a la totalitat, perquè d'això n'hauríem pogut parlar perfectament en ponència parlamentària. Ja en parlarem, segur. Però, deixi'm que m'hi aturi un moment. D'entrada, és una matèria opinable. Tant els suggeriments que hem rebut els diferents grups parlamentaris, i segur que a Convergència també n'hi han arribat, que ha rebut la mateixa Agència de Residus..., n'hi han en tots sentits: hi ha qui creu que són massa i hi ha qui creu que ens quedem curts. Jo ja no sé si això és una mostra d'aquella centralitat que vostès a vegades en fan gala. Però en tot cas segur que això no és un mal senyal. Però, escoltin, nosaltres donem valor, molt valor, al fet que els tipus que es proposen hagin estat consensuats amb les dues associacions municipalistes de Catalunya –l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis de Catalunya– i que es compti l'informe favorable de la Comissió de Govern Local de Catalunya. Escolti, el seu aval a la proposta ens hauria de fer repensar de si toca avui oposar-se a aquests cànon.

I la feina feta de concertació amb les entitats municipalistes i amb altres entitats que actuen en el món dels residus no treu, evidentment, que als grups parlamentaris serà a qui a partir d'ara ens tocarà fer la feina de consensuar, de procurar consensuar els termes d'aquesta llei.

Cànon sobre els residus de la construcció. Sembla raonable que un instrument que ha donat un bon resultat en residus municipals el passem també a un sector que en aquests moments té un índex molt baix, extraordinàriament baix, de reciclatge. Amb la mateixa sistemàtica: l'import anirà a finançar operacions de prevenció i optimització en la gestió; amb el mateix interès: afavorir els que ho fan bé, per això queden exclosos de l'aplicació del cànon si es disposa del pla de gestió de residus que fomenta la separació dels residus en obra. I també amb un llarg treball de concertació: la proposta compta amb el consens de la Cambra Oficial de Contractistes d'Obres de Catalunya, del Gremi de Constructors d'Obres de Barcelona i Comarques, de la Federació de Gremis de la Construcció i de la societat Gestora de Runa, SA.

Amb tots aquests antecedents, no els sembla que està justificada una proposta, la que hi ha continguda en aquest projecte de llei, pel que fa a l'aplicació dels cànon i el foment de la recollida selectiva?

Un altre tema que toquem en aquesta llei –vostè hi ha passat més de passada, jo també ho faré, perquè, doncs, per tant, entenc que aquí hi ha acord i que no cal que discutim gran cosa, però–: disposar de les instal·lacions de tractament per a la correcta gestió dels residus. Per poder fer les instal·lacions de tractament fan falta dues coses: una planificació acurada i un treball de concertació amb el territori, i la segona cosa, la disponibilitat dels recursos econòmics. I si volem fer una planificació acurada, la proposta que inclou el Projecte de modificació de la Llei 6/93 és clara: es regula la figura del pla territorial sectorial d'infraestructures de gestió dels residus municipals. I això possibilita un model en el qual es fixen un criteris de localització i dimensionament raonables, que es puguin entendre.

És l'antítesi del «t'ha tocat» que es practicava en altres èpoques. Que hi hagi coherència entre la planificació territorial de la gestió de residus i la urbanística, que no ens trobem a vegades amb problemes urbanístics damunt d'instal·lacions que no tenen problema de tipus de contestació social. I això a Catalunya ha passat. I això que es proposa en aquesta llei seria una eina de gestió excel·lent per aconseguir-ho, implicant els agents locals, que molt sovint –molt sovint– són, a més a més, els operadors de les plantes. I això no exclou –és més, ens hi obliga, claríssimament ens hi obliga– una curosa tasca de concertació. Com ja s'ha fet –com ja s'ha fet. Escolti, en aquests moments estan en obres la planta de tractament de resta de Botarell, la planta de tractament de resta d'Hostalets, la planta de tractament de restes i millora del procés d'incineració de Mataró, la planta de matèria orgànica de Granollers, la planta de resta de Vacarisses, i darrere n'hi vénen més: Tarragona, Lleida, la Selva, etcètera.

Recursos econòmics. Ja que vostè ha posat de manifest coses que no estaven estrictament en el projecte de llei, jo no puc passar per alt un comentari en aquest sentit. L'altra peça fonamental és el finançament de les infraestructures per part de la Generalitat. I aquí hi ha una novetat, un contracte programa entre la Generalitat i l'Agència de Residus, període 2006-2010, amb un import de 1.165 milions d'euros per finançar les actuaci-

ons del Pla d'acció de la gestió dels residus municipals de Catalunya; un contracte programa sense precedents. I quan dic «sense precedents» no és perquè sigui molt més gran que l'anterior; és que abans simplement no n'hi havia, de contracte programa. I aquesta també és una condició per poder disposar de les instal·lacions adequades. Aquesta és l'altra pota de la proposta inclosa al projecte de llei que avui estem tractant.

Podria parlar d'afavorir la tasca dels ens locals i de la Generalitat. Dels ens locals, hem passat de 9 a 30 milions d'euros anuals en ajudes. La línia d'ajut per consolidar la recollida selectiva de les fraccions. Sabem que els petits municipis, els quals a partir d'ara també tindran l'obligatorietat de fer la recollida selectiva de matèria orgànica, poden tenir problemes d'economia d'escala, a pesar que –i aquesta dada és important– en aquest moment 269 municipis catalans de menys de cinc mil habitants, que no hi estan obligats per llei, l'estan fent. Doncs, en aquells municipis petits que poden tenir aquests problemes caldrà preveure, ja es preveu, efectivament, l'increment de les ajudes en aquest sentit.

I més participació, sí. La participació, que, escolti, és tan senzill com si s'està, en el moment en què surten les lleis..., si un grup parlamentari s'adreça a l'Agència de Residus de Catalunya, em sembla que, encara que no sigui el d'Iniciativa, també se l'escoltaran, eh? N'estic convençut. Almenys jo ho faig sovint amb projectes que no són dels departaments que porta Iniciativa. Però, en tot cas, per facilitar el desenvolupament d'aquesta política de residus és imprescindible la màxima participació social en política de prevenció i gestió dels residus. I amb el convenciment que això no és cap obstacle per a la presa de decisions, sinó que és la garantia que les decisions que es prenen disposen del grau del consens adequat per tirar-les endavant.

I és per això que la proposta de llei, en aquest cas la proposta de modificació de la 6/93, inclou la regulació del Consell per a la Prevenció i la Gestió dels Residus de Catalunya, que assessorarà el consell de direcció, i preveu la participació social en el seguiment del bon funcionament de les instal·lacions de gestió de residus d'interès general i estratègic.

En síntesi. Els dos projectes de llei que estem debatent s'adeqüen als principis jeràrquics de la política europea de residus; marquen els senyals econòmics adequats per afavorir la reducció i el desenvolupament de la recollida selectiva, uns senyals que no recaptin, sinó que afavoreixen a qui ho fa bé; creen el marc adequat per al desenvolupament de les instal·lacions de tractament necessàries, amb una adequada planificació territorial, amb voluntat de consens amb els ens locals i amb un respecte escrupolós de les competències municipals, i faciliten la tasca dels ens locals i la participació de la ciutadania.

Senyor Espadaler, vostè diu que el vam criticar i que ara estem incòmodes. Jo no hi puc estar d'acord. Miri, nosaltres el 2003 plantejàvem el cànon de la incineració, i ara hi haurà cànon damunt de la incineració, si la llei s'aprova. Nosaltres el 2003 plantejàvem que hi hagués cànon per als residus de la construcció, per això també

ho proposem ara. En aquell moment també vam plantejar que la recollida selectiva de matèria orgànica –i està aquí a l'acta– fos obligatòria per a tots els municipis; ara està inclosa en el projecte de llei. Demanàvem una planificació de les instal·lacions; ara aquesta planificació s'està fent. I demanàvem que hi hagués un finançament inequívoc de la Generalitat a les noves instal·lacions de residus, i ara hi és.

Per tant, escolti, no som nosaltres qui ens hem mogut de lloc. Cap dels arguments que vostè ha plantejat justifiquen, al nostre criteri, una esmena a la totalitat. I, per tant, no serem pas nosaltres qui els doni suport.

Moltes gràcies.

El president

Poden fixar, ara, la posició els grups parlamentaris sobre l'esmena a la totalitat i sobre el text del projecte de llei. I en nom del Grup Socialistes, ho pot fer l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, estem iniciant la tramitació de dos projectes de llei, de la modificació de dues lleis que jo crec que són importants. Importants, per què? Perquè la gestió dels residus s'ha convertit en un dels problemes ambientals més urgents, ja que la quantitat de residus que generem al nostre país, en termes generals, augmenta. Les raons deuen ser diverses: el cost econòmic alt per aplicar mesures de prevenció, inèrcies en els canals comercials i en els hàbits de consum, necessitat d'introduir nous elements jurídics i econòmics que afavoreixin que el mercat actuï a favor de la prevenció.

Deia el senyor Espadaler, i coincideixo amb ell, que tenim un marc normatiu correcte, que s'ha d'ajustar per diverses raons que després intentaré explicar, però correcte, perquè emana, molta de la legislació que tenim en matèria ambiental, de directives europees. Dit això, jo crec que, de totes maneres, la situació de fragilitat i inconsistència en el camp de la gestió de residus, dels dos programes de gestió de residus, el de l'any 95 al 2000, i el del 2001 al 2006, actualment vigent, i heretada dels governs de Convergència, doncs, contenia aquests elements, i tot just ara ha començat a estar corregida pel Govern de Catalunya.

Al llarg d'aquests darrers anys s'han produït canvis importants que recomanen la modificació d'aquestes dues lleis, bàsicament per optimitzar l'acció de govern, del Govern de Catalunya, i harmonitzar al mateix temps les lleis a les normatives estatals i europees, ajustant els principis jeràrquics de les mateixes directives europees, tal com s'ha manifestat ja en aquesta tribuna i tal com recullen els projectes de llei.

A l'inici del debat que ens ha de portar a l'aprovació i a la modificació d'aquestes dues lleis, deixi'm dir-li, de totes maneres, senyor conseller, o deixi'm dir-li i expressar-li en nom del meu grup parlamentari i reconèixer el treball intens que al llarg d'aquests darrers tres, quatre anys ha fet el Govern de Catalunya per tal d'anar solucionant aquesta situació de fragilitat que jo

els parlava, però també reconèixer la feina dels ajuntaments del nostre país al llarg d'aquests anys.

La situació no era i no és fàcil. La valorització dels residus municipals l'any 2003 estava molt per sota dels objectius previstos en el Programa de residus, al voltant d'un 18 per cent, quan havia d'estar al 36 per cent. En aquest darrer any, el 2006, o el darrer any de què tenim dades, les recollides selectives estaven al voltant del 30 per cent, i la valorització material, que són dos conceptes un pèl diferents, al voltant del 24 per cent; un augment, però encara bastant per sota dels objectius previstos.

Els abocadors més importants de Catalunya en tot aquest període, esgotant la seva capacitat..., Garraf ja està tancat, i Vacarisses i el de Palautordera probablement en un futur no massa llunyà hauran arribat també a la situació de reblliment. Això significa, significava i significa que hem de buscar vies per gestionar correctament un volum d'escombraries que pot anar al voltant d'1.700.000, 1.900.000 tones de residus, en un moment que, a més a més, la generació de residus urbans ha continuat creixent, tot i que és cert que en els darrers dos anys s'ha estabilitzat la tendència o la creació de la mitjana de generació de residus per habitant/dia al voltant d'1,64, molt a prop de la situació europea.

Aquí també les previsions del Programa de gestió de residus del 2001 al 2006 han fallat, perquè ens deien que, si tiràvem endavant les polítiques que s'havien definit el 2001, en aquest moment exacte del 2006-2007 hauríem d'haver retornat a situacions anteriors als anys 95-96, i tots sabem que això no és així. Per això em referia jo a aquesta situació de fragilitat i inconsistència de les polítiques que vam heretar de l'anterior Govern de Catalunya.

Aquesta situació de creixement de les tendències, al meu grup parlamentari no ens fa feliços. Pensem que cal anar una mica més lluny, i m'explicaré. Si afegim a aquesta tendència que, a més a més, malgrat que s'hagin augmentat les tendències i els percentatges de recollida selectiva i de les taxes de reciclatge encara estem lluny dels objectius de valorització material, vol dir que alguna cosa falla, vol dir que hem d'adequar la normativa per tal que tinguem una gestió més òptima. Per què? Perquè el primer objectiu, des del meu punt de vista, el primer objectiu d'una correcta política de gestió de residus passa per aconseguir la reducció de la quantitat generada, i aquest objectiu està fixat de manera clara a les dues lleis que avui comencen la seva tramitació parlamentària. Tanmateix, sent aquest un objectiu que hem d'assolir, és necessari afrontar la gestió de la realitat.

Això ha comportat que el Govern, a banda i en paral·lel amb la revisió de la normativa, hagi formulat –que en aquests moments està, no en fase ja de discussió, pràcticament en fase d'aprovació– un nou programa de gestió de residus municipals. Ha elaborat un pla d'infraestructures acordades amb els ens locals, algunes ja amb obres en marxa, perquè no es podia esperar, perquè la situació –jo crec que no exagero– és una situació dramàtica: s'estaven tancant els abocadors de referència i no teníem instal·lacions per gestionar els residus que estàvem produint. I, sobretot, l'establiment d'un programa

econòmic i financer que deixa clar, ja, quin és l'horitzó d'inversió que assumirà el Govern de Catalunya.

Jo ja sé que hi ha sectors que veuen el got mig buit, però el cert és que la gestió dels residus urbans ha evolucionat cap a processos cada cop més respectuosos amb el medi ambient i que s'estan consolidant la recollida selectiva, el triatge, el compostatge i, deixin-m'ho dir també, l'optimització de la incineració al nostre país amb recuperació energètica. No es pot pujar a aquesta tribuna dient que estem incinerant. Jo també estaria en contra de la incineració perquè sí. Nosaltres diem –i així està recollit en les propostes de modificació– que, en tot cas, si s'incinera s'ha de fer amb recuperació energètica.

Estem reduint el pes dels abocadors, tot i que aquí també les previsions que es feien i que ens feien han fallat, perquè avui, l'any 2006, hauria d'anar a abocador controlat al voltant d'un 31 per cent dels residus que generem, i vam aportar-hi pràcticament un 50 per cent, una mica més de dos milions de tones, és a dir, dinou punts de diferència respecte a les previsions que el darrer Govern de Convergència havia fet.

Hem de fer, per tant, un salt endavant en aquestes polítiques, estenen les recollides selectives arreu, garantint també la implantació de la recollida selectiva de matèria orgànica a tot el país. Obligatorietat, sí, però també garantia que tindrà instal·lacions de tractament en el seu àmbit territorial i garantia financera per tirar endavant aquestes polítiques.

I aquesta és la diferència substancial, és una diferència fonamental respecte a períodes anteriors, on les inversions es finançaven amb fons de cohesió i pocs recursos del Govern de la Generalitat de Catalunya. I a través del contracte programa de què s'ha fet esment aquí, doncs, aquesta és una situació que es supera.

Senyores i senyors diputats, el Projecte de llei de finançament que avui comencem a debatre fixa de forma clara el que des del nostre punt de vista ha de ser el desenvolupament del model de gestió a Catalunya: un pacte, un acord entre les dues administracions que en tenen responsabilitat, el Govern de Catalunya i l'Administració local. Les dues entitats municipalistes hi han pogut participar, hi han pogut dir la seva al llarg de tot aquest procés, un procés que ha estat llarg. Aquestes dues lleis havien d'haver vist la llum a l'anterior període legislatiu, que no va poder ser perquè es va avançar el període electoral. I els partits que hem volgut intervenir en aquest procés o en la fase d'avantprojecte ho hem pogut fer amb tota tranquil·litat.

El Govern de Catalunya, el Govern de la Generalitat assumeix o assumirà la totalitat del finançament de les inversions en instal·lacions, cosa que en el passat no era tan clara, i les despeses d'explotació seran assumides pels ens locals.

Sabem tots plegats que fer les coses bé, correctament, té un cost; no necessàriament barat en termes econòmics, però necessari i imprescindible en temes ambientals i de solidaritat entre generacions. Respecte als dos cànons, el senyor Espadaler ha pujat al faristol i una mica més ens acusa o ha acusat el Govern i ens acusa als grups que donem suport al Govern d'espoliació fiscal als ens

locals i, de retruc, als ciutadans; una mica més, ha vingut a dir que aquí estem practicant o estem fent practiques assimilables al Serrallonga. (*Remor de veus.*)

Ja li han explicat abans la seva intervenció –que no li repetiré– en un ple que es va produir en aquesta mateixa cambra. Vostè va justificar, i amb raó, el cànon de deposició en abocador controlat. Estàvem d'acord... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –vaig acabant senyor president–, estàvem d'acord aleshores i estem d'acord ara. La proposta que es fa en el projecte de llei, de distribució dels fons procedents dels cànons, vostè sap que són recursos que aniran al cent per cent i que es retornaran a l'àmbit local, garantint que aquells ens locals, aquells ajuntaments que fan un esforç, que fan una bona pràctica, una bona gestió dels residus tindran aquests retorns. Ho deia el conseller, coincideixo amb ell: l'objectiu és arribar a una situació zero; si arribem a una situació zero, voldrà dir que estem fent les coses bé en aquest país, voldrà dir que probablement ens podrem plantejar que aquests cànons no estiguin en la nostra normativa.

Jo crec que vostès han pujat avui aquí, presentant aquesta esmena a la totalitat en aquest projecte de llei, per intentar fer una mica més de soroll. I jo crec que les polítiques de residus del país, les polítiques de fiscalitat que s'han de produir en aquest camp necessiten exactament acord, consens entre les forces polítiques, no excessiu soroll, igual que alguns grups hem fet...

El vicepresident primer

Senyor Terrades...

El Sr. Terrades i Santacreu

...en el passat. Vaig acabant, senyor president...

El vicepresident primer

No, ara ja hauria d'acabar, senyor Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

En tot cas, ara tenim... Esperem també que en la tramitació puguem trobar i reconduir aquests punts que en aquests moments ens diferencien. Esperem, del seu paper responsable, igual que alguns partits quan estàvem a l'oposició en el passat ho vam fer i vam donar suport a lleis que vostès van presentar en aquest Parlament... Ara tenim l'oportunitat...

El vicepresident primer

Senyor Terrades..., senyor Terrades ha d'acabar, si us plau.

El Sr. Terrades i Santacreu

...de seguir aprofundint en un model de gestió de residus des del màxim d'acord i el màxim de consens. I per començar, i agafant les seves paraules, probablement el millor que podríem fer és retirar aquesta esmena a la totalitat per trobar aquests punts d'acord en la tramitació parlamentària.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Laura Vilagrà.

La Sra. Vilagrà i Pons

Bé, gràcies, president. Diputats, diputades, jo intentaré ser més breu, perquè ja anem una mica tard sobre l'horari previst, i ens havíem compromès a ser més breus del compte.

Bé, en qualsevol cas, el Govern ens proposa dos projectes de llei vinculats a la gestió de residus, un tema, de fet, que està a l'agenda de prioritats de tots els governs municipals i, evidentment, del Govern, doncs, de la Generalitat. Malgrat tot, doncs, en alguns aspectes no hem complert les expectatives que fins i tot la Unió Europea..., els deures que la Unió Europea ens havia plantejat. I, de fet, en molt bona part és gràcies, o per culpa, en aquest cas, de molts municipis, de molts ajuntaments, alguns grans, que no han fet bé la feina; fins i tot l'Ajuntament de Barcelona mateix, en el qual en alguns barris encara no fan l'orgànica. Per tant, això també ho hem de dir, doncs, des d'aquesta tribuna.

En qualsevol cas, hi ha municipis més petits que fan els deures ben fets, i aprofito el moment –no ho he fet fins ara, però...– per parlar del meu municipi, del qual sóc alcaldessa, i en el qual reciclem gairebé el 80 per cent dels residus. Per tant, a mi els cànons, diguem-ne que no em fan por. I en aquest sentit, doncs, un reconeixement a tots aquells ajuntaments i ciutadans i ciutadanes que fan les coses ben fetes, que n'hi ha molts.

Per altra banda, també, l'any 93, amb la Llei de residus es va fer un pas, es va fer un pas en les exigències de cara als municipis, però, en qualsevol cas, potser en aquell moment no hi havia els recursos per dur-ho a terme. Ara sí que hi són, amb aquests 30 milions d'euros que hem plantejat abans, amb l'ordre d'ajuts, amb els 30 milions d'euros del cànon... Per tant, ara sí que es poden fer ben fetes les coses i no hi ha, doncs, en aquest cas, excusa.

Fa poc, gràcies a la iniciativa de Femcat, una entitat de l'empresariat català, vam poder estar a l'Ecoparc de Barcelona i vam poder veure com de malament encara fem les coses des del punt de vista dels ciutadans, i en alguns casos de l'Administració, perquè encara estem en uns nivells molt baixos de reciclatge. I en aquest sentit l'Administració després s'ha de gastar molts diners en plantes de triatge, a intentar revaloritzar els residus, fent un tractament perquè hi hagi, doncs..., vaja, això, una possibilitat de recuperar-ho energèticament.

En qualsevol cas, l'any 2003 es va fer la primera Llei de finançament de les infraestructures de tractament de residus, que ja va ser, doncs, una bona llei en aquest sentit, i ja Esquerra plantejàvem que s'havia d'anar més enllà, i en aquest cas, doncs, discrepem amb Convergència, perquè ja plantejàvem en el programa electoral que es fes una incidència més alta de la fiscalitat sobre el tractament de residus, o bé, en un altre ordre de coses, una progressivitat temporal en els cànons sobre l'abocament de residus, sobre la incineració i la construcció.

I és per això que celebrem que, en aquest cas, el Govern de la Generalitat hagi fet l'impuls d'aquest nou cànon

a la incineració o el cànon de construcció, tenint en compte també aquells municipis que, doncs, fan tota la recollida selectiva completa, amb l'orgànica inclosa, respecte dels que no ho fan.

En qualsevol cas, quant a aquest projecte de llei, hi ha hagut vint-i-sis entitats que han fet esmenes, entre les quals també Esquerra Republicana en el període d'exposició pública, i se n'ha recollit el 40 per cent dels plantejaments. Per tant, doncs, és una llei que evidentment, doncs, té un grau de consens alt, com també ja han dit els diputats que m'han precedit, en el sentit que està recolzada per les entitats municipalistes.

Pel que fa a la modificació de la Llei de residus, en aquest cas bàsicament els plantejaments que es fan són la modificació en el sentit d'incorporar el Pla territorial sectorial d'infraestructures de la gestió de residus municipals d'alguna manera per racionalitzar la planificació territorial i l'establiment en els criteris d'ubicació d'aquest tipus d'instal·lacions en el territori.

També es fa una modificació en el Consell de Direcció de l'Agència de Residus; en aquest sentit, doncs, serà molt més àmplia i molt més plural. Com també s'incorpora un nou consell, el Consell de Prevenció i Gestió de Residus; en aquest cas, doncs, aprofundint en la participació ciutadana, la participació social, per tal de ser un òrgan d'assessorament i elaboració d'informes en la mateixa agència. En aquest sentit, històricament hi ha hagut a vegades disfuncions en segons quins tipus d'instal·lacions, i per tant és bona aquesta major implicació del Govern o dels ens locals o fins i tot doncs de la ciutadania en la gestió d'aquest tipus d'instal·lacions.

També s'amplia el fons econòmic per als ajuntaments que tenen en el seu terme municipal instal·lacions de residus especials, o qualsevol altre tipus d'instal·lacions previst en el Pla sectorial d'infraestructures de tractament de residus. Això també creiem que és una modificació, doncs, prou interessant.

Finalment, una altra modificació important és que els ens locals afectats per aquestes instal·lacions tenen una més gran participació en la vigilància i el funcionament.

Per tant, en conclusió, des del nostre grup donem per bo aquests textos, aquests dos textos. Fem només una petita observació en el sentit que es plantejava, en el procediment d'instal·lació d'aquests nous equipaments, doncs, que seria molt més transparent, i així serà, però esperem doncs que realment hi hagi una garantia que, quan s'hagi d'instal·lar qualsevol equipament en un territori, es tingui en compte en aquest sentit, vaja, els municipis afectats o els ens comarcals afectats.

I finalment, celebrem que l'Agència de residus presenti bianualment un informe al Parlament sobre el grau de compliment del Programa de gestió de residus.

Res més. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup del Partit Popular té la paraula l'il·lustre senyor Santiago Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, la Llei reguladora de residus que portem avui a debat és una modificació d'una llei de l'any 93, i concretament és la segona modificació important que es fa d'aquella llei. La primera modificació es va fer ja, com s'ha dit reiteradament, l'any 2003, i precisament aquella modificació de la Llei 6/93 va ser una de les conseqüències del Programa de gestió de residus municipals 2001-2006. I aquella llei del 2003 va ser aprovada també conjuntament amb la llei que establia el cànon de deposició de residus. La justificació que avui es porti una nova llei de finançament d'infraestructures de gestió de residus i una modificació, una nova modificació de la Llei de gestió de residus, ha estat justificat per l'incompliment dels objectius del Programa 2001-2006. I és cert que hi ha un incompliment d'objectius, que hi ha un assoliment baix d'aquests objectius, relativament baix, que la valorització de residus ha estat per sota dels objectius que fixava aquell programa, que la generació de residus s'ha anat incrementant progressivament, de forma contrària al que preveia aquell programa al llarg dels anys, fruit també d'un efecte desconegut en aquell moment, o imprevist en aquell moment, com era l'increment de la població que hem anat patint en els darrers anys, però, en definitiva, aquesta és una realitat.

Així i tot, nosaltres diem, home, hi han algunes dades que al llarg del temps acaben sent positives, com ja s'ha comentat: l'estabilització de les ràtios de generació de residus en quilos/habitants/dies, entorn al 1,63 l'any 2003; 1,66, 1,64 els anys 2005-2006. També és cert que hi ha hagut un creixement constant de la recollida selectiva, no des d'ara, sinó des de ja fa anys, i aquest creixement constant està a l'entorn de l'11 per cent –l'11,5 per cent concretament, les últimes dades de l'any 2006–, i és un creixement similar als exercicis dels anys anteriors.

L'evolució. Si analitzem, si veiem com evoluciona el percentatge de deposició al llarg dels anys, veiem en els gràfics de la mateixa Agència Catalana de Residus com des de l'any 95 pràcticament fins al 2006 s'ha mantingut, amb petites oscil·lacions, però pràcticament constant; és a dir, si percentualment s'ha reduït el volum de deposició, no és perquè s'hagi reduït en valor absolut, sinó que és degut a què, com que hi ha hagut un creixement de la generació de residus i a la vegada hi ha hagut un creixement de la recollida selectiva de residus, això ha permès que la deposició no hagi crescut i que la incineració tampoc no hagi crescut, però tampoc no hagi baixat d'una forma substancial. Per tant, home, sí que hi han dades d'evolució que no són positives, hi han objectius no assolits, però també hi han dades que nosaltres veiem, home, si més no, no sé si positives, però com a mínim negatives no ho són.

Per tant, des d'aquest punt de vista, i amb l'esperit de poder millorar aquestes dades, de poder millorar la gestió de residus, nosaltres estem d'acord que cal avançar –i la modificació de la llei n'és l'exemple més evident– en la reducció de la generació de residus, i que s'haurà de treballar i molt en la conscienciació de la població, productors i consumidors, en l'increment de la recol·li-

da selectiva, implicant-hi els agents i sobretot els ens locals, i el decrement, en la mesura de les possibilitats, de la deposició i de la incineració, que significa també més infraestructures de tractament.

Comprenem la necessitat de millorar l'eina legislativa per la necessitat d'avançar en la millora del medi ambient. I amb això vull justificar que aquests són per nosaltres els objectius que persegueix aquesta llei i que aquestes són les causes de modificació d'aquesta llei.

I aprofito per dir que no compartim la primera línia de l'exposició de motius de la llei, que diu que és origen dels canvis fàctics i polítics que han tingut lloc en el país. Escolti'm, els canvis de govern no justifiquen les modificacions de les lleis, en tot cas modifiquen les polítiques, però no justifiquen la modificació de les lleis, perquè hi hagin hagut canvis fàctics o canvis polítics, com diu, repeteixo, la primera línia de la llei.

Jo crec que puc ometre les característiques de la llei i puc centrar-me més en les discrepàncies. I respecte a les discrepàncies en citaré dues. Jo no diria que són discrepàncies, jo en diria un dubte i una oposició.

El dubte, i respecte d'un element innovador, com és el fet de la creació d'un consell de participació. Ja els avanço que el nostre grup presentarà esmenes respecte d'aquest consell de participació per tal de garantir que sigui realment un consell de participació i no succeeixi com en altres agències que se estan creant en altres lleis per part del Govern en les quals pretenen que el consell de participació tingui una majoria governamental. Escoltin, és allò de «si us plau, si ha de fer enquestes, no les faci a casa seva, faci-les al carrer». Doncs com això està succeint, nosaltres volem garantir que aquest consell de participació tingui la representació necessària del Govern i tingui una àmplia representació dels agents implicats en la gestió de residus.

I l'oposició. Ja s'ha citat i ja ho ha dit el portaveu de Convergència i Unió, el que sembla que és una dèria del Departament de Medi Ambient i Habitatge, que és l'expropiació. Torna a aparèixer en una llei del mateix Departament l'expropiació forçosa de sòl contaminat i que, doncs, és un element que no sabem ben bé fins a on ens vol portar. Jo no sé si quan el senyor Terrades deia allò del Serrallonga es referia concretament al cas de l'expropiació que ens tornen a plantejar en un projecte de llei.

Pel que fa al tema del Projecte de llei d'infraestructures i dels cànons, en primer lloc dir que el fet que la Generalitat assumeixi les inversions en infraestructures no és una novetat que s'introdueixi ara, ja formava part de l'anterior llei, ja forma part de la Llei 16/2003 que és la Generalitat qui té la responsabilitat de realitzar les infraestructures. Això per un costat. Per un altre costat, a nosaltres tampoc ens agrada que es creïn nous cànons, que es creïn noves taxes, que es creïn noves mesures fiscals que repercuten en darrer terme sempre sobre la ciutadania.

Vostès, quan ens diuen quins són els objectius dels cànons, ens diuen: penalitzar la generació de residus –ja sé que no utilitzen aquesta paraula, n'utilitzen una altra, «desincentivar», són sinònims–, penalitzar en la dispo-

sició final en dipòsit controlat. I al final diuen «afavorir i incentivar la recollida selectiva», que en realitat no l'estan ni afavorint ni incentivant, l'estan simplement deixant com a no penalitzada. Però no vull entrar, ni ho faré, en la dicotomia entre penalitzar i incentivar. Nosaltres som plens partidaris d'incentivar i no de penalitzar. I la llei en canvi opta clarament per la penalització.

Creiem que hi ha una base de raó en el plantejament que es fa en Projecte de llei. I per aquest motiu, també en el convenciment que serem capaços en ponència parlamentària de discutir i d'intentar arribar a acords sobre aquesta qüestió, és per aquest motiu que no hem presentat esmena a la totalitat. Tot i que segurament ho hauríem d'haver fet –segurament ho hauríem d'haver fet–, perquè, ho repeteixo, amb aquesta voluntat d'arribar a acords i diàleg en la ponència parlamentària per arribar a unes xifres i per arribar a unes figures que compleixin realment l'objectiu que perseguim, és un mal començament, no com deia el portaveu de Convergència i Unió, que l'únic grup consultat havia estat el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, i amb això els dono la raó, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana han participat de la informació pública, i per tant aquí els he de donar la raó. Però el que no s'ha dit i el que sí que vinc a dir jo és que en el procés participatiu d'elaboració de la llei, i a més a més se'n va ostentació, durant el primer trimestre de 2006 s'han mantingut reunions amb els grups parlamentaris, no només d'Iniciativa, d'Iniciativa, d'Esquerra Republicana i del Partit Socialista, com si en aquesta cambra no hi hagués cap altre grup parlamentari. Per tant, esperem –ho esperem– que el sectarisme que van demostrar en l'elaboració de la llei, i que vostès a més a més n'han fet ostentació, no sigui les línies que dirigeixin els treballs de la ponència i que puguem arribar a un acord entre tots els grups parlamentaris. El tema s'ho mereix.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. En nom del Grup Parlamentari Mixt té la paraula el diputat senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, des del grup de Ciutadans no hem presentat com es sabut esmena a la totalitat d'aquest projecte, bàsicament perquè creiem que respon més a una necessitat d'actualització de la Llei de l'any 93 i de les modificacions posteriors, d'aquests àmbits legals, que no pas a una altra cosa. Entenem que el que s'està fent amb aquesta llei, o amb aquesta modificació legal que ara entra a tràmit, és intentar actualitzar el que són una sèrie de mesures que en un moment determinat tenien un grau i que a poc a poc, primer amb la sensibilització a poc a poc de la ciutadania i també de les administracions públiques, tots hem d'anar a acceptar la seva actualització.

Dit això, evidentment, nosaltres, com hem fet altres vegades, sempre defensem que una esmena a la totalitat només pot estar justificada quan hi ha una oposició frontal fins i tot a debatre aquell assumpte, no? Per tant,

creiem que aquest tràmit o aquest mecanisme parlamentari ha de quedar precisament per una oposició frontal pròpiament al contingut, a la forma i a allò que ve a representar aquella modificació. Nosaltres, com diem, no és el cas i no utilitzarem les esmenes a la totalitat per manifestar les nostres parcials discrepàncies amb alguns assumptes de la llei.

És per això que volem que entrin a tràmit aquestes dues lleis, i a més a més, lògicament, espero i desitjo que la conselleria, però sobretot els grups parlamentaris que donen suport al Govern, tinguin una actitud flexible a l'hora de valorar les aportacions que fem des d'altres grups parlamentaris. Estic convençut que així serà, com ja ha estat en altres ocasions. I també he de dir que en altres ocasions no hem tingut aquesta possibilitat. Nosaltres donem llum verda a aquesta tramitació perquè tenim el convenciment que en alguns punts concrets podrem arribar a alguns acords.

Bé, des del nostre punt de vista hi han alguns aspectes positius, pels quals acceptem i volem que entri a tràmit aquesta legislació, i bàsicament el principal és, tot i que aquí s'han dit altres coses des d'aquesta tribuna, que, sobretot pel que fa referència al cànon –als cànons–, ha arribat el moment, segurament, d'aquesta evolució de què parlàvem, i s'ha d'«apretar» una mica, diguéssim, les entitats sobretot locals a l'hora de complir la legislació i les directives europees en aquest àmbit.

Què vol dir, això? Doncs, que, home, sí que és cert que aquest fons econòmic de què parlem i aquests cànons per una banda és cert que poden penalitzar aquells que no compleixen el grau de compromís social, i en aquest cas davant del medi ambient, que li demana la ciutadania o que demana l'actual situació a Catalunya a les administracions, però per altra banda –i discrepo d'altres coses que s'han dit en aquesta cambra– sí que hi ha un incentiu. És a dir, no és només penalització, hi ha un incentiu per a aquelles administracions que compleixen, perquè hi ha un fons econòmic que compensa aquell esforç que fan algunes administracions. Per tant, sí que hi ha incentiu i és per això que nosaltres hi estem d'acord, amb aquests cànons. Si fos només una pura penalització i no hi hagués una ajuda a aquelles administracions que compleixen, home, doncs, no hi estariem d'acord perquè només penalitzaríem. Però en aquest cas s'ha de dir que, llegint la literalitat de la llei i pensant en el fons econòmic, hi ha un incentiu per a aquelles administracions que compleixen amb aquesta normativa.

Per altra banda, també, a nosaltres ens agradaria introduir sobretot, més que una esmena de contingut, sobretot formal, a l'article..., sobretot, on es parla..., més que de la prevenció, es parla del tractament. S'ha dit des d'aquesta tribuna, per part de la conselleria, i nosaltres hi volem fer especial incís..., hi han algunes associacions que estan molt interessades, com ja bé saben els grups parlamentaris, que es parli sobretot de prevenció. És a dir, crec que hem d'estar en un moment en què –i els dies..., i el que s'ha debatut avui aquí ho demostra– no hem d'anar a col·locar pedaçs, si em permeten l'expressió, sinó que el que hem de fer és fer prevenció. I des d'aquest punt de vista jo crec que aquestes lleis, aquestes modificacions han d'anar per aquesta via més

que per la de la solució final o la de la correcció. S'ha d'anar per la via de la prevenció, i farem algunes esmenes, que estem convençuts que seran fàcilment acceptades per altres grups, en aquesta literalitat de la llei.

Sí que és cert que trobem a faltar una major confiança o delegació de funcions intermunicipals, que són els consells comarcals. És a dir, s'ha fet una menció..., s'ha deixat la porta oberta, diguéssim, a la participació dels consells comarcals, però, home, ja que els consells comarcals són entitats que cada cop es qüestionen més fins i tot pel seu mateix funcionament, la seva pròpia existència i la triple o quàdruple burocràcia que representa per al ciutadà tenir diferents administracions, ja que tenim una administració comarcal que pot col·laborar en aquest cas a la resolució o, en aquest cas, a la resolució de conflictes, fins i tot, i consens entre diferents municipis d'una mateixa comarca, ens agradaria, i farem esmenes en aquest sentit..., perquè explícitament es reconegui més el paper dels consells comarcals en aquesta actuació entre municipis. Creiem que hi han molts municipis a Catalunya que no recullen ni tan sols..., ni tenen les possibilitats de fer..., ni la recollida selectiva com hauria de ser, ni tenen unes possibilitats econòmiques; crec que el consorci, la concertació entre diferents municipis que representa el consell comarcal hauria de tenir major pes en aquesta futura modificació legal.

Per altra banda, també, hem de dir que a nosaltres ens agradaria fer especial incís, i farem, proposarem també una esmena, en l'àmbit del control i el seguiment. És a dir, creiem que les legislacions d'aquest tipus, que el que volen és, com deia abans, en el bon sentit de la paraula, «apretar» les administracions perquè vagin complint la legislació, necessiten, com moltes altres coses, un seguiment, una inspecció contínua. I crec que moltes vegades aquestes legislacions, si no es fa aquest seguiment i aquesta avaluació contínua, no tenen el fruit que desitjaríem. Es comentava des d'aquesta tribuna per part d'algun altre portaveu que, certament, doncs, agafant les dades, el compliment de la legislació en matèria de residus podria millorar segurament molt si féssim una avaluació més contínua, eh?, i un seguiment i una inspecció d'aquesta legislació.

Per tant, apostarem també que aquesta llei reculli explícitament mesures de seguiment, mesures d'avaluació contínua, de la modificació que espero i desitjo que tiri endavant.

Per tant, en termes generals, aquesta llei, podem dir, des del grup de Ciutadans, que satisfà una actualització a la situació actual a Catalunya, fa un esprint, podríem dir, de cara a l'Administració pública i sobretot als ens locals a complir la legislació i a incrementar..., o crear un punt d'inflexió del compliment d'aquesta legislació. I torno a dir que pel nostre grup també es veu amb bona..., o es creu una bona acció incentivar aquelles administracions que compleixen i penalitzar aquelles que després, diguéssim, de molts avisos, després –des de l'any 93– de començar a legislar en aquest àmbit d'una forma específica... El que no pot succeir és que catorze anys després, doncs, quan l'Administració necessita una implementació en aquest àmbit, sobretot en l'àmbit de la recollida selectiva, doncs, no es reconegui

aquesta necessitat d'arribar fins i tot a penalitzar aquells ajuntaments que no compleixen.

Abans s'ha citat també des d'aquí l'acord que representa..., o la concertació que hi ha hagut amb les diferents entitats de municipis. És de celebrar, però també hem de tenir en compte que els municipis miren per als seus interessos. Vol dir que tampoc és cap garantia que els municipis es posin d'acord, ja que són els municipis qui han de pagar uns cànon quan no compleixen, són els municipis, en definitiva, qui tenen una obligació a partir d'aquesta llei. Per tant, torno a dir que s'hauria de ser fins i tot més exigent a nivell municipal, perquè tots sabem que les entitats municipals representen, en aquest sentit, un conjunt d'interessos locals que de vegades poden mirar més pels interessos del propi finançament i la pròpia qüestió pressupostària d'aquestes entitats locals que no per l'interès general que representa, doncs, el tractament de l'àmbit del medi ambient.

I, dit això, sí que també m'agradaria afegir, doncs, que com ja deia al començament de la meua intervenció, espero trobar en els grups parlamentaris que donen suport al Govern la màxima col·laboració per intentar arribar a acords. Crec que aquesta ha estat l'actitud del nostre partit en moltes matèries sensibles des del punt de vista social. Jo crec que ens agradaria continuar per aquesta via. I, per tant, demanaríem als grups, doncs, que, en aquest sentit, sabent diferenciar també les actituds de diferents grups de l'oposició, puguem parlar d'aquestes esmenes possibles, sobretot en aquest camp que dèiem del seguiment, en el camp de l'incentiu, de la participació dels consells comarcals, i, en definitiva, d'intentar millorar en aquells aspectes en què puguem arribar a un consens en aquesta llei.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats i diputades.

(El Sr. Espadaler i Parcerisas demana per parlar.)

El president

Senyor Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Jo volia demanar la paraula per contradiccions i perquè hi havia una sol·licitud explícita, per part del representant del...

El president

La té.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...de retirada.

Moltes gràcies, senyor president. Bàsicament, la intervenció del senyor Daniel Pi, quan ens demana aquest exercici de responsabilitat i de coherència, quan pretén..., agafant un text, traient-lo de context –mai millor dit–, d'una intervenció, doncs, en condició de conseller en l'anterior legislatura, defensant el cànon. Defensàvem un cànon que explícitament –explícitament, i aquesta va ser la raó per la qual vostès no el van votar, com vostè bé ha dit: explícitament– no l'aplicàvem precisament a la inci-

neració. Per tant, som perfectament coherents. Aleshores no el varem aplicar a la incineració, i precisament perquè avui l'apliquen a la incineració, per això –per les raons que he expressat–, per això i per coherència –perquè en som, de coherents–, per això nosaltres hi fem aquesta esmena a la totalitat, no?

I després hi havia una altra reflexió, en aquest cas per part del diputat Jordi Terrades, que ens ha dit: «Home, els demanem responsabilitat.» La veritat, i de bon rotllo, com diria el conseller Saura, és la manera més exòtica que he vist de demanar responsabilitat: primer em diu que sembla el Serrallonga, quan vinc aquí, i després em demana responsabilitat. És la manera més exòtica que he sentit mai de demanar responsabilitat a algú.

Però aprofito l'avinentsa per dir-li què entenem nosaltres per responsabilitat. I li llegiré tres brevíssimes notícies aparegudes en tres mitjans de comunicació..., que la nostra actitud és la inversa d'aquesta. I aquesta és la manera com nosaltres entenem l'exercici de la responsabilitat. *El Punt Diari* del 20 de gener de 2003: «Iniciativa» –entre cometes, frase treta entre cometes–: «“Si l'alcalde no clausura l'abocador, serà una actuació de mala fe, d'esquenes a la ciutadania.”» Nosaltres no anem pressionant els alcaldes així. Nosaltres exercim l'oposició amb responsabilitat.

El *Segre*, 5 de setembre de 2003: «Saura acusa Espadaler d'encobrir irregularitats a les empreses, d'encobrir les empreses que cometen irregularitats.» La cita és textual. Nosaltres no anem acusant els consellers d'aquestes qüestions.

La Vanguardia, en aquest cas, del 19 de febrer del 2003, igualment: «El portaveu d'Iniciativa, senyor Joan Boada, va “advertir”» –entre cometes– «el conseller de Medi Ambient que la seva formació acudiria per via penal si la Generalitat no clausurava d'immediat un abocador.»

Aquesta no és la nostra manera d'exercir l'oposició. Exercir l'oposició amb responsabilitat, quan ho creiem oportú i això és coherent amb el nostre programa electoral, és defensar fins al final, guanyem o perdem, una esmena a la totalitat amb els arguments que hem posat sobre la taula.

Moltes gràcies, senyor president.

(*El Sr. Pi i Noya demana per parlar.*)

El president

Senyor Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies. Miri, l'any 2003 el senyor Espadaler va defensar un nou cànon, i aquell cànon era bo. I avui, en canvi, ha dit que tot nou cànon, per principi, ha de ser dolent i hi hem de dir que no.

Vostè ha demanat la paraula per contradiccions, però francament no sé qui és el que té contradiccions sobre aquest aspecte.

(*Pausa llarga.*)

El president

Votarem, doncs, seguidament, l'esmena a la totalitat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha tingut 46 vots a favor, 70 vots en contra i 15 abstencions. Atès que ha estat rebutjada l'esmena a la totalitat, el Projecte de llei de finançament de les infraestructures de gestió dels residus i dels cànon sobre la disposició del rebuig dels residus, i atès que el punt número 4, que és el Projecte de llei de modificació de la Llei 6/93, de 15 de juliol, reguladora dels residus, no ha estat objecte de cap esmena a la totalitat, els dos projectes continuen la seva tramitació.

Projecte de llei de modificació de la Llei 10/1994, de l'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, en relació amb el personal facultatiu i tècnic del Cos de Mossos d'Esquadra (debat de totalitat) (tram. 200-00027/08)

Passem al punt següent de ordre del dia, que és el cinquè i que és el debat de totalitat del Projecte de llei de modificació de la Llei 10/1994, de l'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, en relació amb el personal facultatiu i tècnic del Cos de Mossos d'Esquadra. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació. (*Pausa.*) Senyor conseller, quan vulgui.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies. Gràcies, senyor president. Passo a presentar de forma breu el projecte de modificació de la Llei 10/94, de l'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, en relació amb el personal facultatiu i tècnic del Cos de Mossos d'Esquadra.

L'article 18.2 d'aquesta llei preveu que el Cos de Mossos d'Esquadra ha de comptar amb els llocs facultatius i tècnics que siguin necessaris per donar cobertura i suport a la funció policial. En un principi, el nombre de facultatius i tècnics era molt reduït, atès l'escàs nombre d'efectius que conformaven el Cos de Mossos d'Esquadra. No obstant, el seu nombre s'ha vist incrementat –aproximadament, estem parlant d'unes vuitanta o cent persones– per poder atendre les necessitats de suport al cos, que compta actualment amb més de tretze mil efectius.

D'altra banda, el sistema de representació dels membres –de representació sindical del Cos de Mossos d'Esquadra al Consell de la Policia– es dissenya a la mateixa llei que he dit abans a partir de l'establiment de quatre escales en què s'integren; és a dir, per ser elector i elegible a l'òrgan paritari de representació sindical del Cos de Mossos d'Esquadra, al Consell de Policia, s'ha de pertànyer no només al cos sinó estar integrat en una de les seves escales.

Els llocs de treball facultatiu i tècnic no s'integren en cap de les escales previstes a l'article 18 de la llei, la qual cosa ha determinat que fins ara aquests funcionaris no han pogut votar en les eleccions sindicals celebrades al Cos de Mossos d'Esquadra. D'altra banda, el fet de pertànyer al Cos de Mossos d'Esquadra determina que tampoc puguin votar en les eleccions que se celebren en els cossos generals de l'Administració de la Generalitat. El darrer mes de juliol, com vostès saben, s'han celebrat eleccions sindicals al Cos de Mossos d'Esquadra, en les quals, com ja s'ha dit, no han pogut votar ni els facultatius ni els tècnics.

Són aquests els motius que han dut a concloure que resulta necessària la creació d'una nova escala per tal que el personal facultatiu i tècnic pugui exercir el seu dret d'elecció i representació específica en el Consell de la Policia, d'acord amb el sistema i el procediment electoral tancat en funció de les escales en què s'estructura el Cos de Mossos d'Esquadra.

La necessitat de modificar la Llei 10/94, mitjançant una norma amb rang de llei, deriva del principi de jerarquia normativa. Així ho va declarar el Tribunal Suprem en sentència del 3 de febrer del 93, que va declarar la nul·litat d'una disposició reglamentària estatal similar per al Cos Nacional de Policia, que permetia el dret de vot al personal facultatiu i tècnic mitjançant la seva assimilació a les escales superior i executiva per raó de la titulació exigida.

Amb consonància amb el que he exposat, les modificacions introduïdes a la llei es poden sintetitzar en els dos punts següents: d'una banda, creació de l'escala de suport, en què s'integren les categories de facultatiu i tècnic; d'altra banda, en el Consell de Policia s'incrementa el nombre de representants de l'Administració del cos i del cos, i passen de quinze a setze per a cadascuna de les parts.

Al marge d'això, s'introdueix una disposició transitòria per tal que es pugui promoure la realització d'eleccions sindicals parcials per a l'elecció del representant que correspon al personal facultatiu i tècnic, atès que, com ja s'ha dit, és encara recent la darrera convocatòria d'eleccions sindicals al Cos de Mossos d'Esquadra, el juliol del 2003, i, si això no es contempla, no podrien exercir el seu dret fins a l'any 2011.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Poden posicionar-se els grups parlamentaris, i en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, diputats i diputades, respecte d'aquesta modificació que se'ns planteja avui de la Llei 10/94, la posició –la volem deixar clara ja d'entrada– del nostre grup, Convergència i Unió, és la de ser favorable a la seva tramitació. Això no és una altra cosa que fer gala del que volem que sigui un segell, com ja hem demostrat moltes vegades, que

a pesar d'una oposició rigorosa i obligada, com no és menys, volem construir el país en positiu.

És evident que existeix dintre del Departament d'Interior un cos de facultatius i de tècnics que ja la llei de l'any 94, quan va regular el sistema de policia, ja va contemplar, i que en aquell moment eren poques persones; bàsicament, al centenar s'hi ha arribat a finals de l'any 99. Com no pot ser d'una altra manera, quan un cos policial creix, s'arriba a tretze mil efectius, s'incorporen tasques d'especial dificultat, com poden ser els temes de terrorisme, control de bandes organitzades, drogues..., que necessiten l'existència d'uns especialistes que han de poder ajudar el que són els cossos d'agents de la Policia Nacional de Catalunya. I aquest cos de facultatius i tècnics ha de tenir un enquadrament que respongui a les seves especificitats, perquè no és normal –i en això convenim– que en ple segle, ja, XXI existeixin encara col·lectius a qualsevol lloc, i menys en un estat democràtic i menys a Catalunya, en el Departament d'Interior, que estiguin privats del dret a vot. I ens sembla molt bé, doncs, el pas que es fa en aquest sentit, ja que és el reconeixement d'un dret fonamental.

Ens sembla bé que es modifiqui la llei, perquè, com molt bé ha dit l'honorable conseller abans, la sentència de l'any 93 amb relació, en el mateix cas, a la Policia Nacional, a la policia de l'Estat, va dir que no es podia fer reglamentàriament, que no es podia assimilar, que aquesta modificació s'havia de fer per llei. Doncs, benvinguda.

Lamentem que això origini uns costos que de ben segur assumirà el departament molt a gust, perquè, com es van fer les eleccions al mes de juliol i com la memòria ja la tenien favorable prèviament a això, ja s'hauria pogut aprofitar per tirar cap endavant aquesta modificació legislativa. Però d'això no en farem *casus belli*, benvingut quan arribi, nosaltres li donarem suport en aquest aspecte.

Sé que trobarem, com en unes altres ocasions, l'obertura de mires del Departament d'Interior per ser receptius a les esmenes que entrarem, no respecte de les modificacions que ha plantejat, que em semblen correctes, sinó que, ja que estem entrant en aquest àmbit, que el regulem al màxim que puguem, aquest cos. Perquè no té sentit que se'ls apliquin en negatiu algunes de les qüestions dels Mossos d'Esquadra que tenen sentit en els Mossos d'Esquadra pel que fa a l'especificitat de les seves funcions... Per exemple, en règim disciplinari, malament podem entrar a discutir si han fet un mal ús de l'arma, quan aquest col·lectiu no utilitza arma. O si l'han perdut; és impossible, perquè no en porten. O la mala utilització de les credencials... Tot això són disfuncions que es produeixen, precisament, perquè aquest col·lectiu no fa exactament les mateixes tasques que els agents de vigilància i de seguretat; fan unes funcions especials.

El mateix es podria dir del règim d'incompatibilitats o del principi jeràrquic. Aquí s'ha d'aclarir que aquest criteri de jerarquia i d'obediència jeràrquica no és el mateix, no té el mateix sentit, i també caldria que quedés clar, ja que aquest cos de facultatius passa de ple a formar part de l'organització policial.

Després, potser també caldria matisar –ja hi entrarem, eh?, són esmenes que ja incorporarem al llarg del debat parlamentari, del tràmit– que, si estem diferenciant entre facultatius i tècnics, potser en la titulació també caldria una matisació.

Bé, són esmenes de detall que estem segurs que seran rebudes de bona manera per part dels responsables del Govern, i per tant Convergència i Unió s'aplicarà per tal que aquesta modificació pugui tirar cap endavant al més ràpidament possible.

Gràcies.

El president

L'il·lustre senyor Mohammed Chaib, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, es pot posicionar.

El Sr. Chaib Akhdim

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, ja fa un parell de legislatures que vàrem defensar la Llei 10/1994, referent als drets sindicals de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra. Ho va fer el nostre diputat, en el seu moment, David Pérez, però va quedar un apartat, un grup de personal que no estava inclòs dins dels drets sindicals del Cos de Policia - Mossos d'Esquadra. Avui el que fem és una justícia per aquest dèficit democràtic que existia amb aquest grup de persones del facultatiu i tècnic del Cos de Mossos d'Esquadra.

Defensar un projecte de llei relacionat amb la millora del Cos de Mossos d'Esquadra, bé, sempre és una responsabilitat i una gran satisfacció, perquè és aquesta la nostra policia, de la qual ens hem de sentir molt orgullosos per la gran feina que està desenvolupant. Una policia de la Generalitat que ja des de l'1 de novembre està desplegada en el 81,35 per cent del territori, atenant ja el 91,0 per cent de la població catalana.

A més a més, un cos que avui afronta diferents modalitats de seguretat, algunes ja tradicionals, altres de noves, com el terrorisme internacional i el crim organitzat, així com la participació en xarxes policials internacionals, entre d'altres. Per tant, un cos que necessita estar preparat cada vegada més per oferir el millor servei de protecció i seguretat i, per tant, de llibertat a tots els ciutadans i ciutadanes del nostre país.

Un cos que ha de ser el reflex de la realitat de la societat catalana, tant dels que han nascut com dels que no a Catalunya, i per tant vull felicitar el conseller i el seu departament per la seva determinació i fermesa en aquesta qüestió, tot i que sabem les dificultats que això comporta, però crec que és important continuar en aquesta línia. M'omple i estic segur que ens omple a tots d'orgull, doncs, veure com tothom a Catalunya sap que té com a element de seguretat els Mossos d'Esquadra. No només els autòctons, sinó que també en moltes ocasions veiem com persones novvingudes, homes i dones, i que no fa gaire temps, fins i tot, que estan a casa nostra, quan tenen un problema determinat relacionat amb la seva protecció com a ciutadà acudeixen als Mossos d'Esquadra. Això, sens dubte, ajuda a tenir

un sentiment de pertinença al país i a la terra en què un viu, i per tant constitueix un dels eixos vertebradors de la cohesió social.

Per tant, senyor conseller, aquest Projecte de llei de modificació de la Llei 10/1994, de la Policia de la Generalitat, que ens presenta avui, relatiu al personal facultatiu i tècnic del Cos dels Mossos d'Esquadra, em sembla que l'hauríem d'emmarcar, sobretot, en aquesta línia que he explicat, no?, és a dir, dotar el cos d'una estructura suficient per exercir de forma més adequada les funcions que té encomanades, una modificació necessària. Es tracta, per tant, de modificar l'actual règim jurídic que afecta els facultatius, facultatius i tècnics i tècniques integrants del Cos dels Mossos d'Esquadra, com a personal que dona cobertura i suport a la funció policial, realitzant tasques pròpies de la professió per a l'exercici de la qual habilita la titulació que els hagi estat exigida per ingressar en el cos, complint les funcions que requereixen coneixements propis i específics d'una formació acadèmica concreta. Ens estem referint, estem parlant, per exemple, de biòlegs, de psicòlegs, d'enginyers de telecomunicacions, d'enginyers industrials, d'informàtics, etcètera. En l'actualitat, aquest personal ocupa llocs de treball però sense estar integrats en cap escala, i per tant la modificació el que vol fer és integrar tot aquest personal dins d'una escala, perquè pugui tenir, doncs, aquest dret sindical de què parlava.

Avui han esdevingut, doncs, llocs absolutament insuficients per atendre les necessitats de suport al cos, que actualment compta, com vostè ha dit molt bé, amb més de tres-cents mil efectius i abasta, com ja deia, la seva actuació a quasi tot el territori de Catalunya. D'acord amb el nou Estatut d'autonomia i els acords adoptats en la Junta de Seguretat de Catalunya, es fa necessari disposar de llocs de suport d'especialistes en un nombre important i reconduir aquests llocs de treball al cos en una nova escala, amb les corresponents categories.

L'objectiu principal, com ha dit el conseller, és la creació de dues noves categories policials: la facultativa i la tècnica, el subgrup A1 i el subgrup A2, que seria l'escala de suport. Això és especialment destacable perquè ha de permetre que aquests membres de la Policia de la Generalitat puguin exercir els seus drets sindicals mitjançant l'elecció d'un representant al Consell de la Policia - Mossos d'Esquadra, atès que avui no disposen de cap representació específica ni gaudeixen del dret a vot, perquè no pertanyen a cap escala dels Mossos d'Esquadra.

Creiem necessari, doncs, donar suport a aquesta modificació, atès que estem parlant d'entre vuitanta i cent persones. És cert que no suposa grans canvis des del punt de vista pressupostari, però crec que hi guanyaríem molt. I és, per tant, senyor conseller, que té el suport del nostre grup parlamentari, aquesta modificació de la llei, per a la seva tramitació, i sempre el tindrà per a tot allò que faci que la nostra policia, Mossos d'Esquadra, pugui tirar endavant la seva feina de la forma més exitosa possible.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

La senyora Patrícia Gomà, en nom d'Esquerra Republicana, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president; si m'ho permet, de l'escó estant, per motius d'economia processal. Bé, com ens ha presentat la llei l'honorable conseller Saura, l'objecte d'aquesta reforma és, doncs, crear una nova escala amb dues categories, la tècnica i la facultativa, dins del Cos de Mossos d'Esquadra. I es tracta, doncs, de donar una correcta cobertura legal a aquest personal de suport a la funció pública i, així, possibilitar que puguin tenir representació sindical, l'elecció de la representació per al Consell de Policia, ja que actualment no disposen d'aquesta representació ni del dret al vot, en no pertànyer a cap escala específica del Cos de Mossos d'Esquadra.

Aquests llocs de suport a la policia es van crear ja l'any 1994, però en l'actualitat representen un nombre quantitativament important, i qualitativament també, cada cop més necessari, pel grau d'especialització que incorporen al Cos de Mossos d'Esquadra.

També és de destacar que la present llei legitima per promoure i convocar, doncs, les eleccions sindicals parcials per escollir aquesta representació abans comentada.

Per tant, doncs, concloure que es tracta d'una modificació estrictament tècnica de la Llei de policia, que intenta donar una millor cobertura legal a la situació *de facto* que es dona en l'actualitat en aquests llocs de suport al cos policial, i per tant, o conseqüentment, la recolzarem i votarem favorablement, a favor d'aquesta modificació de la llei.

Moltes gràcies.

El president

L'il·lustre senyor Jaume Bosch, en nom del Grup Parlamentari... (*Veus de fons.*) Perdó, la senyora Montserrat Nebrera, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, aquesta modificació de la Llei de la Policia de la Generalitat que avui debatem i votem redimensiona les escales que integren aquest cos policial. El nostre grup parlamentari comparteix la idea d'integralitat que traspuja aquesta modificació, perquè entenem que les funcions policials, en línia amb el que és norma en altres models occidentals, també es compleixen en els anomenats «àmbits de suport», on trobem el personal facultatiu i el personal tècnic que permet la prevenció i la investigació en els diferents àmbits de la seguretat en què es troben implicats els Mossos d'Esquadra.

Potser, malgrat el nostre posicionament positiu –i vagi per endavant aquesta afirmació–, potser, però, ens podríem preguntar per què hem trigat tant a fer-ho. So-

bretot tenint en compte una dada molt concreta. Un dels efectes més evidents que tindrà la incorporació de l'escala de suport, i que la mateixa exposició de motius s'ocupa de palesar gairebé des del primer moment, és la possibilitat que aquest personal funcionari finalment tingui la seva representació sindical, com ens ha exposat el mateix honorable conseller.

No serem, evidentment, nosaltres els que estarem en contra d'aquesta manifestació de l'estat social i democràtic de dret que consagra la nostra Constitució i que, evidentment, per tant també es reflecteix en l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Ara bé, ens dona per fer una reflexió respecte del que significa aquest Consell de la Policia, en el qual, per a aquesta representació sindical, s'incorporaran també aquests cossos de l'escala de suport que redimensionen, com he dit, amb aquesta llei. És coneguda la consideració que els representants sindicals tenen del Consell de la Policia com allò que s'anomena una «política d'aparador». La seva composició paritària fa que, a la llarga, d'això, del consell, s'hagi entès que serveix sobretot, si no únicament, per col·locar un cert personal, potser amortitzat i afecte a cert tipus de règim, i per donar la sensació d'acció participativa i democràtica, que és la gran obsessió, potser pel seu passat, de la coalició comunista ecologista que forma part del tripartit.

Però, encara més, per la seva estructura organitzativa i de funcionament, aquest consell és un reflex més d'un model policial en què s'ha embarcat aquest Govern tripartit, de la mà ineludiblement comissarial del partit responsable d'Interior. Aquest model condiona l'acció policial de forma lamentable i produeix en la població la injusta percepció que els mossos no controlen la seguretat, quan el que passa és, com ja s'ha advertit des d'aquesta tribuna i pel nostre grup parlamentari, que reben, dia sí, dia no, consignes d'inacció amb contextos d'incivisme i, com s'ha dit avui, de desordre públic, com el que ha patit Barcelona en els últims dies per raó de l'enfrontament entre els Glasgow Rangers i el Barça, i que ha significat mostres del que pot ser la suspensió temporal de l'ordenança de civisme per part de l'Ajuntament de Barcelona. La queixa policial s'ha sumat a l'estupefacció de les persones que compleixen amb l'ordre públic i amb la seguretat, que veien que per a determinades persones aquesta ordenança no era efectiva per raó del «bon rotllo».

Tornem a la llibertat sindical. Si com, suposo que ho volien, anima aquest Govern la bona intenció, per què no van fer aquesta modificació legislativa abans de les eleccions sindicals que s'han produït el mes de juliol en els cossos policials? Ja sé que, de manera sectorial, s'hi pot fer ara. Potser els animava la voluntat que alguna força sindical tingués millor, major representació en aquest consell paritari, malgrat la seva irrellevància des del punt de vista tècnic? El joc net –això que s'anomena «joc net» per molts, en el Govern–, respecte de les forces sindicals, potser està quedant en entredit per aquesta cronologia, atesa l'activitat legislativa per part del Govern. Jo no vull pensar que han maquinat re, però la veritat és que em costa molt.

En fi, senyories, des de la posició de suport del Partit Popular de Catalunya a aquesta modificació legislativa,

en el fons, com s'ha dit ja, i com s'ha vist en les intervencions tan petites que s'han fet, poc rellevant pel model policial ja establert, que serveixi aquesta intervenció per recordar el risc que la policia de la Generalitat està corrent en mans d'uns dirigents porucs, que no creuen, per impossibilitat estructural i gairebé podria dir que fisiològica, que la policia també garanteix els drets fonamentals de les persones, que és una de les garanties constitucionals dels drets fonamentals de les persones, que estem en un sistema diferent. La perjudicial repercussió de certs models policials sobre la seguretat s'ha palesat també recentment en el Congrés de Diputats. Solament el Partit Socialista Obrer Espanyol - Partit Socialistes de Catalunya ha votat en contra de la voluntat manifestada pel mateix col·lectiu de Mossos d'Esquadra d'equiparar la seva jubilació a la d'altres cossos policials en el model general de la Seguretat Social. I aquest mateix Parlament va viure com es deia que ja es faria la regulació de la segona activitat, sabent perfectament quina és la posició del Govern respecte d'aquesta segona activitat i com s'ha demorat i es demorà. Que sigui, per tant, això exemple de quina és l'actitud del Govern respecte de la seguretat pública de Catalunya dels seus màxims defensors, i en última instància del que la gent, la ciutadania percep com a coses que interessin la gent.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, honorables consellers, senyor president.

El president

Ara sí que el senyor Jaume Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Per expressar el suport del nostre grup a la proposta que se'ns presenta. Però sí que volia dir a la senyora Nebrera que sort que estan d'acord amb el projecte que avui se'ns presenta, no? En tot cas, tinc la sensació que haurà de renovar els arguments, perquè estan molt, molt passats de moda. I també em sembla, sincerament, que quan estava fent la descripció de la política d'Interior, es devia referir al senyor Acebes, però no al senyor Saura. En tot cas, li comunico que som una força política legal a la qual no li ha estat aplicada la Llei de partits polítics.

Sí que volia fer incidència que estem amb una modificació puntual, és cert, però que és la conseqüència positiva i necessària de l'aplicació del model català de policia i de l'increment de responsabilitats del Cos de Mossos d'Esquadra. Fa ben poc hem tingut un nou avenç amb el desplegament, aquest novembre, del Cos de Mossos d'Esquadra a la part del Baix Llobregat –que restava per fer-ho–, al Garraf, a l'Alt Penedès i al Baix Penedès. Vull ressaltar un nou pas en el desplegament, que s'ha fet amb tota normalitat, en el marc d'unes comarques densament poblades, i en les quals els Mossos d'Esquadra han continuat assumint ja les responsabilitats de seguretat, i que ha de culminar l'any 2008 amb la finalització del desplegament a tot el territori –al Camp de Tarragona i a Reus, i a les Terres de l'Ebre.

Estem, doncs, davant de l'enfortiment del Cos de Mossos d'Esquadra, i és lògic, per tant, que aquells llocs de suport policial, creats l'any 94 en l'inici del desplegament, eren més escassos, més pocs, més..., i ara, en canvi, lògicament, aquestes necessitats s'han incrementat, i més si estem parlant d'un cos de més de tretze mil efectius. En tot cas, estem també amb un cos de mossos d'esquadra que està fent front a nous àmbits d'actuació i a la necessitat de més especialització davant de les noves formes de delinqüència. Així, doncs, aquesta escala és una part, per entendre'ns, del nostre CSI, és la part en què hi trobem biòlegs, químics, informàtics, enginyers, però també experts en dret, per tal de garantir l'estricta compliment de la legislació vigent.

L'aposta del Cos de Mossos d'Esquadra, des del nostre punt de vista, avui és doble: s'ha d'acabar amb les necessitats de quantitat derivades del desplegament, però també s'ha d'atendre simultàniament la qualitat, des del punt de vista de la formació permanent, de la formació de comandaments i del suport especialitzat. Així, doncs, aquestes dues categories –facultatius i tècnics– s'integren dins d'una nova escala de suport, que avui, com s'ha dit, està formada per unes vuitanta persones, però que té perspectives de creixement.

La conseqüència de la modificació? L'exercici de drets sindicals, l'exercici del dret a vot a les eleccions sindicals, que fa necessari pertànyer a una escala per poder-lo exercir. Fins ara, aquest personal es trobava en un terreny de ningú, no estaven dins del règim general, tampoc formaven part del Cos de Mossos d'Esquadra. Ara es dona la solució i, per tant, hi volem insistir, es tracta d'una modificació puntual, però un pas més en la consolidació del Cos de Mossos d'Esquadra.

Moltes gràcies.

El president

El senyor José Domingo, del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, señalar que hoy, y dentro de poco, vamos a debatir por primera vez en esta cámara la convalidación de un decreto ley. Es un acontecimiento histórico que viene a reflejar cuándo se ha de proceder a la utilización de este instrumento legal. Se ha de proceder cuando hay situaciones de excepcionalidad y de urgencia. Entendemos que, en el caso de la creación de la escala de soporte que comprenden las categorías de facultativo y técnico, se daban precisamente estas razones que hubieran justificado la urgencia y excepcionalidad para que en las elecciones sindicales hubieran podido participar los miembros –pocos miembros, pero los miembros– de estos funcionarios y pudieran haber procedido a ser integrados, mediante el correspondiente ejercicio del derecho de voto, en el Consejo de la Policía.

Queremos decir con ello que este es un proyecto de ley que llega tarde. Llega tarde, llega con mucho retraso, pero, en todo caso, con él se trata de reparar una situación histórica. La creación de esta escala viene a dar solución a la existencia de un cuerpo mixto, por decir-

lo de alguna manera, que estaba a caballo de dos ríos, en cuanto que unos miembros formaban parte de los Mossos d'Esquadra, y otros, no. Funcionarios que, a pesar de no ser *mossos d'esquadra*, muchos de ellos realizaban jornadas..., realizan jornadas y horarios de trabajo de *mossos*, tienen las mismas licencias, permisos y vacaciones que los *mossos*, y, en definitiva, muchas obligaciones, igual que el resto de los *mossos*.

Por lo tanto, lo lógico, lo pertinente, lo adecuado es proceder a la integración de estos funcionarios en una escala de *mossos* específica para ellos. De ahí que nosotros vayamos a dar apoyo y soporte a la tramitación de este proyecto de ley. Teniendo en cuenta que, en el curso del mismo también trataremos de ampliar el contenido del proyecto de ley, llevando a efecto una cierta igualdad entre las distintas escalas, a efectos de derechos. Hablamos de la segunda actividad, a la que antes se ha hecho referencia, y nos estamos refiriendo al régimen retributivo y a otras consideraciones que no se han contemplado en el proyecto de ley y que sería bueno que se incorporara.

En todo caso, bienvenido sea el proyecto de ley, insistimos, con retraso. La técnica del decreto ley que después vamos a analizar sería bueno que se hubiera utilizado por primera vez en este caso –aquí sí que estaba justificada. Y por lo tanto, únicamente señalar que nuestro grupo dará apoyo a la tramitación, si bien reservamos la presentación de las enmiendas pertinentes en relación con el mismo.

Muchas gracias.

El president

Doncs, cridem a votació. (*Pausa.*) No, perdó, no cridem a votació... (*Veus de fons.*) No s'han presentat esmenes a la totalitat i, per tant, el projecte continua la seva tramitació. Demano disculpes.

Control del Decret Llei 1/2007, del 16 d'octubre, de mesures urgents en matèria urbanística (tram. 203-00001/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és el Control del Decret Llei 1/2007, del 16 d'octubre, de mesures urgents en matèria urbanística. D'acord amb l'article 136.2, presenta el decret llei l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, pujo a la tribuna per tal de presentar, en nom del Govern, el Decret Llei de mesures urgents en matèria urbanística.

Com vostès saben, el decret llei que presentem avui va ser aprovat pel Govern el propassat dia 16 d'octubre en ús de les previsions de l'article 64 del nou Estatut d'autonomia de Catalunya. Es tracta, per tant, del primer decret llei aprovat a Catalunya, ja que la possibilitat que el nostre Govern dicti instruments d'aquest

tipus és una de les innovacions de l'Estatut del qual ens hem dotat.

Em satisfà, doncs, presentar davant la cambra una mesura que pel seu contingut resulta d'una evident necessitat i que per la seva naturalesa jurídica suposa un avenç en el desplegament estatutari.

Les condicions per presentar un decret llei d'aquestes característiques són, en primer lloc, que hi hagi circumstàncies de necessitat extraordinària i urgent. I en segon lloc, el decret llei, en tots els casos, no pot tenir per objecte la reforma de l'Estatut, les matèries que són objecte de lleis de desenvolupament bàsic, la regulació essencial i el desenvolupament directe dels drets reconeguts en l'Estatut, així com el mateix pressupost de la Generalitat.

Des del punt de vista de la seva tramitació, una vegada aprovat pel Govern, el decret llei, vigent ja un cop publicat, ha de ser presentat davant del Parlament en un termini improrrogable de trenta dies per tal que aquest instrument sigui validat després d'un debat i una votació a la totalitat.

A l'hora de fer-ne la presentació, dins del termini legalment establert, correspon, doncs, en primer lloc justificar les circumstàncies de necessitat extraordinària i urgent que han aconsellat la promulgació del decret llei, per passar tot seguit a exposar-ne el contingut.

Primer, doncs, per què hem fet recurs a la figura del decret llei per legislar en matèria urbanística de forma urgent i extraordinària, i per adaptar la legislació catalana a la nova circumstància ocorreguda amb l'aprovació de la Llei de sòl espanyola?

Vostès saben, en aquest sentit, que el dia 1 de juliol va entrar en vigor la nova Ley de Suelo de l'Estat, la Llei 1/2007, de 28 de maig, impulsada pel Govern de l'Estat i aprovada amb un nivell molt alt de suport parlamentari per les Corts espanyoles. Es tracta d'una norma llargament reclamada i molt necessària en la situació actual del mercat immobiliari i del mercat del sòl en el nostre país.

En algun moment havíem analitzat la possibilitat de veure si la Llei de sòl espanyola tenia elements suficients d'inconstitucionalitat per presentar un recurs d'inconstitucionalitat per possibles caràcters invasius a la legislació urbanística de Catalunya i a les competències de la Generalitat. Però tant en l'anàlisi del seu contingut com vista quina va ser l'actuació dels diferents grups parlamentaris representats a les Corts Generals, i específicament els grups parlamentaris que tenen representació també en el Parlament de Catalunya, vam creure que valia la pena anar a una adaptació i incorporació de preceptes de la Llei de sòl espanyola a la legislació urbanística de Catalunya a través de la figura del decret llei i d'aquesta manera estalviar-nos un tràmit complex i dificultós en l'àmbit del Tribunal Constitucional i resoldre, per altra banda, els problemes de seguretat jurídica que generava la dualitat legislativa entre la Llei de sòl espanyola i la Llei d'urbanisme de Catalunya i el seu text refós, que va ser aprovat corresponentment pel Govern.

De manera que l'entrada en vigor de la Llei de sòl espanyola incideix de manera directa en l'ordenament jurídic català i en reclamava l'adequació immediata a la nova situació. Només així podíem conjurar els riscos de manca de seguretat jurídica que comportava la coexistència de dos sistemes normatius sense una definició clara d'unes regles d'aplicació harmonitzada.

D'altra banda, la nova Llei del sòl ha adreçat un mandat inequívoc als poders públics per tal de fer efectius els drets i deures de ciutadania que s'hi recullen, entre els que destaca el dret a gaudir d'un habitatge digne. Per tal de fer efectiu aquest dret, cal disposar del sòl residencial necessari per fer front a la demanda específica d'aquest segment de les polítiques d'habitatge.

La combinació d'aquestes dues circumstàncies –el risc per a la seguretat jurídica i la necessitat de donar resposta immediata a la demanda de sòl per a habitatge assequible– és el que explica la necessitat extraordinària i urgent del decret llei que els presento. En efecte, si no haguéssim pres aquesta mesura, les mancances i els problemes es farien evidents de forma immediata. En alguns casos la nova llei estatal contempla aspectes no previstos en la legislació catalana, com per exemple els deures dels propietaris de sòl o les actuacions urbanístiques de dotació; en d'altres, la norma catalana i l'estatal són contradictòries, com per exemple en la previsió de cessió de sòl amb aprofitament sense càrregues d'urbanització; en d'altres, ambdós sistemes no acaben de casar, com en la publicitat en els processos de planejament i gestió urbanística.

La legislació estatal, per establir el règim de sòl i de valoracions, parteix d'una estructura normativa completament nova, que abandona la tècnica tradicional de classificació urbanística del sòl i requereix l'establiment de relacions d'equivalència entre les noves terminologies utilitzades i el règim de sòl vigent.

D'altra banda, el grau d'aplicació de la legislació estatal en defecte d'adaptació de la legislació catalana no es podria determinar si no és amb una tasca interpretativa especialment complexa. La llei estatal estableix en diverses disposicions transitòries que, si transcorregut el termini d'un any des de la seva entrada en vigor la legislació autonòmica no ha introduït regles precises per a alguns supòsits, s'aplica directament la regulació continguda en la norma estatal. La manca d'una norma amb rang formal de llei impediria eliminar la incertesa jurídica generada per l'entrada en vigor de la llei estatal, ja que les determinacions a adoptar impliquen la necessitat de modificar o derogar preceptes de la Llei d'urbanisme. Finalment, sense disposar de nous instruments específics, resultaria de gran dificultat donar resposta al mandat de l'obtenció de sòl per a habitatge assequible en els termes requerits.

Així, des del punt de vista jurídic, la mesura té com a objectius –i sintetitzo molt–, primer, delimitar el nou marc jurídic aplicable a Catalunya amb plena observança de les previsions estatutàries i del marc competencial vigent; segon, establir unes normes clares per a tots els agents implicats en la pràctica urbanística; tercer, assegurar la coherència entre la legislació urbanística de Catalunya i la legislació urbanística estatal que hi té

incidència, tot evitant la litigiositat en la interpretació del grau d'aplicació de cada normativa; quart, evitar la dispersió de la norma i assegurar el seu compliment uniforme en tot el territori i en totes les circumstàncies, i, cinquè, dotar les administracions públiques dels mitjans necessaris per tal de respondre al mandat de generació de sòl per a habitatge assequible.

El decret llei que s'ha formulat aborda la modificació de la Llei d'urbanisme des d'una interpretació de la legislació estatal que permet mantenir al màxim la legislació urbanística catalana, recentment modificada, i amb la voluntat d'exercir de la manera més àmplia possible les competències autonòmiques i d'allunyar els dubtes sobre la legislació aplicable i sobre el significat, en el marc de la legislació urbanística catalana, dels nous conceptes formulats per la Llei estatal de sòl.

L'estructura de la norma es planteja de manera que possibilita preservar mitjançant una tasca editorial la unitat del text refós de la Llei d'urbanisme. En aquesta línia, els preceptes que no són pròpiament modificació d'algun dels articles del text refós vigent es plantegen com a disposicions addicionals. Insisteixo en aquesta qüestió perquè em sembla especialment important: el Govern, amb aquest decret llei, el que vol és abordar la modificació de la Llei d'urbanisme mantenint al màxim la legislació urbanística catalana i fent que prevalgui la legislació urbanística de Catalunya i que no sigui arrossegada per la legislació bàsica de caràcter estatal, que ens condicionaria si no haguéssim aprovat aquest instrument. Sense aquest instrument i amb els terminis que estaven establerts era molt difícil disposar d'una modificació legislativa suficient. Per integrar i concordar la legislació estatal i la legislació catalana ara el que fem és, d'una forma ràpida, urgent, amb seguretat jurídica, evitant la conflictivitat competencial, assegurar, potenciar, reforçar les competències de la Generalitat de Catalunya en aquesta matèria.

Per tal de fer això, en el títol primer s'estableixen les corresponents equivalències terminològiques per aclarir la significació de les situacions bàsiques de sòl i de les actuacions de transformació urbanística definides per la legislació de l'Estat. En segon lloc, s'especifica com s'interpreten determinats conceptes urbanístics –edificabilitat màxima ponderada, àmbit especial homogeni, etcètera– a efectes de l'aplicació de la llei estatal. S'aclareix l'aplicació de la legislació catalana respecte als patrimonis públics de sòl i aspectes regulats per la legislació civil, en el marc del reconeixement que la mateixa llei estatal fa de les competències que poden tenir atribuïdes les comunitats autònomes sobre aquestes matèries.

En el títol segon es concentren les modificacions de l'articulat de la Llei d'urbanisme. Cada article d'aquest títol es refereix a un aspecte concret i engloba totes les modificacions requerides. Els aspectes més significatius són: primer, pel que fa a la iniciativa dels particulars en l'execució urbanística, la norma opta per mantenir les modalitats de compensació del sistema de reparcellació; així mateix es posa en relleu que el dret d'iniciativa de les persones no propietàries, l'agent urbanitzador, es pot exercir a Catalunya en el sistema públic d'expropiació i en les modalitats de cooperació i per sectors d'urba-

nització prioritària del sistema de reparcellació, en els termes que especifica l'article cinquè.

Segon, s'hi inclouen els nous deures dels propietaris de sòl no urbanitzable que introdueix la Llei de sòl estatal en l'article setè.

Tercer, l'article vuitè introdueix l'obligació establerta per la Llei estatal que la cessió de sòl amb aprofitament a favor de l'Administració s'ha de fer degudament urbanitzada, sense cost per a l'Administració.

Pel que fa a les reserves per a habitatges de protecció pública, en coherència amb la Llei de sòl estatal, que estableix un percentatge mínim de reserva amb caràcter general del 30 per cent, s'estableix en l'article novè el següent. Els plans d'ordenació urbanística municipal de tots els municipis han de preveure una reserva del 30 per cent del sostre residencial de nova implantació per a habitatges de protecció pública. S'especifica que el 20 per cent s'ha de destinar a habitatges amb protecció oficial, de règim general o especial, i el 10 per cent a habitatges amb protecció oficial de preu concertat.

Així mateix s'estableix que, quan la normativa en matèria d'habitatge creï una nova tipologia d'habitatge amb protecció oficial altra que la del preu concertat, com la que es preveu en el Pacte nacional per a l'habitatge, els plans d'ordenació urbanística municipal dels municipis de més de deu mil habitants i les capitals de comarca hauran de preveure una reserva mínima addicional del 10 per cent del sostre que es qualifiqui per a l'ús residencial de nova implantació amb destinació a aquesta nova tipologia. I també hauran de preveure aquesta reserva addicional els municipis de més de deu mil habitants i les capitals de comarca que no tinguin planejament general adaptat, en els supòsits que hagin de fer reserves d'acord amb la regulació transitòria de la Llei d'urbanisme, és a dir, a través del planejament derivat.

S'ha eliminat la possibilitat que la Llei d'urbanisme preveia d'autoritzar, per part de les comissions d'urbanisme, la reducció de la reserva en sectors de baixa densitat.

S'estableixen terminis per donar compliment a les noves exigències de publicitat per mitjans telemàtics dels instruments de planejament urbanístic establertes per la Llei estatal, que abasten tots els municipis.

Es concreten els supòsits constitutius de revisió del planejament i s'estableix un criteri molt similar a un dels que estableix la regulació transitòria de la Llei de sòl estatal, aplicable supletòriament: increment del 20 per cent de sòl urbanitzat, prenent, però, com a referència les modificacions aprovades en els darrers tres anys en lloc dels dos anys que preveu la regulació transitòria de la Llei estatal.

S'hi incorpora la substitució forçosa com a forma de reacció a l'incompliment de l'obligació d'edificar.

S'hi incorpora l'exigència derivada de la Llei de monts i de sòl de mantenir com a no urbanitzables els sòls forestals incendiats, durant el termini de trenta anys, que aquesta legislació estableix.

El darrer article del decret llei incorpora la regulació de les àrees residencials estratègiques. Es tracta de la nova

forma d'actuació, creada amb la finalitat de fer front per part de la Generalitat a la demanda social d'habitatge, i resulta una de les innovacions principals introduïdes pel decret llei. Permetin-me, doncs, que m'hi refereixi amb una mica de detall.

Mitjançant la figura del planejament general supramunicipal, ja existent en el Pla director urbanístic, es regula la possibilitat que la Generalitat promogui actuacions residencials estratègiques en què l'administració actuant serà, en primer terme, un consorci participat, en tot cas, per l'Institut Català del Sòl i per l'ajuntament corresponent.

Les àrees residencials estratègiques han de constituir un sector de planejament urbanístic derivat, sigui de sòl urbanitzable o de sòl urbà no consolidat. Es reconeix al Pla director de delimitació i ordenació de les àrees residencials estratègiques la facultat de classificar el sòl com a urbanitzable en el cas que no tingui aquesta classificació pel planejament general vigent. Aquests plans també poden, si cal, modificar les condicions que el planejament municipal general estableix per al desenvolupament del sector i han d'incloure totes les determinacions necessàries fins al nivell d'obra d'urbanització, per emprendre'n immediatament l'execució, sense necessitat d'adaptar prèviament el planejament general municipal ni tramitar planejament derivat.

Les àrees així previstes han de reunir uns requisits determinats: una densitat mínima de cinquanta habitatges per hectàrea; un alt percentatge d'habitatge protegit –la meitat dels habitatges, de protecció pública, com a mínim–; la dotació suficient de zones verdes i equipaments i serveis per fer front als requeriments dins de la mateixa actuació; l'obligació de construcció dels equipaments per part de l'administració actuant, amb possibilitat d'incrementar el percentatge de cessió de sòl amb aprofitament a obtenir, fins al 15 per cent, i destinar el producte de la seva alienació a fer front a l'esmentada obligació.

Les àrees, per prescripció legal, s'han d'emplaçar en municipis amb capacitat territorial per polaritzar el creixement urbà d'acord amb els plans territorials parcials i els plans directors territorials i urbanístics, i amb continuïtat amb el teixit urbà.

Àrees residencials estratègiques, amb aquestes característiques que he dit, amb un tràmit abreujat i urgent, amb tots els instruments que fan possible la producció del sòl necessari per respondre al repte contingut en el Pacte nacional per a l'habitatge, amb voluntat de respondre a un problema de primeríssima magnitud, que ara s'aborda i s'afronta amb valentia per part del Govern de Catalunya; amb acord, a través d'aquests consorcis, amb el món local, que ha de permetre un desenvolupament harmònic i integrat d'aquesta figura de les àrees residencials estratègiques, que acabaran sent àrees volgudes i reclamades, no pas àrees discutides o rebutjades, com algú pretendrà dir aquesta nit en el debat d'aquest decret llei. Estem davant d'una oportunitat estratègica per respondre a unes polítiques de les quals el Govern de Catalunya ha fet una prioritat màxima: Llei d'habitatge, Pacte nacional per l'habitatge, Decret d'habitatge, per respondre als reptes d'un mercat que ha

estat inelàstic, rígid, i que no ha respost a una demanda social que no ha trobat en el mercat lliure l'oferta suficient per fer front a aquest segment de demanda d'un sector molt important de la societat de Catalunya que no trobava resposta en el mercat a un dret constitucional bàsic que no se li atenia.

Aquesta és una qüestió transcendent per fer possible les polítiques d'habitatge i per atorgar, doncs, al Govern de Catalunya els instruments per produir sòl de forma ràpida, urgent, amb acord, a través de consorci, amb el món local i amb la voluntat, hi insisteixo, de fer una tramitació ràpida per a aquells casos en què, per raó d'oportunitat, sigui necessari accelerar tots aquests tràmits.

Pel que fa a l'elaboració dels plans, s'incorpora un mandat exprés, mitjançant un addicional decret llei, perquè els departaments competents en matèria d'urbanisme i d'habitatge impulsin l'elaboració, aprovació i execució dels plans directores de delimitació i ordenació de les àrees residencials estratègiques, que seran acordades per tot el Govern, en els termes que, naturalment, estableix el mateix decret llei, però a l'efecte que el conjunt de totes les àrees residencials estratègiques delimitades sigui acordat, impulsat i volgut d'una forma unànime pel Govern de Catalunya, i, hi insisteixo, en relació amb el món local.

En un termini de quatre mesos es formularan els plans directores urbanístics de les àrees residencials estratègiques, per impulsar dins del proper quadrienni i per aprovar el document d'objectius i propòsits elaborats per la Secretaria per a la Planificació Territorial i la Secretaria d'Habitatge, mitjançant l'Institut Català del Sòl. En el termini d'un any des de l'acord de formulació, s'han d'haver aprovat definitivament, com a mínim, els plans directores necessaris per aportar en conjunt la meitat del nombre total d'habitatges previst per l'acord de formulació. Els successius plans directores urbanístics de delimitació i ordenació de les àrees residencials estratègiques a impulsar a partir del primer quadrienni només es poden aprovar a partir de les previsions establertes en el Pla territorial sectorial d'habitatge i en concordança amb els plans territorials parcials i els plans directores territorials o urbanístics vigents.

Aquesta és una figura nova de desplegament estatutari, responnent a una necessitat extraordinària i urgent, responnent a una política pública de sòl i d'habitatge de què el Govern fa un tema de prioritat màxima. Aquesta és una resposta a una demanda social evident i a una exigència que la ciutadania expressa cada dia de moltes maneres. I aquest és un instrument que fa front a aquesta necessitat amb l'agilitat, amb l'eficiència, amb la coherència i amb la competència que correspon al Govern de Catalunya, sempre, hi insisteixo, en termes que permetin aquesta figura del consorci i que cridin el món local a participar, integrar-se, incorporar-se a aquest projecte, amb voluntat de respondre conjuntament, el món local i el Govern de la Generalitat de Catalunya, a les necessitats de sòl, per fer les polítiques d'habitatge que ni uns ni altres, sols i per separat, no podríem fer mai.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per a la posició dels diferents grups, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Carles Sala.

El Sr. Sala i Roca

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, debatem per primer cop en aquesta cambra el control d'un decret llei aprovat pel Govern, i des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió ens veiem, malauradament, en la necessitat de denunciar el nostre malestar per la falta de garanties del procediment. Res de seguretat jurídica, conseller. Entenem que, d'entre altres, que no estigui constituït el Consell de Garanties Estatutàries provoca un buit legal que no permet garantir el procediment sobre un instrument legal que jeràrquicament tindrà el mateix valor que el d'una llei.

Saben els grups parlamentaris que el fet que el Govern aprovi un decret llei ens impedeix a tots nosaltres la possibilitat de realitzar cap aportació, molt especialment si, com és el cas, no hi ha hagut diàleg amb la resta de grups parlamentaris abans de l'aprovació d'aquest decret llei; ens impedeix, evidentment, la realització de qualsevol tipus d'esmena; no podem votar els diferents articles per separat, i finalment, i el que entenem més greu, no podem ni serà possible sol·licitar el control de l'adequació a la legalitat per part del Consell Consultiu, ni del, evidentment, encara no constituït Consell de Garanties Estatutàries.

Per tant, a banda de sol·licitar que es facin urgentment les passes necessàries per poder fer efectives les condicions del debat i de garanties sobre la legalitat de les disposicions que sota el format del decret llei pretengui el Govern aprovar, entendran tots vostès també que si es produeix la convalidació donin el seu suport a la petició que farà el Grup de Convergència i Unió perquè pugui tramitar-se aquest decret llei sobre mesures urgents en matèria urbanística com a projecte de llei.

I ho farem perquè entenem que els grups són conscients que a més del buit legal ja exposat cal, en primer lloc, defensar la potestat legislativa d'aquesta cambra, i en segon lloc, cal que els grups tinguin ben present que aquesta tramitació posterior no afecta la vigència del decret, de la norma.

Entendran també vostès que avui nosaltres, mentre existeixi aquest buit legal, demanem al Govern que no abusi de la figura del decret llei, per no pervertir-la; evitar que pugui entrar en crisi la divisió de poders, arrogant-se l'executiu tota una sèrie de potestats i de competències que corresponen al legislatiu.

Per si de cas els grups tenen altres intencions, apello també, senyores i senyors diputats del Partit Socialista, d'Esquerra Republicana, d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida, apello, deia, a la coherència. Si recorrem a l'hemeroteca i traïem un debat que va tindre lloc en aquesta mateixa cambra l'any 2000, un debat promogut pels partits que actualment formen o que donen suport al Govern, pels grups parlamentaris del tripartit, en una proposta de resolució per la qual

demanaven interposar un recurs d'inconstitucionalitat sobre un decret llei, evidentment, estatal, el Decret llei 4/2000, que tractava sobre una matèria ben similar a la que avui estem debatent –era un decret llei sobre mesures urgents de liberalització del sector immobiliari–, un decret llei que va tindre un final no massa afortunat perquè el Tribunal Constitucional en va donar compte, però en aquell debat, deia, en aquesta cambra, podíem escoltar com el senyor Nello es queixava que amb l'argument d'abaratir el preu de l'habitatge es modificava per decret llei la legislació vigent. Si fa o no fa, el que estem fent avui.

Un altre dels intervinents deia que calia interposar recurs d'inconstitucionalitat perquè la fórmula del decret llei només s'hauria d'utilitzar per a veritables actuacions urgents. Els convido que repassin el dictamen del Consell Consultiu en aquella intervenció, en què, efectivament, afirmava que ni per la naturalesa ni per les finalitats de les mesures prescrites –que recordo una altra vegada que feien referència al mercat immobiliari– no semblava justificat emetre un decret llei.

És més, el senyor Boada deia, aquell juliol de l'any 2000, que caldria interposar recurs d'inconstitucionalitat perquè es vulnerava l'autonomia municipal, si fa o no fa com el que estem convalidant avui, i després en parlaré.

I podria seguir, i, tot amb això –i és el millor de tot– aquell decret llei estatal, el Decret llei 4/2000, quan aquí vostès posaven el crit al cel, va quedar tramitant-se com a projecte de llei per la via d'urgència al Congrés dels Diputats de Madrid.

Nosaltres esperem avui de vostès el mateix tracte, la mateixa voluntat que aleshores va tenir el grup que governava amb majoria absoluta a Madrid, convalidant el decret llei però continuant-ne la tramitació com a projecte de llei per la via d'urgència. No dubto que vostès, que tant s'omplen la boca de representar la mà estesa, no tinguin avui els tics autoritaris que normalment atribueixen als altres i que consideren impropis de vostès mateixos.

Deixi que acabi la primera part d'aquesta intervenció dient-li que em desconcerta, i molt, que en la matèria sobre la qual aquest diputat té la competència de treballar, i ara ja fa més d'un any, aquest diputat, deia, ha trobat més transparència i més diàleg en el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida que en el Partit Socialista. Em desconcerta, i molt.

Haurem trobat o no haurem trobat acord? «Alguna opció queda», deia aquest dematí el portaveu del Grup Socialistes. Nosaltres també ho esperem. Però l'opacitat amb la qual s'ha portat l'elaboració d'aquest decret llei és certament denunciàble i contrasta espectacularment amb la tramitació amb la qual s'ha fet l'elaboració de la Llei pel dret a l'habitatge i el Pacte per l'habitatge.

Passant al contingut del decret llei, des de Convergència i Unió entenem que no està de cap de les maneres justificada, per la totalitat de les disposicions, la promulgació d'aquest. El conseller ens hi feia referència: aquest decret llei conté bàsicament dues línies ben diferenciades. La primera, la que imposa la nova legislació estatal

del sòl, i en aquest sentit cal recordar que la Llei del sòl dona el termini d'un any per transposar la normativa urbanística existent, i per tant entenem que és temps més que suficient per fer-ho mitjançant projecte de llei. És més, Convergència i Unió es compromet, si es tramita com a projecte de llei, a no posar ni un sol pal a la roda perquè abans del mes de maig de l'any vinent aquest projecte de llei, que a més a més estaria en vigència, pogués quedar aprovat per aquesta cambra i, per tant, donar compliment a aquest any de termini que ens dona la nova legislació del sòl.

La segona línia que conté el decret llei és, certament, al nostre entendre, difícilment justificable; està adoptada, com he dit abans, amb opacitat, i és una línia que no compartim, perquè entenem que no és de rebut que aprofitant un context determinat es faci servir un decret llei per introduir altres canvis que no són urgents al text refós i que es creïn nous instruments urbanístics. I, en aquest sentit, els avanço que ens referirem especialment a l'increment de la reserva de sostre per a habitatges de protecció oficial i a la promoció des del Govern de la Generalitat del que ha batejat com a noves àrees residencials estratègiques.

A banda, descobrim que el decret llei crea alguna llacuna legal. Vostè sap, conseller, que hi ha parcel·lacions voluntàries que no requereixen aprovació inicial. Ja m'explicaran com ho farem, doncs, per conciliar els articles 164 i 165 del Reglament amb la disposició transitòria primera del decret llei. Ara simplement convalidant la norma no podrem reparar aquesta situació.

No és justificable tampoc, conseller, per decret llei canviar el dret de consulta; per cert, quina mania tenen vostès de canviar el nom de les coses. Sobre el dret de consulta hauria estat més interessant que es determinés què passa quan una administració local no dona resposta en acabar el termini d'un mes. Hauria estat més interessant veure de quina manera el Govern podia garantir instruments i dotar els ajuntaments de tot el que necessiten per poder donar compliment, tant des d'un punt de vista de temps com de forma, a aquest article. El nom ja li posarem després: certificat de règim urbanístic, certificat d'aprofitament urbanístic o, com encara li diu tothom, la cèdula urbanística.

No trobem encertat –i vostè hi ha fet referència, conseller– que desaparegui bona part del redactat de l'article 57.3, que contempla que molts alcaldes de viles amb nuclis amb densitats inferiors a vint-i-cinc habitatges per hectàrea..., els faci quasi impossible la seva aplicació als plans d'ordenació urbanística municipal.

No podem estar d'acord que s'apliqui el decret llei en tots els seus extrems en el planejament en revisió. Escolti, portem tres canvis legislatius en cinc anys; això crea una gran inseguretat, això comporta que molts alcaldes –i li'n puc donar més d'una referència– hagin de llençar a la brossa la feina feta de molts i molts mesos que vostè sap que comporta la revisió del planejament.

Deixi, però, que centri la meua atenció en dos dels punts fonamentals del decret llei: sobre el fet d'incrementar fins a un 40 per cent la reserva de sostre a tots els municipis de més de deu mil habitants i capitals de comarca, i sobre l'invent de la conselleria del que ha anomenat

«àrees residencials estratègiques». Dues qüestions prèvies i comunes a les dues figures.

Se'ns podria explicar per què el Pacte per a l'habitatge, que presenta totes les actuacions o almenys les més importants per fer possible els seus objectius, i signat tot just una setmana abans de l'aprovació del decret llei, no fa cap menció de l'increment del sostre destinat a l'habitatge protegit?

Se'ns podria explicar per què el Pacte per a l'habitatge no en fa cap menció, de les àrees residencials estratègiques, si han de ser un element tan important com diu el preàmbul del decret llei en la creació de sòl protegit per a habitatge?

Ningú pretindrà fer-nos creure que el decret llei l'han elaborat vostès i l'han portat a aprovació en el Govern en l'interval dels set dies que separen la signatura del Pacte per a l'habitatge i la seva aprovació per part del Govern.

Potser la seva estratègia n'era una altra; potser no van explicar-ne res per evitar el rebuig del món local; potser no van explicar-ne res per evitar el trencament de l'acord amb els promotors, o potser encara la qüestió n'és una altra de ben diferent, i resulta que més que una actuació coordinada entre departaments d'un govern de coalició, resulta que el que hi ha és una certa carrera entre conselleries, quan no entre partits, per veure qui la fa més grossa.

Deixi'n que centri la meua atenció a les àrees residencials estratègiques. Vostès, en el seu preàmbul, del decret llei, ens il·lustren de la importància per donar compliment al Pacte per a l'habitatge. Conseller Nadal, i espero poder-me expressar amb el màxim respecte, com a alcalde que vostè ha estat... (*Veus de fons.*) No, «cariño» no, respecte. Com a alcalde que vostè ha estat i com a president de la Federació de Municipis de Catalunya, no puc entendre que adopti una mesura com aquesta a esquenes dels municipis. I com a responsable en el seu dia del Pla director costaner, no puc entendre que cometi novament, de forma mimètica, les mateixes errades que en el seu dia ja li vàrem recriminar.

Senyor Nadal, assumida, tal com vostès reconeixen en el preàmbul del decret, la potestat planificadora del país a través de plans directores urbanístics, vostès no fan altra cosa que atropellar l'autonomia local. Vostès amb aquesta mesura derroquen l'autonomia municipal. Vostès sotrauen als ajuntaments la potestat de tramitar i aprovar el seu planejament. I el que és més greu i més sorprenent, ho fa desconfiant i desautoritzant l'actuació urbanística i de creació de sòl residencial dels alcaldes de Catalunya i, en especial, dels de les àrees on més dificultat d'accés a l'habitatge hi ha, que són les àrees metropolitanes, on, per cert, bona part dels mandataris municipals representen o són o pertanyen al seu partit.

Faci vostè un exercici d'empatia. Posi que aquesta figura la portem a terme nosaltres ara fa uns sis anys. Imagini's que les primeres àrees residencials que vostès ara han inventat són les de Girona, Salt o les de Cornellà, Hospitalet, Barcelona, Sant Just Desvern. Què ens diuen? Què ho troben fantàstic? Què ho troben perfecte? Segur que no –segur que no. Estic segur que ens retau-

rien que nosaltres com a Generalitat assumíssim aquesta competència claríssimament municipal.

Senyor Nadal, el Pacte per a l'habitatge, efectivament, exposa que 440.000 llars requeriran ser beneficiades de la política d'habitatge, però això no implica que es necessitin fer 440.000 habitatges de protecció oficial. El Pacte per a l'habitatge parla de 160.000 habitatges en deu anys. Si tenim en compte, tal com consta en el Pacte per a l'habitatge, que en el mes de juliol tenim sòl per fer habitatge protegit fins a 120.000 habitatges, entre 100 i 120.000 habitatges, entenem que tan sols del planejament que s'està aprovant es genera suficient sòl –suficient sòl– per construir i donar resposta al que el Pacte per a l'habitatge planteja.

I, per tant, vostès..., i li diré més, amb tres anys més, amb les modificacions del 2004 i amb la modificació del 2007, vostès tenen, amb tres anys més, terreny suficient, més que suficient, per donar compliment al Pacte per a l'habitatge i poder construir els 160.000 habitatges de protecció oficial.

Amb la parada del mercat immobiliari de l'habitatge lliure, es donen les condicions perquè pugui progressar geomètricament la construcció d'habitatge de protecció oficial. Vostè ho sap, és un clàssic.

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Sala i Roca

De seguida acabo, president. Vostè ho coneix. I, per tant, si vostès tenen sòl per fer cent mil habitatges protegits, posin-se ràpidament a construir, que sòl en tenen.

Senyor Nadal, per acabar, també considerem nosaltres prou greu que aquest decret llei que vostès avui segurament convalidaran incompleix el Pacte per a l'habitatge. La norma de les àrees residencials estratègiques marca que un mínim del 50 per cent dels habitatges d'aquestes àrees residencials es destinarà a habitatges amb protecció pública, quan el Pacte per a l'habitatge determina que en qualsevol de les actuacions en què intervingui l'Incasol aquest mínim hauria de ser del 60 per cent. Mesura 19 del Pacte per a l'habitatge.

Així, doncs, per aspectes formals i també de contingut, el Grup de Convergència i Unió votarà contràriament a la convalidació del decret llei. I en el cas que la convalidació es produeixi, demanarà la continuació del tràmit mitjançant projecte de llei per urgència.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats..., aprofito també per saludar els responsables del departament –de matèries jurídiques–, el responsable també..., el director general d'accions estratègiques en matèria

de sòl, perquè..., per començar, diguéssim, aquesta intervenció en defensa, eh?, i a favor de la validació del Decret llei de mesures urgents en matèria urbanística.

En realitat no ens estranya aquesta oposició de Convergència i Unió en aquesta matèria. Per Convergència i Unió l'habitatge protegit mai ha estat un objectiu de la seva política. L'herència que el Govern progressista els anys 2004..., 2003-2004 es va trobar en aquesta àrea ha estat una herència feixuga que ha marcat i marca les polítiques actuals, amb un dèficit extraordinari –extraordinari–, i subratllo la paraula, en matèria de política d'habitatge protegit i de generació de sòl per a l'habitatge protegit. Per tant, no m'estranya, senyor diputat, que la seva intervenció hagi anat en el sentit de desqualificar una mesura que és absolutament necessària.

Aquesta és una mesura excepcional i urgent per obtenir sòl per a habitatges assequibles. I ho torno a repetir, perquè crec que és l'element clau que mou el Govern a presentar..., a prendre aquesta mesura i a presentar-la al Parlament: el caràcter excepcional i la urgència que té el Govern de la Generalitat de poder generar el sòl necessari per a habitatge assequible.

També s'ha dit per part del conseller en l'exposició que aquesta és una mesura excepcional i urgent per adaptar la normativa vigent a la Llei estatal del sòl. Una llei que va néixer justament d'allò que citava històricament el diputat Sala, que va ser el ferotge fenomen de liberalització o privatització que va encetar el Govern del Partit Popular a través, primer, del decret llei i després de la llei, en què pràcticament, per resumir-ho, tot el sòl era edificable. I que amb la idea que si hi havia sòl disponible baixaria el preu de l'habitatge, el que van fer va ser el foment salvatge de l'especulació.

I Convergència i Unió, que llavors estava absolutament lligada als vots del Partit Popular en aquesta cambra, els nacionalistes conservadors, aquests per als quals la pàtria és el primer, es van traïr a si mateixos, i el dia que van presentar, els partits que avui estan al Govern, la proposta de portar al Constitucional aquell decret llei hi van votar en contra. No van tenir la sensibilitat de defensar la competència del Govern de la Generalitat. Però, bàsicament, no només perquè estiguessin lligats, que ja era prou important, sinó perquè no estan convençuts de la importància que l'Administració pública tingui un paper preponderant en la promoció de les polítiques públiques d'habitatge. I això crec que marca en gran sentit aquest debat.

Per nosaltres, que som partidaris de la validació d'aquest decret, ho cenyim fonamentalment en aquests articles que el senyor Sala més ha combatut. Per nosaltres, l'article 9 i l'article 19 són les peces clau, els instruments absolutament necessaris perquè puguin tenir també validesa els instruments que actualment té la Llei urbanística, la Llei de l'urbanisme per a la generació de sòl. Quan veiem aquesta demanda tan estudiada en tota la diagnosi que ha donat lloc al Pacte de l'habitatge, el tema fonamental que ens trobem és que els instruments de la Llei d'urbanisme necessiten un complement d'aquestes mesures extraordinàries. Deia el senyor Sala: «S'han tret de la màniga el concepte de les àrees residencials estratègiques.» De la màniga, no. La Llei

del suelo parla, en l'article 10, apartat b, justament de la importància de les reserves de sòl i del seu caràcter estratègic. Per tant, hi són, hi són en aquesta matèria.

I la gran pregunta, senyor Sala, que ens fem tots és: més enllà de la bona voluntat política de voler fer habitatge, que tots passem per aquí i diem: «El ciutadà necessita una resposta clara», vostè en aquest sentit hauria de coincidir amb mi que o dotem d'instruments el Departament de Política Territorial i el Departament de Medi Ambient i Habitatge, d'un instrument urbanístic que generi la quantitat de sòl, o si no, aquests habitatges no apareixeran, no hi seran.

Per tant, senyor Sala, jo crec que hauria de coincidir en la necessitat d'impulsar les polítiques d'habitatge, que el seu partit s'hauria de sumar al gran acord de país, al gran acord nacional del Pacte de l'habitatge. I, a més a més, li estranya? Faig un parèntesi. Perquè el senyor Sala aquí ha fet defensa de la puritat, de la puresa del Pacte de l'habitatge quan realment no s'hi va sumar i el va criticar de forma duríssima i salvatge. Jo diria, senyor Sala, que aquí el que hem de fer entre tots és l'exercici polític de treballar en favor d'aquestes polítiques d'habitatge, que són absolutament fonamentals.

Queda clar, a més a més, i no repetiré el que s'ha comentat aquí per part del conseller, que els instruments per a la gestió d'aquestes àrees estratègiques són els consorcis. Es crea, es proposa la creació d'aquests consorcis entre –entre– el Govern de la Generalitat, a través del seu instrument, l'Incasol, i els ajuntaments.

Per tant, de quina vulneració de l'autonomia municipal estem parlant? En tot cas, al que estem convidant –i això ho marca també la Llei del sòl, i ho torna a repetir el decret– és a la necessitat d'una política activa, ofensiva que impliqui políticament les administracions en defensa de l'existència d'habitatge assequible per a la població que ho necessita.

No tornaré a repetir tampoc aquestes obligacions. Són obligacions generals per a tots els municipis. I en són partidaris, d'aquesta dotació suplementària del 10 per cent, perquè és evident que el creixement de la població del nostre país necessita que es planifiqui també aquesta generació de sòl en el futur, en els propers anys, amb un caràcter absolutament urgent.

Per nosaltres, a més a més, voldríem destacar un article important que s'ha assenyalat també en la intervenció del senyor conseller, i és l'article 17, que és aquest article que sobretot el que intenta és evitar els fenòmens criminals lligats a l'especulació, que és la pèrdua del valor forestal per causa d'incendi en un determinat..., dels terrenys..., que la pèrdua del valor forestal o paisatgístic dels terrenys per un incendi no impliqui necessàriament o no comporti necessàriament la qualificació per a urbanitzable si no està previst així en el planejament que en tinguin les seves autoritats corresponents.

Però vostè ha dit aquí que ens arriba un decret llei que no té un instrument de control. És evident, ho sabem, ho coneixem: el Consell de Garanties Estatutàries encara no està constituït perquè aquest Parlament no ha estat capaç encara, senyor Sala, d'aprovar-ne la llei. I el seu grup hi té una responsabilitat important, se-

nyor Sala. Des del mes de maig fins avui la motivació de Convergència i Unió per arribar a acord en el punt fonamentalment més important, eh?, en el qual hi ha desacord és escassa.

I quin és aquest punt? El nombre de membres del Consell de Garanties Estatutàries. Fixi's vostè que vostè està basant bàsicament el discurs a dir: «No tenim Consell de Garanties Estatutàries», quan realment el problema està en el fet que el seu grup demana que hi hagi més consellers que allò que plantejem els grups que donem suport al Govern.

Si hagués treballat, el seu grup; si el seu grup fiqués i tingués l'interès que en aquest tema hem d'arribar a un acord, segurament que nosaltres podríem tenir la capacitat que el Consell de Garanties Estatutàries es pogués aprovar primer la llei i constituir, eh? No oblidem que és evident una constitució amb dos terços d'acord de la cambra, per tant no és una constitució tan fàcil, eh?, però, en tot cas, aquest organisme és un organisme que podria estar creat si tots estiguéssim amatents en aquesta matèria, i el seu grup no hi ha estat.

També ens ha parlat aquí que ha demanat al Govern que no actuï de forma..., que no abusi del decret llei. No, no, no, el Govern no abusarà del decret llei; és un decret llei de mesures urgents i extraordinàries, justament en aquest període que vostè ha assenyalat. No podem tornar a remoure les bases fonamentals de l'ordenament jurídic urbanístic al nostre país, quan hem tingut la reforma del 2002, la reforma del 2004 i una llei de l'habitatge. És que tots coincidim en aquest argument; vostè ve justament a l'argument nostre. No podem generar més inseguretat jurídica, però tampoc podem, senyor Sala..., li hem de donar la tranquil·litat al gestor, justament, del sòl en aquest país, tant del privat com el públic, que el quadre normatiu en matèria jurídica no es tornarà a moure.

Vostè sap, ho ha dit, però jo ho torno a repetir: la llei estatal dona el període d'un any, del qual ja hem consumit uns mesos, per a l'adequació, justament, legislativa, i tots coneixem el que són les maniobres dilatòries que pot tenir una oposició «enfrascada» exclusivament en l'intent que el Govern no avanci. Però, de totes formes, no és l'argument principal. Creiem que tothom, però sobretot la ciutadania, sobretot els ajuntaments que són partidaris de tirar endavant polítiques públiques d'habitatge, ens donen la raó.

Ens ha parlat de tics autoritaris. Jo celebro que vostè tingui una excel·lent permeabilitat al Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa en els seus plantejaments; no seré jo qui hi estigui en contra. Però també li dic que la seva mostra del que ha fet vostè i el comportament que ha tingut el seu grup amb la Llei de l'habitatge em deixen una mica parat, perquè si aquesta receptivitat del grup li respon el seu... i vostè personalment, retirant una esmena fonamental a l'hora de les votacions, una esmena a la qual vostè ja havia dit que sí el mes de juliol, de donar un percentatge perquè els privats, els promotors privats poguessin adjudicar una part de l'habitatge protegit que ells havien construït... I això és veritat, perquè està en les actes de la ponència. I vostè en el moment de la votació, sense

dir-nos res, tampoc a la representant d'Iniciativa per Catalunya, eh?, realment ens treu el suport a la transacció i intenta, justament, colpejar el Pacte per l'habitatge en un lloc sensible.

De solucions, en tenim. El tranquil·litzo perquè, com que de solucions ja en tenim, el tema està salvat. Ara, senyora Clavell, vostè és molt simpàtica i molt permeable amb ell, però no veig reciprocitat en aquest sentit en aquesta matèria per part de Convergència i Unió. (*Rialles i remor de veus.*) Li he comentat que hi ha hagut tres canvis legislatius en cinc anys, senyor Sala. És evident, per altra banda, que vostè mateix en el seu argument m'està donant la raó; no tornarem a obrir, eh?, l'ordenament jurídic.

Vostè, per altra banda, em parla d'un tema important. Diu: «Això s'ha fet d'esquena al món municipal.» La capacitat de concertació d'aquest Govern amb relació al món municipal és extraordinàriament superior a la que tenia el Govern del seu partit quan hi era, al Govern. Perquè la capacitat de diàleg obert, tant pel que va ser la modificació de la Llei d'urbanisme, com pel que va ser la Llei de l'habitatge, com pel que va ser el Pacte per l'habitatge..., només cal que vostè preguntí al president de l'Associació de Municipis i Comarques de Catalunya, del seu partit, perquè vegi l'entusiasme amb què va signar l'acord i, a més a més, la voluntat positiva que encara una modificació d'aquestes característiques. Ens ho ha fet saber, que n'és partidari. I creiem, per tant, que vostè aquí, a nivell parlamentari, pot tenir vostè un condicionament determinat per política d'oposició aquí al Parlament, però que en canvi no està complint o no està connectant, senyor Sala, amb això que els seus alcaldes i els regidors d'urbanisme del seu partit, en canvi, sí que manifesten d'una altra manera.

Nosaltres, senyores diputades, senyors diputats, senyor president, com a grup parlamentari donem suport a la validació, votarem de forma favorable la validació del decret llei, i en el moment, si es produeix, de la sol·licitud per part del Grup de Convergència i Unió de sol·licitar la tramitació com a projecte de llei, ens pronunciarem en el sentit en què es faci la pregunta.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

El senyor Pere Aragonès, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Aragonès i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, avui debatем en aquesta cambra la convalidació del primer decret llei aprovat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya. Permetin-me abans d'entrar en matèria, doncs, fer un comentari sobre aquest fet.

Els decrets llei, com tots vostès saben, permetem als governs tenir una eina per afrontar amb rapidesa i urgència les solucions a qüestions que, si s'haguessin d'afrontar amb el procediment legislatiu ordinari, arribarien massa tard per ser útils i eficaces. Aquesta nova eina per a les

polítiques públiques per part del Govern de la Generalitat ha estat possible –i s’ha de reconèixer– gràcies al nou Estatut aprovat el 18 de juny de l’any passat pel poble de Catalunya. Ens felicitem que aquesta nova facultat de les nostres institucions el salvés de l’escapçada a què va ser sotmès el projecte d’estatut aprovat per aquest Parlament en aquella fatídica nit del 21 de gener del 2006 al Palau de la Moncloa, i que també es salvés de la tramitació posterior a les Corts espanyoles.

Feta aquesta petita apreciació, crec que és qüestió d’entrar en matèria. El Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya va aprovar, el passat 16 d’octubre, un decret llei de mesures urgents en matèria urbanística, que té com a objectiu prioritari dotar les administracions catalanes d’instruments que permetin obtenir de manera immediata sòl per a la construcció d’habitatge assequible per a una majoria de la ciutadania. Per si sola, aquesta raó ja hauria de ser suficient per donar suport a aquest decret llei, tenint en compte les dificultats que avui té una majoria de la població per accedir a l’habitatge.

El decret llei es va aprovar perquè es donaven l’extraordinarietat i la urgència que preveu el nou Estatut. Per una banda, per adequar la legislació urbanística catalana a la situació creada amb la reforma de la normativa bàsica estatal, concretament la Llei 8/2007, de 28 de maig, l’anomenada «Llei del sòl». Cal, doncs, tornar a adequar la normativa existent a la nova realitat jurídica per tal de tenir un conjunt normatiu entenedor, coherent, íntegre i harmònic en l’àmbit urbanístic. Per altra banda, la signatura, el passat 8 d’octubre, del Pacte nacional per l’habitatge ha estat un dels acords més importants que s’han portat a terme els darrers anys entre les administracions i els agents socials i econòmics del nostre país. El pacte, per ell mateix, no té eficàcia jurídica, però conté un compromís polític que es valida dia rere dia en el seu desenvolupament, que sí que necessita noves actuacions administratives i amb polítiques públiques, per una banda, i també reformes en la normativa existent.

Per tant, i per aquestes dues raons, està plenament justificada la utilització de l’instrument del decret llei. Avui, en el procés de convalidació del decret llei per part d’aquesta cambra, el nostre grup parlamentari vol cridar l’atenció sobre la necessitat de tenir el mateix capteniment a l’hora de fer el decret llei en el desenvolupament d’altres aspectes del pacte, com els que fan referència a la posada a disposició del mercat dels habitatges desocupats, com el traspàs de la titularitat de la propietat dels sòls desocupats de l’Estat a la Generalitat o als ajuntaments, o l’impuls de noves ajudes per a l’accés de l’habitatge de lloguer per part dels joves. Estem segurs des d’Esquerra que el Govern mantindrà el ritme que ha imprès en el procés d’elaboració del decret llei en totes aquestes altres qüestions.

El decret llei també suposa un pas endavant en la planificació del país des d’una òptica global, creant escenaris des de l’actuació pública i evitant que siguin els escenaris creats pel lliure mercat els que condicionin l’actuació pública. Cal, doncs, evitar la subordinació de l’ordenació del territori i de la planificació d’aquest a les dinàmiques d’un mercat que avui no està precisament en els seus millors moments.

Des d’Esquerra compartim la necessitat del decret llei, i també el seu contingut. Tot i això, voldríem fer unes reflexions al voltant de l’articulat del decret, i en especial de les reserves de sòl per a habitatges de protecció pública, i dels plans directors per a les àrees estratègiques residencials.

Pel que fa a les reserves per a habitatges de protecció pública, el decret estableix que els plans d’ordenació urbanística municipal dels municipis de més de deu mil habitants i capitals de comarca i les modificacions d’aquests plans, així com també les modificacions del planejament general de qualsevol municipi que comporti un canvi en la classificació del sòl no urbanitzable, hauran de determinar una reserva del 30 per cent per a aquests tipus d’habitatges, que es distribuirà en un 20 per a habitatges de protecció oficial i un 10 per cent per als habitatges a preu concertat.

En aquesta qüestió voldríem remarcar que la tendència dels darrers anys, tant en la normativa urbanística catalana com també en la normativa d’àmbit comparat, ha estat la de l’augment de les reserves de sòl per a habitatge protegit. Catalunya ja va fer un avenç important en aquest sentit en el Decret legislatiu 1/2005, i avui clarament necessiten més reserva de sòl, tal com preveu el Pacte nacional per l’habitatge, quan estableix en les seves mesures 2 i 22 el compromís de destinar entre el 40 i el 60 per cent del nou sòl residencial a sòl per a habitatge protegit, d’acord amb el Pla territorial sectorial.

El decret llei, doncs, imprimeix un ritme a aquesta evolució cap a més reserva per a habitatge protegit, però que no és el que nosaltres ens agradaria que tingués la velocitat. Ens agradaria, en aquest sentit, que hi hagués més ritme i més rapidesa. Seguirem treballant per avançar en aquesta direcció, ja que no ens agradaria que d’aquí a uns anys haguéssim de tornar a canviar la normativa, amb la corresponent inseguretat jurídica que això comportaria d’aquí a cinc o sis anys, perquè resulti que el sòl reservat per a habitatge protegit llavors sigui insuficient. Planificar és avançar-se als esdeveniments, i nosaltres voldríem, en aquest sentit, planificar, i planificar bé.

Per altra banda, voldríem destacar que l’article 21 del decret llei crea un nou procediment per qualificar àgilment sòl per a usos residencials, la delimitació d’àrees residencials estratègiques per a l’obtenció d’habitatge protegit.

En primer lloc, voldríem tornar a fer palesa la necessitat que l’obtenció d’habitatge assequible no es confii exclusivament a l’habitatge fruit de nova urbanització, sinó que hi ha altres mesures que també hauran de ser utilitzades i que contenen tant el Pacte nacional per l’habitatge com el Projecte de llei pel dret a l’habitatge, com per exemple les facilitats i l’impuls per a l’entrada en el mercat dels habitatges desocupats –avui a Catalunya hi ha més de tres-cents mil habitatges desocupats– i l’obtenció d’habitatge protegit mitjançant les reserves sobre sòl consolidat. A més, les mateixes dades del Pacte nacional per l’habitatge ens adverteixen en el seu inventari de sòl que hi ha sòl amb planejament existent per obtenir 103.000 habitatges protegits.

En segon lloc, voldríem cridar l'atenció sobre la regulació *ex novo* d'aquest procediment, que no deriva ni del Pacte nacional per l'habitatge ni de la Llei 8/2007, la Llei del sòl espanyola. És un nou procediment per obtenir uns resultats que ja ens havien advertit experts del sector que hi havia uns altres procediments complementaris que ens permetrien arribar-hi. Per citar-ne alguns, la declaració de sector d'urbanització prioritària en els planejaments ja aprovats, prevista a l'article 136 del Decret legislatiu 1/2005; les reserves de sòl per a habitatge protegit sobre qualsevol tipus de sòl, per a la delimitació d'un polígon d'expropiació –l'article 151 del mateix decret legislatiu–, o la compensació per concertació que permet en l'àmbit català tirar endavant la urbanització d'un sector amb l'acord del 25 per cent de propietaris.

I en tercer lloc, i pel que fa a aquest nou procediment, el seu caràcter supramunicipal no pot anar en detriment de l'acord i la concertació amb els ajuntaments. Li fem arribar, doncs, honorable conseller, la necessitat que el seu departament prioritzi l'acord i el treball mitjançant la figura del consorci, el treball conjunt en la planificació, que prioritzi aquesta davant de la planificació feta de manera unilateral. Confiem plenament que integrerà aquesta aportació que li fem a les actuacions que desenvoluparà en aquest àmbit.

Més enllà d'aquestes reflexions sobre aquests dos articles del decret llei, que estem segurs que seran tingudes en compte i integrades en l'actuació posterior del Govern en la seva aplicació, considerem que el conjunt global de l'articulat és positiu, i per aquesta raó donarem suport a la convalidació d'aquest decret llei.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller; gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyora Maria Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, el Partit Popular, respecte al decret en què ens hem de posicionar, el primer decret llei de mesures urgents en matèria urbanística, ja avança que hi votarà negativament, i ho farà per dues qüestions: una que n'afecta el fons, i una altra, que n'afecta la forma. Començaré per la forma, que és una de les qüestions més breus.

Tal com preveu el Reglament de la cambra, l'últim reglament, a l'article 136, el procediment de control i validació del decret llei ja permet que després de la seva convalidació o derogació, com ha apuntat el diputat Sala, de Convergència i Unió, hi hagi la possibilitat de tramitar aquest decret llei mitjançant una llei pel tràmit d'urgència. És veritat que encara no l'hem convalidat, però també sabem ja la posició dels grups que donen suport al Govern, que ja ens han dit que no.

El Partit Popular lamenta que sigui d'aquesta manera, perquè tenim temps suficient, tenim un any, nou mesos

per poder fer-ho, i és amb aquest decret que s'apunten qüestions fonamentals per a les polítiques urbanístiques i d'habitatge que tindria que començar a treballar el consens. I per tant aquesta tramitació pel procediment d'urgència hauria pogut permetre que els grups parlamentaris haguessin pogut treballar conjuntament amb el Govern i d'aquesta manera s'hauria redundat en mecanismes de transparència i de treball parlamentari. Estava en les seves mans, hi havia temps suficient, però el Govern i els grups parlamentaris que donen suport al Govern no ho han permès.

També s'ha parlat de la necessitat o la possibilitat del Consell de Garanties Estatutàries i també de sol·licitar el dictamen del Consell Consultiu. Sí, és veritat, és un buit del Reglament, i suposo que en algun moment haurem de fer alguna cosa, perquè és veritat que no parla de decret llei, però d'alguna manera tots, quan vam aprovar prèviament a l'Estatut aquest Reglament..., jo crec que és més una fallada tècnica que no una voluntat que no es pogués sotmetre qualsevol decret llei al Consell de Garanties Estatutàries, per tant, i al Consell Consultiu, de tal manera que, si m'ho permet, si hi hagués la voluntat realment del Govern de transparència, es podia fer mitjançant aquest procediment d'urgència.

Però també amb aquesta forma, com s'havia apuntat prèviament, el Partit Popular, quan es va tramitar aquesta norma amb el Govern de l'Estat, va tenir la deferència de fer-ho, un govern del Partit Popular, mitjançant aquest procediment d'urgència, però, ah, clar!, era el Partit Popular, aquest de les polítiques ferotges que, si m'ho permet, senyor Labandera, en qüestions de forma en temes d'habitatge li ha demostrat que han estat uns senyors i que en canvi vostès ens estan «matant» aquesta possibilitat. Per tant, en qüestió de forma em sembla que en matèria d'habitatge no ens poden donar lliçons.

Respecte al contingut del decret. Com s'ha dit, no es tracta o no es pot vendre, senyor conseller, que aquest decret llei el que pretén és per seguretat jurídica adaptar la normativa de l'Estat amb Catalunya, i molt més, i perquè no l'han deixat més, perquè, si no, ens fica dintre d'aquest decret llei mitja Llei d'habitatge que, per decisió de dos grups de l'oposició, està en aquests moments el Consell Consultiu pendent de dictamen.

En concret, el Partit Popular de Catalunya partirà d'una qüestió bàsica, i és que nosaltres vam recórrer, i en aquests moments està al Tribunal Constitucional, deu articles i una disposició transitòria, la primera, de l'anomenada Llei del sòl socialista.

I aquests mateixos paràmetres pels quals el Partit Popular al Congrés dels Diputats va votar en contra d'aquesta llei són els mateixos, com no podia ser d'una altra manera, que defensarà el Partit Popular de Catalunya per no donar recolzament a aquest decret llei.

Primera qüestió, invasió de competències, nou Estatut de Catalunya. En concret, senyor Nadal, li ho diré. Article 137.1, article 149.5.d: la competència exclusiva de la Generalitat en matèria d'urbanisme inclou la política de sòl i habitatge. I què ha de fer el PSC i el PSOE a Madrid? Callar la boca. Tant se val, perquè era un govern amic, era un govern socialista, i com em sembla

que he pres nota ara fa una estona ens ha dit que no es podia utilitzar la via del recurs d'inconstitucionalitat, perquè era una qüestió de temps, litigiosa, complicada... De cap manera; això és un instrument en mans dels grups polítics realment per fer valdre els drets que consideren oportuns. Per cert, el dret a l'habitatge no cal que el reconeguéssim l'Estatut de Catalunya, ja estava a la Constitució del 78, i per tant no cal apel·lar a ell, que també, perquè realment els catalans puguin tenir aquest dret a l'habitatge.

Però continuem amb la Llei del sòl. Vostè sap, senyor conseller –ara no em pot escoltar–, que el problema no és la Llei del sòl que hi havia amb el Govern del PP o la llei nova; que moltes comunitats han apostat per fer reserves de sòl, més ferotges, com diu el senyor Labandera, que les que té Catalunya: Andalusia, 30 per cent; Castilla - La Mancha, 50 per cent; Comunitat Navarra, 50 per cent; Comunitat de Madrid, 50 per cent. Amb la llei PP i amb aquesta; el que fa falta és creure's la política i aplicar-la. I aquestes comunitats han generat sòl; han generat sòl sense la modificació de la llei. Però a Catalunya estàvem pendent de pensar com ho faríem. Aquest és el problema. I ara vénen les presses amb el pacte i amb la llei, perquè realment durant quatre anys que han governat vostès han tingut una política totalment inexistente en matèria d'habitatge.

Segona qüestió. Com he dit, moltes comunitats tenen ara reserva de sòl de VPO per sobre del que preveu la llei catalana i per sobre del que preveu la llei estatal. Invasió de competències, i el Govern que defensa Catalunya no diu ni mu.

Cessió als ajuntaments d'entre el 5 i el 15 per cent, que tots sabem que aquesta venda del sòl per al que serveix és per al tema del finançament encobert de molts serveis que presten els ajuntaments.

I com no, llei intervencionista. Realment el nostre model no és el seu. Nosaltres apostem per la liberalització del mercat, perquè nosaltres considerem que només es pot acabar amb la liberalització de terrenys urbanitzats i per tant contribuir d'aquesta manera a l'abaratiment del sòl i indirectament de l'habitatge.

Com he dit, el Partit Popular va presentar un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei del sòl en aquests deu articles i disposició transitòria, i aquest article en aquests moments està admès a tràmit pel Tribunal Constitucional, pendent que comparegui el ministeri per dir la seva.

Però la nota del ministeri davant d'aquest recurs va ser: «Crítica al PP porque denuncia la invasión de competencias autonómicas.» Sorprenent. Jo li pregunto: és que en tema d'habitatge la senyora Chacón no ha fet cap tipus d'invasió? És que la conselleria de Medi Ambient no es va assabentar de les propostes de la senyora Chacón per la premsa, segons manifestà el senyor Baltasar, el senyor conseller?

Home, això també és crítica de competències, invasió de competències, amb polítiques directes i aplicables, davant d'un pacte de l'habitatge que s'estava treballant –i hi coincideixo, molt bé– des d'Iniciativa, encara que no l'hem recolzat per diferents motius. Això també és

invasió de competències, i com és el Govern amic, no s'ha dit res.

Però també es va recórrer per diferents qüestions l'article 22 de la Llei del sòl, d'aquesta llei que vostès demanen i que no han dit ni mu. Valoració del sòl rural, mitjançant la capitalització de la seva renda anual; és a dir, el sòl rústic no val el que produeix, sinó que el seu valor és molt més gran. Per tant, no es pot acotar, no es pot suprimir, no es pot minusvalorar com vostès pretenen.

Després, la discrecionalitat dels planificadors. És una gran mesura intervencionista que el que pretén és excloure les expectatives pròpies de qualsevol activitat. S'han d'adonar que molts promotors treballen ja amb sòl finalista. Han d'entendre que hi ha una diferència entre corrupció i especulació; part del negoci, naturalment, es fa per guanyar diners, només faltaria.

Tots aquests arguments, ja he dit, van ser objecte de recurs d'inconstitucionalitat per part del Partit Popular, i són arguments que vénen a posar de manifest que davant d'aquesta llei tan important el Govern de Catalunya s'hi ha plegat i realment no ha defensat els interessos i la competència de caire exclusiu que tenia Catalunya.

El senyor Labandera ens ha acusat de política ferotge. No, no confongui. Estem parlant de models diferents; nosaltres apostem per la liberalització i el no-intervencionisme. Es tracta d'un model diferent, però nosaltres considerem que és el mercat el que ho ha de regular, no l'Administració amb algun article, com s'ha comentat abans, que pràcticament el que fa és titllar i mesurar en funció dels seus interessos polítics el territori de Catalunya.

Aquest decret llei, com hem comentat, no només aborda aquestes qüestions d'adaptació a la llei, sinó que el que fa és crear altres mecanismes de planificació dintre de la mateixa llei. Ens ha dit el conseller Nadal que es tractava d'una norma molt reclamada, que era una norma de gran consens, que realment per complexitat no regulava... I nosaltres considerem que, si realment el que es pretén a través de la llei i del Pacte per a l'habitatge és l'oportunitat que molts catalans puguin accedir al dret de l'habitatge, és amb un conjunt de polítiques directes. I vostès saben perfectament on tenen l'escull: en el món local. Si realment tota la normativa, tota l'estructura, no s'aconsegueix amb uns pactes, amb uns convenis amb el món local, sap que li cau totalment tota l'estructura.

I amb el tema de les àrees de residències estratègiques, més que una oportunitat jo crec que el que tenim, combinat amb el tema de les infraestructures, és un deure de regular-ho, més que una oportunitat.

Per tant, nosaltres considerem que aquest decret llei –que hauria pogut estar una oportunitat, i que també recordo que hi ha més decrets pendents que són necessaris, que ja el mateix pacte en preveia l'aplicació, que són necessaris que el Govern, doncs, treballi en aquest sentit– podia haver estat exclusivament una adaptació normativa per regular i per poder abundar en aquesta seguretat jurídica, però nosaltres considerem que aquesta

seguretat jurídica mai pot suposar un condicionant en funció de quins siguin els governs de torn.

Realment teníem l'oportunitat de modular i de defensar, doncs, les competències que té Catalunya; no ho vam fer en el seu moment, i naturalment ara, en aquest plenari, doncs, no era el moment, però nosaltres considerem i considerem a més que és de justícia el fet que quedi molt clar per què vostès ara, davant d'aquesta llei de l'Estat, intervencionista, i llei que no resoldrà el problema de l'habitatge a Catalunya, s'hi han de plegar i l'han d'incorporar a la normativa catalana sense poder-hi dir res més.

Nosaltres els convidem, atès que el tràmit reglamentari ens ho permet, que, realment, davant de la convalidació del decret que segons han anunciat els grups es donarà en aquest acte, s'avinguin, atès que hi ha temps, a la possible regulació i tramitació d'aquest projecte de llei per la via d'urgència, i per tant, doncs, es veurà d'aquesta manera la intenció del Govern de ser sensible en aquesta qüestió, que, no ho dubtin, malgrat que el model sigui diferent, ens afecta i ens importa a tots i tots venim treballant, també des de l'oposició, perquè els catalans puguin realment gaudir d'aquest dret.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Dolors Clavell, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies, senyor president. M'agradaria començar fent referència al fet d'haver elaborat per primer cop, eh?, elaborat i aprovat, un decret llei, el primer que aprova Catalunya, aquest país. I vull parlar-ne perquè vull explicar que puc entendre inicials reticències al fet que s'hagi utilitzat aquesta figura innovadora, perquè reconec que jo sóc la primera que quan es va plantejar aquesta eventualitat la meva primera reacció va ser una mica de temor, perquè el primer que em va venir al cap és 23 de febrer del 83 cas Rumasa, mesures liberalitzadores del PP l'any 2000 a través de *decreto ley*... Un decret llei és una mesura sempre una mica conflictiva. És veritat que l'Estatut la recull, però això no ho sap ningú, perquè d'aquest Estatut n'hem parlat molt per qüestions de forma, però ningú coneix quin és el seu contingut i quines són realment les apostes innovadores i molt pensades que hi ha en molts aspectes, i per tant jo mateixa reconec que la meva primera reacció va ser com d'un cert temor de dir: «Ui, quina por!»

Però també els dic amb la mateixa franquesa que dos minuts després vaig pensar, vaig superar aquesta primera reticència, i a més el conseller Nadal ho sap molt bé, perquè va ser, això, arran d'una conversa que vaig tenir amb ell mateix. De seguida vaig dir: «Home, doncs, potser sí, segurament no és una mala idea; no és una mala idea perquè un dia o altre havíem d'aprovar un decret llei en aquest país, aplicant el nou article 64 de l'Estatut, i exercir aquesta competència que tenim reconeguda.» I si era així, que un dia o altre havíem d'aprovar un decret

lleí, doncs l'oportunitat d'aprofitar que havíem d'adaptar la Ley de Suelo era una bona oportunitat.

I crec que, feta aquesta reflexió i confessant-los el meu propi procés, avui els puc dir que crec que és una bona aposta. Primer, perquè què succeeix? La Ley de Suelo és un text que ja coneixíem amb detall, perquè tots els grups hem participat d'una o altra forma a treballar-lo i a discutir-lo a Madrid. Certament és un text que introdueix innovacions interessants, amb valoracions, amb generalització de reserves d'habitatge protegit, amb criteris generals de contenció de creixement, més enllà que és cert també que hi ha hagut algunes discrepàncies que tots hem pogut tenir respecte a alguns aspectes de detall d'aquesta Ley de Suelo, però com que no ens ve de nou, perquè és un text que portem temps treballant, estem en condicions i hem estat en condicions de fer-ne una adaptació relativament ràpida i fàcil, cosa que en una altra matèria no hauria estat així.

A més, és important tenir en compte que la Ley de Suelo és un text que ja està en vigor des de l'1 de juliol de 2007. Per tant, des d'aquell moment, ja hi ha gent que es planteja dubtes interpretatius entorn de com ha de fer-ho per aplicar-la.

Jo els haig de dir que, essent jo mateixa professional d'aquesta matèria, els reconec que són nombrosíssimes les consultes d'aquest temps, de poc abans que s'aprovés la Ley de Suelo, i, després, ja posteriorment amb molta més intensitat, les consultes que van en la línia de dir: «Bé, i això com ho interpretem? Com ho aplicarem a Catalunya? Quan es farà l'adaptació? Serà ràpida o no?» És a dir, hi ha hagut una necessitat..., hi ha una necessitat de saber com s'aplica un text que ja està en vigor i que té efectes en el nostre ordenament jurídic urbanístic.

I en aquest sentit és molt bo que la incògnita s'hagi resolt ràpid i que no hàgim hagut de passar pel –per desgràcia cada cop més llarg– període de debat i tramitació parlamentària que avui ens exigeix qualsevol projecte de llei.

És un problema de seguretat jurídica, no trigar tant; però no només de seguretat jurídica, també d'interessos econòmics en una matèria on qualsevol canvi o adaptació normativa genera, realment, uns efectes gens menyspreables.

Però és que, a més, el mateix text, la mateixa Ley de Suelo, ens obliga a tots, als poders públics, a actuar per fer efectius els drets que es reconeixen allà a la ciutadania. I, entre aquests, clarament el del gaudiment efectiu de l'habitatge digne. I resulta que si això ho lliguem amb què just el 8 d'octubre de 2007 es va subscriure el Pacte nacional de l'habitatge entre tots els agents socials i polítics –tots excepte Convergència i Unió i Partit Popular–, veiem que sembla..., em sembla evidentment indiscutible que el decret llei havia de contenir també les mesures urgents i excepcionals, les ARE, les àrees residencials estratègiques, que davant d'una situació que descriu el pacte hem d'enfrontar i de la forma més immediata possible.

Certament, el llarg procés de reflexió que hi ha hagut entorn d'aquestes àrees ha anat modificant coses i crec

que millorant-ne la concepció. Hi ha hagut temes que hi hem posat més cauteles, temes que ens preocupaven, com el que no quedessin exclosos els ajuntaments, i aquesta és una matèria que hi hem donat voltes i jo crec que l'hem millorat substancialment respecte a idees inicials.

Però el que és clar és que si en el mateix Pacte nacional de l'habitatge diem que tenim detectat que hi ha 200.000 llars a Catalunya que no tenen satisfetes les seves necessitats d'habitatge i que tenim la previsió, l'estimació, que en els propers deu anys tindrem 240.000 llars més que hauran de satisfer-les d'alguna manera, ens hi hem de posar, i ja, a treballar, com més aviat millor, i amb tots els instruments que tinguem al nostre abast.

Si tenim aquest dèficit, si el diagnòstic és aquest, si el dèficit és d'aquesta magnitud, no podem defensar que no hàgim de fer res extraordinari davant d'aquest dèficit.

I, per altra banda, hem de renunciar a incloure en la nostra legislació urbanística uns instruments específics al servei de l'Administració de la comunitat autònoma que tenen les altres legislacions autonòmiques urbanístiques?

Sàpiguen que la resta de legislacions acullen figures equiparables a les àrees residencials per dotar l'Administració de la comunitat autònoma –en el cas de Catalunya, de la Generalitat– d'instruments per fer política de sòl. I si avui la Generalitat vol fer política de sòl i d'habitatge, ha de demostrar-ho i no pot eludir la utilització de tots els instruments al seu abast. I, per tant, està plenament justificat que introdueixi aquesta via a través del decret llei.

Per tant, el nostre grup ha considerat justificat acudir a la figura del decret llei per afrontar aquesta adaptació a la Ley de Suelo, que inclou les àrees residencials i que obliga els dos departaments –Medi Ambient i Habitatge i Política Territorial i Obres Públiques– a posar-se a treballar conjuntament per elaborar això i per aplicar-ho després.

I, mirin, els diré el que penso de veritat. Jo crec que a l'oposició, però en aquest cas específicament a Convergència i Unió, tinc la sensació que el que els molesta és això, que els dos departaments s'hagin posat d'acord en com tirar endavant aquesta política que els afecta a tots dos. Perquè aquí hi ha una mena de vici instal·lat en les formes de fer que és que es juga al joc –i no només vostès, hi ha molts altres agents que també ho fan– d'una mica voler enfrontar els dos departaments a base d'anar als uns i dir-los: «Vosaltres sou més bonics que els altres», i als altres: «Vosaltres sou una mica més bonics que els uns.»

És una tàctica, al meu entendre, una mica infantil –els ho dic amb tota..., els ho dic com ho veig–, però que es practica, i es practica contínuament perquè se suposa que potser tindrà algun efecte. I que precisament perquè es practica, crec que obliga a tots els afectats per aquesta pràctica a fer un exercici d'intel·ligència i no caure en aquesta trampa i sumar esforços amb total convicció, sempre que sigui possible.

Jo no els negaré que no hi hagi discrepàncies, no hem de negar que hi hagi discrepàncies en les diferents formes de mirar les coses en funció, també, de l'especialització de cadascun en les diferents matèries que es porten. Però l'important és que ens puguem influir mútuament amb aquestes mirades. I les discrepàncies, nosaltres sostenim, a més a nivell teòric totalment, que no són negatives; el conflicte serveix per avançar. I, per tant, aquesta és la línia que nosaltres defensem, política i pedagògica: des del diàleg i des d'aquesta discussió sorgeixen les millors idees i els millors projectes. I jo crec que si algun dia aquesta discussió no es produís, senyor Nadal, la trobaria a faltar. Li ho dic amb tota franquesa. (*Rialles.*)

Per tant, les coses són així; no vol dir que no hi hagi diferents mirades, diferents percepcions de la realitat, però per això estem, per discutir-les i per influir-nos mútuament. Clar que sí.

Però, en tot cas, en aquest exercici per tirar endavant un projecte comú, les dues conselleries han decidit que el decret llei ha de tenir un contingut, el contingut que tenim a les mans en aquests moments, i del qual m'agradaria destacar algunes coses.

Primer. Saben vostès que nosaltres tenim una certa obsessió que de la ciutat ja construïda, de la ciutat que existeix, d'allò que urbanísticament en diem «el sòl consolidat», trobem mecanismes perquè en sorgeixin habitatges protegits, perquè creiem en la barreja, perquè no creiem en la segregació en l'espai d'uns tipus d'habitatges i dels altres.

Això ja ho vam defensar quan es va modificar la Llei d'urbanisme el 2004, amb la possibilitat que el sòl pogués arribar a ser desconsolidat en determinades operacions de transformació. I, justament, a través de l'adaptació de la Ley de Suelo, ens trobem que es reconeix de forma clara que «aquellas actuaciones de dotación», que diu la Ley de Suelo, a Catalunya són operacions que en sòl consolidat, en la mesura que generen nou sostre residencial, generen també una reserva d'habitatge protegit.

Si a això hi afegim una cosa que és bastant simple, que ha generat molta polèmica, però que és bastant simple, com el que hem previst a la Llei del dret a l'habitatge, que a través del marcatge del sòl, de la qualificació, també puguem obtenir aquests habitatges protegits, estem incidint en aquesta línia que a nosaltres ens interessa, es va consolidant aquesta idea que hem de tenir habitatge protegit a tot arreu.

I ja que parlem d'això de l'habitatge protegit, no puc obviar tampoc un altre dels temes importants d'aquest decret llei, que és el referit a l'increment de les reserves mínimes d'habitatge protegit en les operacions urbanístiques de tots els municipis de Catalunya, aplicant ja aquest nou mínim del 30 per cent, que a més a mi em satisfà especialment que l'hàgim d'aplicar bàsicament perquè va ser el nostre company, el Joan Herrera, el que l'últim dia en la comissió corresponent del Congrés dels Diputats va aconseguir en la negociació que el 20 per cent que estava previst en els diferents projectes s'augmentés en el 30 per cent. I avui tenim un mínim de reserva, un mínim del 30 per cent en tots els municipis,

deixant clar que en els de més de deu mil habitants i capitals de comarca s'incrementarà en un mínim del..., serà un mínim del 40 a partir que aprovem aquest nou preu de l'habitatge..., un nou preu d'habitatge en protecció oficial a Catalunya.

Per tant, hem passat d'una situació, el 2003, en què teníem un mínim del 20 per cent en els nous POUM, i per tant era una previsió que es demorava en el temps, al fet que avui tenim un mínim del 30 o del 40. I aquí vull fer també una referència a les manifestacions que feia la senyora..., la representant del Partit Popular, quan deia..., comparava comunitats autònomes. Estic d'acord que hi ha altres comunitats autònomes que tenen altres percentatges, però també li haig de dir una expressió que ha dit algun professional especialista en la matèria: «Lo importante no es el tanto, sino el ciento.» És a dir, l'important no és tant el percentatge –si és el 30, el 40 o el 50–, sinó sobre què s'aplica. I és veritat que amb això a Catalunya, a través de les diferents mesures que hem anat tenint, estem aplicant el 30 i 40 –ara– per cent sobre un concepte major que el que altres comunitats autònomes, i crec que també s'ha de dir.

Curiosament, hem adaptat també la nostra llei a la Ley de Suelo per una curiosa previsió que fa aquesta llei. Perquè, mirin per on, resulta que generalitza la tècnica de la venda o substitució forçosa, que mirin per on, hi insisteixo, equival al fet que tot propietari que incompleixi el seu deure d'edificar pot ser, no només expropiat, sinó objecte d'una venda o substitució forçosa, de manera que vingui un altre propietari, ell disposat, sí, a complir el seu deure d'edificació. Aquí, això no ha generat cap resistència a ningú; ningú ho ha titllat d'inconstitucional, aplicar l'expropiació en aquest cas de la totalitat de la propietat. Sobta, quan, en canvi, sembla malament que el lloguer forçós que preveiem amb múltiples cauteles a la Llei del dret a l'habitatge és tan qüestionat.

I penso que val a dir als senyors de Convergència i Unió que vostès van justificar l'expropiació dels terrenys per fer el centre recreatiu de Port Aventura, declarant la utilitat pública d'aquells terrenys per fer aquella operació en benefici dels inversors americans del moment. Allà van considerar que hi havia justificació per a l'expropiació. Allò per vostès era utilitat pública. (*Remor de veus.*) Crec que val la pena dir-ho per col·locar cadascú en el seu lloc. (*Remor de veus.*)

Més enllà d'això, no és un tema menor que hàgim deixat clar que les cessions d'aprofitament a Catalunya són ara de sòl ja urbanitzat, sense càrregues; ho diu explícitament la Ley de Suelo, però deixem clar que això és d'aplicació immediata.

No és menor la previsió...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Clavell i Nadal

...altres previsions –i acabo–, que les deixo per manca de temps per explicar-les. Però, en definitiva, crec que el que és més transcendent d'aquest decret llei en el que

es refereix a l'habitatge..., és remarcable que tenim la gent disposada a treballar, i en això miro a persones que en aquests moments estan en el públic...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Clavell i Nadal

...que estan disposades a treballar en aquesta matèria.

Acabo. Tenim els sòls de les reserves d'habitatge protegit, tenim les àrees residencials estratègiques; tenim ara l'instrument legal a través d'aquest decret llei.

Per tant, el repte és important, però crec que és inqüestionable que hi ha voluntat d'afrontar aquest tema.

Res més.

El president

El senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, hoy nos estrenamos con un nuevo instrumento legislativo que da, que concede el Estatuto de Autonomía; un instrumento legislativo que, a partir de ahora, podemos calificarlo como el «nadalazo». (*Remor de veus.*) En su día tuvimos ocasión de saber lo que era el «decretazo» y hoy hemos conocido el «nadalazo». Y yo creo que la razón del término tiene su qué. Primero, por las formas; es decir, es el primer decreto ley que existe en la historia de Cataluña –bueno, de la Cataluña reciente–, y de ahí que reconozcamos a su autor, pues, la autoría y de...

Pero es que, además, por las formas. Nosotros en este proceso hemos entendido que hemos sido sorprendidos. Hemos sido sorprendidos. Pero hemos sido sorprendidos por una razón, porque después de muchas horas de debate del Pacto para la Vivienda, de muchas horas de debate en la Ley de la Vivienda, de forma sorpresiva aparece el «nadalazo».

¿Qué costaba –qué costaba– haber seguido la tramitación de la Ley de Vivienda y la Ley de medidas urbanísticas al mismo tiempo? ¿Qué costaba haber hecho las cosas bien? ¿Qué costaba no venir con prisas ni con urgencias?, en estos momentos, además, prisas y urgencias que, como comprenderemos y veremos ahora, no están justificadas.

En definitiva, el «nadalazo» ya tiene sus primeras consecuencias, que es una posible quiebra del Pacte por la vivienda. (*Remor de veus. Pausa.*) Ayer mismo conocíamos que el representante de los promotores ya cuestionaba precisamente el decreto ley y lo ligaba con el Pacte por la vivienda y hablaba de inseguridad jurídica; ayer hablaba de inseguridad jurídica cuando hablaba de las áreas residenciales estratégicas, una de las consecuencias que se vinculan al Pacte por la vivienda, según aquí se nos ha planteado.

El artículo 64 del Estatuto de Autonomía de Cataluña nos dice en qué condiciones se puede aplicar el instrumento legislativo del decreto ley; al igual que establece la Constitución en el artículo 86, establece dos condiciones: una razón de urgencia y otra razón extraordinaria, al mismo tiempo que se vincula al hecho de que no pueda abordarse esta técnica legislativa en determinadas materias.

He estado escuchándole atentamente, *conseller*, y he de decirle que ha repetido hasta la saciedad la palabra «inmediato». (*Persisteix la remor de veus.*) Sepa que el Tribunal Constitucional, en sentencias reiteradas, ha venido a decir que lo inmediato no es urgente, y lo ha hecho con ocasión del análisis... Pediría auxilio..., *president*, pediré auxilio, porque me es difícil estar...

(Pausa.)

El president

Sí, sí, senyor diputat, pot parlar, eh?

El Sr. Domingo Domingo

Decía que el Tribunal Constitucional ha definido perfectamente lo que es urgente, y lo ha distinguido de lo inmediato. Y hoy aquí hemos estado escuchando y hemos estado justificando por su parte que la razón del decreto ley no era tanto la urgencia como la inmediatez.

En todo caso, sí que quiero traer a colación el preámbulo del decreto ley, en el que se justifica la razón del mismo. Una primera razón, se dice, es la restitución de la seguridad jurídica, a raíz –no deja de ser sorprendente la terminología– de la inseguridad jurídica generada por la ruptura, a raíz de la promulgación de la nueva Ley del Suelo, entre la legislación urbanística de Cataluña y la legislación estatal de esta materia. Primera razón. Segunda razón: el déficit de viviendas requerido de ayuda pública acumulada y la demanda previsible en el horizonte de los próximos diez años. (*Persisteix la remor de veus.*)

Pasemos a analizar las dos razones. La primera... Es que es un poco complicado, ¿eh? (Pausa.) Gracias.

El president

Sempre és complicat, senyor diputat. (*Remor de veus i rialles.*)

El Sr. Domingo Domingo

Sí, però quan hi ha més soroll és més complicat, *president*.

Decía que el concepto de seguridad jurídica, que es el que se ha venido aquí a traer a colación, es el que justifica fundamentalmente la razón del decreto ley.

No deja de ser sorprendente que se venga aquí a decir que lo que se pretende es adaptar teóricamente la legislación urbanística catalana a la Ley del Suelo. Decimos que no deja de ser sorprendente porque en su día el Real Decreto Legislativo 1/2005, el que aprobó la Ley de Urbanismo de Cataluña, no hizo nunca ni una sola referencia a la Ley estatal del Suelo del PP, la del año 98, la 6/98. Es cierto que eran dos modelos distintos, pero

en aquellos momentos no se adaptó la Ley del Suelo a la normativa urbanística catalana, lo cual no cuestionamos, porque a lo mejor nosotros nos sentiríamos más próximos a la normativa que establecía la Generalitat que a la que fijaba la normativa del PP. Pero, en todo caso, no deja de ser sorprendente que se traiga hoy a colación el tema de la seguridad jurídica para justificar la transposición de la norma de la Ley del Suelo a la normativa urbanística catalana.

Pero he de decir que, después de escucharle, creemos que no se trata en realidad de adaptar la Ley del Suelo a la normativa catalana, sino de reinterpretarla. Y eso no es válido. No es válido porque, en primer lugar, las excusas que se han dado aquí –«nos ahorramos el trámite del Tribunal Constitucional», «evitar la conflictividad competencial»– vienen a decir que, en realidad, lo que se ha querido hacer es esto, con independencia de lo que diga la Ley del Suelo. Hombre, *conseller*, creemos que eso no es jurídicamente aceptable. Y desde luego llenándose la boca de seguridad jurídica, como lo ha hecho usted en muchas ocasiones, desde luego decir aquí hoy que aplica y reinterpreta la Ley del Suelo como le da la gana es todo menos seguridad jurídica. Estamos hablando clarísimamente de inseguridad jurídica. Viene a decir aquí hoy que el decreto ley dice en Cataluña lo que ha querido decir el legislador estatal. ¡Pero si el legislador estatal ya lo ha dicho! No reinterprete –no reinterprete.

Hay muchos extremos que realmente, en cuanto a esa traducción de conceptos o reinterpretación que se ha efectuado, nos han parecido, como mínimo, sorprendentes y que queremos traer a colación aquí.

En primer lugar, se regula la posibilidad, ante el incumplimiento de la obligación de urbanizar, de aplicar mil penalizaciones, miles, muchas penalizaciones. Pero en contrapartida no se regula nada cuando la Administración impide urbanizar.

Se aprueba la posibilidad de incrementar la cesión del aprovechamiento medio del 10 al 15 por ciento en las áreas de residencias estratégicas.

Igualmente, en cuanto a la previsión del artículo 13, nos parece adecuada la revisión del plan cuando hay un incremento de más del 20 por ciento del suelo urbanizable, pero la excepción que se hace a este principio en relación con las ARE nos parece inadecuada, y aquí lo venimos a decir.

Igualmente, en otro ejercicio de reinterpretación, si ya la responsabilidad patrimonial está bien definida en la Ley del Suelo, ¿por qué reinterpretarla en la legislación autonómica?

Pero atendía en el inicio de mi exposición a las razones que justifican un decreto ley; son razones de urgencia y razones extraordinarias. Pues bien, aquí se ha venido a decir por otros parlamentarios, en el curso de las distintas intervenciones de esta tarde: desde luego, no se puede aludir a la urgencia cuando la propia Ley del Suelo establece un período de adaptación para aclarar, regularizar y armonizar la terminología y el contenido dispositivo de este, del texto refundido del legislativo, a los de la nueva ley, un año que fine en el mes de julio del año 2008.

No se nos hable de urgencia para hablar de seguridad jurídica, cuando el propio Estado, la propia ley de Cortes, prevé un año para adaptarse a ella. Esa es una excusa que, podemos decir, no entendemos y, desde luego, no es compartida por nuestro grupo parlamentario.

La segunda razón con la que se trata de justificar el «nadalazo» es la aprobación de las áreas residenciales estratégicas. Se viene a decir..., es decir, el decreto ley tiene una coda importante, una coda final; es decir, como hacen falta muchas viviendas, será la Generalitat la que planifique y desarrolle nuevos sectores de planeamiento –las áreas residenciales estratégicas– para alcanzar la cifra de 440.000 viviendas hasta el año 2016. Hombre, si la razón de ser de un decreto ley es la urgencia, y se está fijando hasta el año 2016 la planificación por la necesidad de cubrir las necesidades de vivienda, desde luego esta urgencia no ha quedado justificada cuando se tiene un plazo tan largo para poner en marcha las áreas residenciales estratégicas.

No cuestionamos en sí las áreas estratégicas residenciales, pueden ser efectivas, le decimos que sí, y nos gustaría tener ocasión de analizarlo, debatirlo, y por eso estamos seguros que, atendiendo a las peticiones que tan reiteradamente estamos haciendo los distintos grupos parlamentarios, hoy reconsiderarán su posición y decidirán aceptar la tramitación por proyecto de ley. Estoy seguro. Estoy seguro porque yo creo que ustedes son personas que tienen en cuenta el bien común. (*Remor de veus.*) Y, desde luego, no les quepa la menor duda que ignorar a los ayuntamientos, ignorar a los grupos de la oposición, ignorar, ignorar, ignorar, tiene un efecto perverso, que es la consideración de que podamos entender que hoy se está haciendo un acto de autoridad innecesario, un acto injustificado, un acto gratuito.

De ahí que entendamos que lo que procede en estos momentos es la tramitación desde el proyecto de ley. Le aceptamos la primera. No nos gusta el decreto de ley, pero denos la posibilidad de modificarlo. Dele la posibilidad de modificarlo a los distintos ayuntamientos. Usted habrá tenido conversaciones con los distintos ayuntamientos y con las distintas federaciones de municipios... Denos la posibilidad, a nosotros, de escuchar a las distintas federaciones de municipios, cuando nos hemos visto sorprendidos por su decreto. La urgencia, insisto, no es la que preside la razón de ser del decreto ley. Son otras, las razones que justifican el mismo y, desde luego, no son absolutamente válidas.

Le quisiera hacer algunas consideraciones sobre las áreas residenciales estratégicas, para finalizar.

En primer lugar, cuestionar el porcentaje del 50 por ciento de vivienda protegida. Se ha justificado la razón de ser del decreto ley y de la creación de las áreas residenciales estratégicas en el hecho de hacer efectivo de forma urgente, se dice, el derecho de la ciudadanía a una vivienda digna y adecuada. En estos momentos sabemos que este derecho efectivo en la actualidad, y dados los precios de los inmuebles, viene acompasado, viene ligado a la existencia de la vivienda protegida. No acabamos de entender que se reserve un 50 por ciento de las áreas residenciales estratégicas a la vivienda libre, por qué interviene la Generalitat en un porcentaje

relacionado con la vivienda libre. Y más cuando a raíz del nuevo sistema de valoraciones del suelo que fija la Ley del Suelo, en el que se expropia y ha lugar a la posible expropiación por el estado actual y no, como antes se hacía, en función de las expectativas, podemos encontrarnos que se esté produciendo expropiación de suelo para dejarlo al mercado libre, lo cual nos parece realmente sorprendente. No digamos que su Gobierno lo vaya a hacer, pero con este decretazo..., perdón, «nadalazo», quiero decir que es posible hacerlo.

En definitiva, y para terminar y concluir, entenderá que, con estos antecedentes y con esta exposición...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...no podamos apoyar la convalidación del decreto ley que hoy se somete a la consideración de la cámara. No lo hacemos ni por razones formales ni sustanciales. Entendemos que hoy se ha estrenado mal, se ha traído un librito..., un librito –perdón– que no se contaba con él y se ha hecho un uso abusivo y arbitrario de un instrumento legislativo que, desde luego, podía tener mejor estreno.

Nuestro grupo...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...no tiene la posibilidad –ya termino, señor presidente–, nuestro grupo no tiene la posibilidad de acudir al Tribunal Constitucional, pero desde luego, si este decreto ley algún grupo lo lleva al Tribunal Constitucional, le aseguramos que la viabilidad del mismo –permítame que se lo diga– es ninguna.

Muchas gracias, señor *president*.

(*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Procedirem a la votació... (*Pausa.*) En qualsevol cas, abans de procedir a la votació, deixar clar els termes d'aquesta. L'article 136.3 del Reglament preveu com s'ha de fer, i, en qualsevol cas, deixo clar que s'entén que els vots afirmatius són favorables a la convalidació i que els vots negatius són favorables a la derogació. Queden clars els termes de la votació, no? (*Pausa.*)

Doncs, comença la votació.

Ha estat 66 vots afirmatius, 57 en contra i cap abstenció.

Per tant, queda convalidat el Decret llei 1/2007.

Però per donar compliment a l'article 136.4, els he de preguntar si hi ha algun grup parlamentari que demana que es tramiti com a projecte de llei. (*Pausa.*)

Senyor Sala...

El Sr. Sala i Roca

Moltes gràcies, senyor president. Un cop convalidat el dret llei, demanem per responsabilitat, per transparència, atès que no es va mantenir cap diàleg previ per part de l'executiu amb el legislatiu, a banda de seguir considerant que no ha quedat acreditada ni l'emergència ni l'excepcionalitat de la necessitat per establir aquesta norma mitjançant decret llei, sollicitem que es tramiti, d'acord amb el que preveu el Reglament, la norma com a projecte de llei per la via d'urgència.

Gràcies.

El president

Algun altre grup vol fer ús de la paraula? *(Pausa.)*

Senyora Mejías...

La Sra. Mejías Sánchez

(L'oradora comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.)...petició, senyor president.

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

En coherencia con lo expuesto, también solicitamos lo mismo.

El president

Algun altre grup? *(Pausa.)*

Per tant, seguidament el que passem és a votar que es tramiti com a projecte de llei.

També queden clars els termes de la votació? *(Pausa.)*

Doncs, comença la votació.

La votació ha donat el següent resultat: 57 vots a favor, 66 vots en contra.

Per tant, queda el decret convalidat i no es tramitarà com a projecte de llei.

Proposta de resolució sobre la creació d'una comissió específica per a la infància (tram. 252-00003/08)

El setè punt de l'ordre del dia és el debat i la votació de la Proposta de resolució sobre la creació d'una comissió específica per a la infància. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'illustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió hem presentat aquesta proposta de resolució per a la creació d'una comissió específica per a la infància.

El Comitè dels Drets dels Infants de Ginebra, la més alta instància en el camp dels drets dels infants, precisament, demana que tots els sectors de la societat s'impliquin en la defensa de la infància, i en la seva Observació general 5/2003, de 27 de novembre de 2003, demana que es creïn estructures especials en el Govern, en el Parlament i en la judicatura. Per tant, en tots els nivells.

Així, amb referència a aquestes noves estructures, destaca, entre d'altres, que un dels resultats més satisfactoris de l'adopció i de la ratificació gairebé universal de la convenció ha estat la creació de comitès o comissions parlamentàries específiques dedicades a la infància.

Precisament, la Comissió de la Infància de Justícia i Pau ja la legislatura passada va demanar la creació d'aquesta comissió. També en diferents intervencions el Síndic de Greuges recomana que es doni una especial atenció a la infància, i avui aquesta demanda es veu amplificada per altres entitats de la societat civil.

Ja en les Jornades d'Infància i Adolescència a Catalunya organitzades el passat mes de juny va sortir el tema; semblava que hi havia un consens per part dels grups d'aquest Parlament per tirar-ho endavant, però després això s'ha anat refredant.

També s'ha creat una taula per a la infància i l'adolescència a Catalunya, com a continuïtat de la Coordinadora Catalana al Servei de l'Infant, precisament creada l'any 1988 i que edita el primer projecte de convenció, quan encara no s'havia votat per l'Assemblea de les Nacions Unides.

Jo crec, precisament, que tota aquesta demanda de la societat civil també és bo que l'atenguem des d'aquest Parlament, però no de rebaixes, perquè la infància no pot anar de rebaixes, sinó precisament amb una comissió que doni visibilitat a la infància. Evidentment una comissió que quedarà per a temes legislatius dins del que és la seva tramitació a la Comissió de Benestar i Immigració, però creiem que cal que tingui entitat pròpia. Els infants mereixen una especial atenció per tal d'afavorir que es desenvolupin en una infantesa saludable i feliç i, per tant, doncs, creiem que és necessària aquesta especial dedicació des d'aquest Parlament a la infància.

Des de Convergència i Unió creiem que el Parlament de Catalunya ha de donar un pas endavant i, per això, impulsar, en virtut dels articles 39 i 54 del nou Reglament, una creació d'una comissió específica. Volem una major participació i comprimís del Parlament en la promoció i defensa dels drets dels infants en el nostre país. A més, amb la creació d'aquesta comissió es recullen les aspiracions, com deia, efectuades per bona part de la societat civil. Quines raons hi pot haver per no estar d'acord amb la creació d'aquesta comissió específica d'infància? Només poden ser interessos partidistes o por; por al fet que des del Parlament es faci un seguiment més acurat, més organitzat i més visible de l'acció del Govern en polítiques d'infància.

I, per tant, nosaltres proposem la creació d'aquesta comissió amb un representant de cada grup parlamentari amb la possibilitat que hi assisteixin tècnics, especia-

listes i membre d'entitats relacionades amb el món de la infància.

L'objectiu és que tot el que es tramiti en aquest Parlament no oblidí la perspectiva d'infància. Per tant, no es tracta només dels temes d'acció social i ciutadania, sinó que hi hagi la perspectiva global d'infància, que es vetlli pel desplegament reglamentari de la normativa, que s'impulsi l'adopció de normativa d'infància, que es faci un seguiment permanent de la legislació comparada, que es faci una avaluació periòdica de l'estat de les dotacions humanes, etcètera.

Per què creiem que hi ha aquesta por a no crear aquesta comissió? Doncs perquè en els darrers temps hem vist una política de desgavell per part del Govern de la Generalitat en temes relacionats amb maltractaments infantils, amb els problemes que hi ha en adopcions internacionals –per exemple, en aquests moments s'està tramitant un projecte de llei estatal d'adopcions internacionals que ens envaeix competències–, problemes amb les famílies acollidores, etcètera. Descoordinació entre les administracions i dins del mateix Govern.

Fixem-nos que fa pocs dies va comparèixer la consellera d'Acció Social i Ciutadania i, per parlar-nos de maltractaments, ens va parlar de xifres. Nosaltres proposem que per davant de les xifres hi posem els infants, cada infant, els valors, els compromisos. Primer cal posar les idees, els objectius, la missió; després els recursos, les xifres. Proposem creure en la infància per davant de tot, una infància sense privilegis, però amb tots els seus drets. Si tenim comissions, com pot ser per exemple la Comissió d'Estudi de la Discapacitat, o com, per exemple, tenim la Comissió dels Drets de la Dona, per què no hem de tenir una comissió específica d'infància?

Per tant, nosaltres els ho proposem i no entendrem que ara ens parlin de subcomissions. Nosaltres creiem que hi havia un compromís amb la Comissió de la Infància de Justícia i Pau, després amb totes les entitats que ho han anat demanant, la creació d'aquesta comissió, i demanem el compromís dels grups parlamentaris –de tots els grups– per fer visible la infància des d'aquest Parlament, que ens deixem de grans discursos i passem als fets.

Quan cal, com en l'aprovació de la Llei de serveis socials, Convergència i Unió posa els seus vots al costat dels altres grups per aprovar legislació al servei de les persones. Prioritzem, com hem fet sempre, aquest servei.

Avui, des de Convergència i Unió els demanem que posem els nostres vots conjuntament, els de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, al servei de la infància, dels seus drets. Avui els demanem, també, posar per davant les persones, els infants per davant dels interessos de partit, perquè alguns avui, segons què votin, se'ls veurà el llautó.

Avui s'ha inaugurat el Tercer Congrés Mundial sobre Drets de la Infància i l'Adolescència a Barcelona. El proper dia 20 de novembre és el Dia Internacional de la Infància. En lloc de tants discursos, una bona aportació d'aquest Parlament en aquestes celebracions que tenim a Barcelona, i que tenim també properament el dia 20, pot ser la creació d'aquesta comissió. Els convidem a fer-ho.

No és temps de rebaixes, és temps de compromís, de compromís amb la infància, perquè la protecció de la infància avui a Catalunya no va bé i aquest Parlament s'hi ha de comprometre perquè les coses vagin millor.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable senyora Anna Simó parlarà en nom dels grups parlamentaris d'Esquerra Republicana de Catalunya, Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

La Sra. Simó i Castelló

Moltes gràcies, senyor president. Com molt bé ha dit el senyor president del Parlament, parlaré en nom dels tres grups que donem suport al Govern i els tres grups que, alhora, finalment hem entrat una sol·licitud a la Mesa de la Comissió de Benestar i Immigració perquè es constitueixi una subcomissió de la infància, com molt bé sap el diputat Cleries, perquè li vam demanar que el poguéssim signar tots els grups conjuntament.

Anirem al gra, tocant diverses qüestions des de la coincidència en la valoració de la visibilitat de la infància, la necessitat de visibilitat i la valoració de la infància en aquest Parlament, però amb la discrepància del diagnòstic que vostè ha fet de les actuacions governamentals pel que fa a la infància.

En primer lloc, quan vostè apel·la a la l'acció conjunta de tots els grups, dir-li que quan es van constituir les comissions a principi de legislatura, les comissions es van constituir d'acord amb absolutament tots els grups, des del principi de legislatura.

Aquest cop això no ha estat així, vostès han entrat directament la proposta i com qui diu ens la vam trobar en nota de premsa. No és aquesta, entenem, la manera d'apel·lar a la unitat d'acció. Nosaltres hem esperat que vostès ens diguessin si sí o si no estaven disposats a donar suport a la subcomissió.

Segona qüestió. Des de la Comissió de Benestar i Immigració es pot fer un seguiment acurat –es pot fer un seguiment acurat–, i vostè ha parlat que hi ha por o que hi ha interessos partidistes en oposar-nos a la constitució d'aquesta comissió. Entenc que no ho deu dir seriosament, atès que, si no, es podria inferir que des de l'any 91, que és l'any en què s'ha començat a plantejar aquesta demanda, hi ha hagut por o interessos partidistes per por que no es fes un seguiment acurat de l'acció de govern i això no ha tirat endavant. I n'estic convençuda que no ha estat així. Per tant, crec que no hem d'inferir en absolut aquesta qüestió, perquè, ho repeteixo, des de la Comissió de Benestar i Immigració es pot fer un seguiment més que acurat de l'acció de govern. Una altra cosa és que es faci.

Tercera qüestió. No només es tracta de fer un seguiment acurat de l'acció de Govern, sinó precisament l'impuls des del Parlament de les polítiques d'infància, que és de fet el que demanen les entitats a les quals vostè ha fet referència. I creiem que aquest impuls es pot fer des de la Comissió de Benestar i Immigració i es fa. Una altra cosa, i amb això coincidim amb vostè, és la qüestió de

la singularització. Aquí nosaltres creiem que hi ha la mare dels ous. Perquè l'impuls, per exemple, en aquest Parlament, com vostè sap molt bé, ha estat per primera vegada des de la legislatura passada, que es dona veu als infants i volgutament; no a qualssevol infants, sinó els infants tutelats que un cop l'any s'asseuen en aquest hemicicle perquè parlin dels seus drets i d'allò que volen i d'allò que necessiten.

I perquè és el què més que el com. Pel que fa a la utilització de la Comissió de Benestar i Immigració, la legislatura passada, si no ho he comptat malament, es van demanar tres compareixences en matèria d'infància, en tres anys. I en la sisena, cinc, de les quals dues van decaure per finiment de legislatura. És a dir, això depèn de l'ús que se'n faci. I creiem que crear una comissió no significa que es treballi més o millor per la infància.

Però, insisteixo en la coincidència de la importància de la singularització, certament, senyor diputat. La mateixa singularització que ha donat el Govern de la Generalitat creant la Secretaria d'Infància, que no és una mesura aïllada, sinó que s'imbrica en el procés d'apoderament de les polítiques d'infància del Govern de Catalunya. I per aquesta mateixa singularització, nosaltres proposem que es faci una comissió, en la qual hi veiem moltes més virtuts, fins i tot, per les seves activitats i funcions. El nou Reglament del Parlament ara permet que es creïn subcomissions, cosa que no permetia el Reglament anterior, és a dir, la legislatura passada això no era possible, aquesta legislatura sí. I la subcomissió pot tenir activitat pròpia de compareixences, pot impulsar propostes de resolució i pot actuar per delegació de la Comissió de Benestar i Immigració, i pot tenir sessions informatives. Per tant, ni por, ni interessos partidistes. Perquè nosaltres entenem que té més funcions, fons i tot, que una comissió d'estudi.

I, pel que fa a la unitat d'acció, m'agradaria tornar a reiterar que no hem entrat la proposta de creació en espera que la poguéssim signar tots els grups, i no ha pogut ser així.

No hi donarem suport ni per por, ni per partidisme, sinó per les raons que li he expressat: perquè creiem que tenim una alternativa que entenem que és millor quant a les funcions i que singularitza les actuacions d'infància també. El que sigui aquesta subcomissió dependrà de tots i cadascun de nosaltres, no del nom que li posem. I esperem que, quan es debati i es voti la sollicitud dels tres grups que donem suport al Govern en la Comissió de Benestar i Immigració, s'hi sumin.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Rafael López, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats..., senyora Simó, jo crec que no s'ha llegit bé la iniciativa, no parlen d'una comissió d'estudi, no ho sé..., no parlen d'una comissió d'estudi; per tant, un argument menys.

Miri, jo li demanaria, senyora Simó, una mica més de sensibilitat social, perquè vostè ens ha ventilat el no del tripartit, per dir-ho d'alguna forma, amb criteris absolutament formals i formalistes.

I miri, li dono un criteri. Si vostè considera que per «empoderar» les polítiques d'infància cal una secretaria d'infància pròpia; doncs per «empoderar» les polítiques d'infància al Parlament de Catalunya creem una comissió d'infància al Parlament de Catalunya. És que és tan senzill com això! Per tant, no ens vingui amb criteris i amb arguments formals que no hi tenen res a veure. Sensibilitat social, gir social, senyora Simó.

Miri, nosaltres votarem a favor per moltes raons. Primer, perquè és una iniciativa de la mateixa societat civil. Creiem en la societat civil, tots plegats; ens n'omplim la boca. Anem a les jornades i ens ofereixen aquestes iniciatives i tots diem que sí. Després ve al Parlament i vostès, en temes formals, ens diuen que no. Jo no sé si hi ha por política o no hi ha por política, però sembla que algun criteri polític sí que hi ha darrere de tot plegat, perquè no ens ha dit cap criteri o almenys no ens ha sabut dir cap excusa que justifiqués la seva posició.

Segon, perquè les institucions de garantia d'aquest país, com són el Síndic de Greuges..., n'ha fet un munt –un munt– d'informes sobre la infància. Alguna cosa passa en aquest país! Alguna cosa passa en aquest país quan en els darrers anys –i vostè ho coneix molt bé– el Síndic de Greuges ha de fer tots els informes que ha fet. Per tant, necessitem una comissió per fer-ne el seguiment.

Tercer, perquè hem tingut grans crisis en el tema de la infància. Li ho hem recordat: adopcions. Li ho hem recordat i vostè ho coneix molt bé. També li he recordat altres temes.

Quart, perquè aquest Govern ha estat un govern molt lent a resoldre les crisis. Fixi's en una cosa. Vostè ens diu que la Comissió de Benestar i Immigració –i en tenim la presidenta aquí– ho pot fer perfectament. Sap, des que va passar l'última crisi –l'última crisi–, amb els maltractaments, fins que es va presentar la consellera al Parlament de Catalunya, quant va passar? Sis mesos –sis mesos! Necessitem agilitar els terminis. És un tema global d'aquest Parlament, perquè a vegades debatem propostes que estan passades ja en el debat polític. Però en aquests temes, sobretot d'infància, necessitem agilitat. I per tant jo crec que la comissió és una de les solucions.

Cinquè –n'he perdut també el número–, cinquè, suposo –com el senyor Iceta aquest matí. Cinquè, perquè vostès no han assumit responsabilitats. El Govern mai ha assumit responsabilitats. Per tant, oferim les garanties de control que aquest Parlament té perquè el Govern pugui assumir també amb més agilitat les responsabilitats que té.

Sisè, per seguiment i transparència. És que una comissió dona seguiment, dona transparència. Volem convertir el Parlament en el centre de la vida política. Volem convertir el Parlament en el centre de la vida social d'aquest país. Per tant, una comissió jo crec que és fonamental.

Setè –i crec que és important–, per voluntat d'independència, d'independència política, d'independència po-

lítica d'aquest Parlament respecte al Govern. No vull entrar en les pors polítiques. Tampoc volia entrar, tampoc entraré en el control polític que hi pot haver de les comissions. Però jo crec que cal separar una cosa de l'altra.

Vuitè, per prioritats polítiques. La infància és una prioritat política d'aquest Govern? La infància ha de ser una prioritat política d'aquest Parlament? Per tant, elevem al rang de comissió la política d'infància.

Novè, per coherència política, perquè més d'un ho portava al seu programa electoral, i m'és d'un s'hi va comprometre. Per tant, per què ara diem que no? Què hi ha darrere de tot plegat? No ho sabem.

I desè, per sensibilitat social. Aquella sensibilitat social, senyora Simó –li ho dic a vostè com a representant, com a portaveu del tripartit avui, no precisament a vostè–, la mateixa sensibilitat social, senyora Simó, que ara li demanem. No posem excuses formals, sinó que donem aquest gra de sensibilitat social. I jo crec que una comissió de la infància al Parlament de Catalunya ens donaria credibilitat davant de les entitats que hi han apostat, ens permetria una major transparència del control de les polítiques d'infància i demostraria la sensibilitat social i el gir social que vostès tant pregonen en els temes polítics de la Generalitat.

Per tant, nosaltres votarem a favor de la proposta, i ho farem amb convicció, sense cap excusa formal.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El president

El senyor Robles, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Ilustres diputadas y diputados, nosotros no vamos a razonar en función de los intereses ocultos de unos y otros; nos parece que es razonable lo que se pide y vamos a votar que sí. Lo que pasa, que lo voy a razonar.

Los niños, como cualquier otro ciudadano, ya están protegidos por nuestras leyes suficientemente. Lo que se propone hoy aquí es una especial protección jurídica y administrativa para garantizar la atención a sus necesidades, el pleno desarrollo de su personalidad y su integración social, en atención a su mayor indefensión ante el maltrato o desatención.

Para nuestro grupo parlamentario..., entendemos por maltrato infantil cualquier acto por omisión realizado por individuos, por instituciones –por instituciones– o por la sociedad en su conjunto y todos los estados derivados de estos actos o de su ausencia que priven a los niños de su libertad o de sus derechos correspondientes y/o dificulten su óptimo desarrollo.

La formas del maltrato son múltiples, y algunas invisibles para la sociedad, como el maltrato emocional o el abandono emocional, y otras más visibles, como el maltrato físico, el abandono físico y abuso sexual; todas intolerables.

Pero hay un tipo de maltrato –y este es el razonamiento por el cual vamos a votar que sí– del que todos somos responsables: el maltrato institucional. Entendemos por malos tratos institucionales cualquier legislación, procedimiento, actuación u omisión procedentes de los poderes públicos o bien derivada de la actuación individual del profesional que comporta abuso, negligencia, detrimento de la salud, la seguridad, el estado emocional, el bienestar físico, la correcta maduración o que viole los derechos básicos del niño. Y estoy hablando de falta de actuación y de negligencia procedente de los poderes públicos; es decir, estoy hablando del Gobierno y de nosotros.

Esta función protectora de los poderes públicos toma especial relevancia cuando no se da. En casos de desprotección, desamparo o maltrato es cuando se pone de manifiesto que los poderes públicos están fallando. El niño no sabe o no puede defenderse ante las agresiones de los adultos; no sabe o no puede pedir ayuda; está indefenso y es vulnerable.

Las secuelas que dejan los malos tratos son múltiples. Los niños que sufren maltrato tienen múltiples problemas en su desarrollo evolutivo, déficits emocionales, de conducta y sociocognitivos que les imposibilitan un desarrollo adecuado de su personalidad. Las agresiones físicas, si no les matan e incapacitan, se curarán, pero el daño emocional nunca tendrá cura y siempre dejará secuelas. De ahí la importancia de prevenir, detectar, evitar y erradicar cuanto antes el maltrato.

La creación de una comisión específica para la infancia puede ser un buen instrumento para lograr evitar todos esos males y posibilitar su pleno desarrollo y personalidad. Sin embargo, la propuesta –todo hay que decirlo– es más estética que efectiva. Ya hay planes estratégicos globales de infancia y adolescencia, comisiones y organismos actualmente vigentes que recogen sus derechos pero no acaban de funcionar bien. Podríamos nombrar muchos de estos organismos, pero ninguno está supervisado por este Parlamento.

Y precisamente por esto, porque no están funcionando actualmente los organismos que se ocupan de la infancia, queremos que haya una comisión donde haya seis en este caso, seis grupos, seis diputados que puedan seguir la estrategia de erradicación de los malos tratos a la infancia. Y es por esto por lo que digo que vamos a votar «sí» a esta proposición.

Y la alternativa que nos da el Gobierno, en realidad es una excusa, a mi modo de ver, para que el Parlamento no haga algo porque se cumpla de una vez aquello que a todas luces, desde hace ya mucho tiempo, no está funcionando, a pesar de todas las comisiones, los protocolos, las direcciones generales, las leyes, etcétera, que tiene nuestra infancia.

Por todo ello, por tanto, señor Cleries, votaremos que sí.

Gracias.

(Pausa llarga.)

El president

Procedim, doncs, a la votació de la Proposta de resolució sobre la creació d'una comissió específica per a la infància.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat rebutjada per 54 vots a favor, 65 vots en contra.

Suspenem la sessió, que reprendrem demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a tres quarts de deu del vespre i dos minuts.